

Giới thiệu Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương

Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương của tác giả Thừa Cửu là câu chuyện về cuộc sống và số phận của cô, một con người đầy thử thách ở phía trước...

Cô đã từng là con gái nuôi của một thủ lĩnh tổ chức nổi tiếng. Nhưng vì thất bại nhiệm vụ nên cô đã bị bắt giữ và trở thành một mỹ nhân bị đưa đi bán, cuối cùng lại chết tức tưởi chỉ vì đỡ một nhát dao mà đáng lẽ tên nam nhân đã mua nàng kia phải nhận...

Cô vì thế mà xuyên không qua lại trở thành một mỹ nhân và trở thành một công chúa giả mạo. Cuộc sống mới của cô bắt đầu từ đây .!!

Sau khi đã thưởng thức truyện hay của Thừa Cửu thì mời bạn cùng đến với Lãnh Đế Cường Thê để tiếp tục chinh phục nhiều tựa truyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ánh trăng có chút âm đạm, màn đêm giống như một cái bát lớn bao phủ cả mặt đất. Đêm đen nhánh mang mực đậm nặng nề vờ loạn ở phía chân trời, che đi mặt trời khi nãy còn lấp ló. Ngay cả một ánh sao nhật cũng không có.

Ở trong một căn phòng rộng rãi và sáng sủa, có một cô gái đang nằm trên mặt đất, đóng chặt hai mắt. Tóc của nàng có chút xộc xệch, trên người còn có nhiều vết thương.

Bên dưới có nhiều tiếng xôn xao.

Lúc này, một chậu nước đá dội thẳng lên người nàng. Thân thể mảnh khảnh của nàng rốt cuộc không chịu được mà run rẩy. Tiếp theo, trong phòng vang lên một tiếng nói bén nhọn: "Tĩnh?"

Dạ Nhi ngẩng đầu, quét mắt lên nhìn xung quanh phòng. Một nữ nhân mặc trang phục xinh đẹp đứng trước mặt cao ngạo nhìn nàng, mà ở phía sau nàng còn có hai đại hán mặc toàn đồ đen.

Lắc lắc đầu, nàng nhớ tới mình là sao mà rơi vào chỗ này. Làm con gái nuôi của một nhân vật thủ lĩnh tổ chức hắc đạo, nàng vì một lần thi hành nhiệm vụ thất bại nên bị dẫn tới cái chỗ này.

Nơi này cụ thể là địa phương nào, nàng không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định nơi đây chẳng tốt đẹp gì!

Vừa lúc đó, phía ngoài mơ hồ truyền đến một tiếng ồn ào náo động. Có người đứng trên đài đồng đặc thuyết: "Người mỹ nhân, giá quy định một trăm vạn, có ai nguyện ý ra giá?"

Xuyên thấu qua màn màn sân khấu đỏ sậm dày nặng, nàng đến đứng xem nữ nhân trước đài. Nàng ta mặc y phục hở hang, hai trống rỗng ở hai bên sân khấu đang được đánh liên tục. Mà đối mặt phía trước là những nam nhân mang bộ dạng thèm thuồng, rồi lại gãi tay chuẩn bị tư trang. Ngay sau đó, dưới đài nam nhân mọi người giờ lên cao tám bảng, đấu giá tiền giống như điên.

Mỹ nhân? Giá quy định? Dạ Nhi lập tức ý thức được trong đầu đây là buổi đấu giá bán người.

Nói như thế nào nàng cũng là con gái nuôi cho một nhân vật thủ lĩnh hắc đạo, há lại có thể cho phép người làm thành cảm thú để mua bán? Ngay sau đó nàng định lợi dụng võ nghệ những năm gần đây học ở trong tổ chức xông ra ngoài. Ai ngờ một tên đại hán dùng sức đem nàng rút trở lại, không thương tiếc vứt trên mặt đất.

Nữ nhân trang điểm xinh đẹp kia liền hừ lạnh một cái rồi đi đến trước mặt nàng nói: "Tiểu muội muội, ta khuyên ngươi không nên lãng phí khí lực. Nơi này của chúng ta, phàm là một người cũng chưa từng chạy thoát. Khó có được hôm nay thập tam tỷ ta tâm tình tốt, không muốn đánh ngươi."

Con người của Dạ Nhi linh động toát lên một vẻ quật cường, nhìn nữ nhân kia tức giận nói: "Nói cho ta biết, đây là nơi nào?"

"Nơi nào? Ha ha....Đương nhiên là buổi đấu giá! Nơi này chẳng những là buổi đấu giá mà ngươi còn sắp bị chúng ta cầm lên đài đấu giá nữa kia!"

Sắc mặt Dạ Nhi hơi tái nhợt lên. Thật ra thì nàng cũng không phải là không ngờ sẽ có kết quả như vậy. Bởi vì ở trong tổ chức, một khi nhiệm vụ thất bại thì không chết cũng là tuyệt đối thâm hiểm.

Nàng đứng lên, khẽ cắn răng nói: "Thả ta đi ra ngoài!"

"A! Người cảm giác có thể như vậy sao? Ta khuyên người biết điều một chút, nên ngoan ngoãn ở đây vì người không bao giờ trốn ra được. Mà cho dù người có thoát ra được thì không quá ba giờ, chúng ta nhất định có thể đem người trở lại rồi lãng nhịch cho đến chết. Nếu người không tin, cứ thử là sẽ biết!"

Tư Đồ Dạ Nhi không tự chủ mà nhú chặt, cũng không có lên tiếng.

Nữ nhân kia lại càng cười rực rỡ: "Thật ra thì loại nữ nhân giống như các người có thể bán vào nhà giàu có làm tiểu mạt thì cũng đã là phúc khí ba đời. Nói không chừng ngày nào đó vận khí tốt còn có thể ngồi lên chính vị. Người a, sau khi ra ngoài, cũng đừng quên đại ân đại đức của chúng ta ngày hôm nay."

Thập tam tỷ sau khi nói xong lạnh lùng cười một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc khinh thường liền cao ngạo nện bước xoay người bước đi.

Dạ Nhi không phản kháng nữa, vì nàng biết nếu có người mua thì nàng mới có thể ra ngoài mà xử lý địa phương này. Chẳng qua là kẻ tiếp không biết ai sẽ mua nàng đây?

Buổi đấu giá cứ tiến hành. Ra đài lần lượt là các cô gái ngày càng đẹp, giá tiền tự nhiên theo đó cũng càng lên cao

Người chủ trì nói oang oang: "Kế tiếp, còn có một mỹ nữ cuối cùng. Các vị không có cướp được mỹ nhân nào thì cần cố gắng thêm chút nữa."

Nghe được là người cuối cùng, toàn bộ nam nhân phía dưới đều náo động. Tiếp theo Tư Đồ Dạ Nhi mặc một bộ thêu sa y màu hồng đi tới. Bộ ngực như ẩn như hiện dưới ánh đèn tăng thêm cho nàng mấy phần sắc thái mỹ người.

Nàng ra đài, lập tức để cho những nam nhân kia thét chói tai. Người chủ trì chưa kịp nói gì thì nhiều nam nhân đã giờ cao tám bảng.

Một lão nam nhân kích động đứng lên nói: "Cái này chính hợp ý ta, ta muốn! Ta muốn!"

Vừa dứt lời, người nam nhân bên cạnh cũng đứng lên nói: "Chỉ bằng người cũng muốn ôm mỹ nhân hả lão rùa? Qua ta trước đã rồi nói sau. Ta nguyện ý ra ba trăm vạn giá tiền đem nàng mua."

Giá tiền này vừa ra, lập tức ở trong phòng bùng lên một trận cao trào.

Đang lúc nam nhân kia cho là tất thắng không thể nghi ngờ thì nam nhân thứ ba cũng đứng lên: "Ta ra năm trăm vạn!"

Âm thanh ồn ào đã trội khắp nơi, nhưng mà người chủ trì tiếp lời lại làm cho căn phòng kịch tính hơn nhiều: "Mọi người đừng vội ra giá, hãy chờ ta báo ra giá quy định rồi nói sao. Vị tiểu thư này ra giá bắt đầu là tám trăm vạn!"

"Cái gì? Tám trăm vạn?" Nhất thời, trong đám người có một người bất mãn kêu to lên. Nam nhân thứ nhất mới vừa rồi ra giá nói: "Ở giữa nữ nhân cạnh tranh cao nhất cũng chỉ là năm trăm vạn mà thôi, nàng đưa giá quy định lên đến tám trăm vạn thì quá vô lý đi!"

Sau khi hắn nói xong, những nam nhân khác cũng bất mãn gào thét lên.

Đứng ở trên đài, Dạ Nhi tâm tình không nói nên lời, hết sức phức tạp. Nàng nên bỏ hi vọng rồi đi thôi, vừa sợ người mua nàng đi là một BT (Quân Nhi: hông hui =3=)

Mà làm cho nàng không nghĩ tới chính là giá quy định của nàng lại cao như vậy. Thập tam tỷ này, rốt cục mục đích cuối cùng là gì?

Tiếng nghị luận lại tiếp tục đinh tai nhức óc. Người chủ trì thấy thật lâu không có báo giá liền đem nàng đẩy lên phía trước: "Các vị tiên sinh, chẳng lẽ cũng chưa có người trả lên giá tiền này sao? Đây là vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá duy nhất trong năm a, hơn nữa còn là vật phẩm sau này lớn lên sẽ là quốc sắc thiên hương."

Chỉ có là người thô tục mới có thể đem nữ nhân làm thành vật phẩm đến mua bán. Dạ Nhi trong lòng càng chán ghét lũ người kia. Song lúc này, người chủ trì đột nhiên đi tới bên cạnh nàng. "Xoẹt!" một tiếng, hắn đem chiếc váy của nàng xé xuống. Hai chân thon dài lại trắng như tuyết của nàng vừa lộ ra, lập tức khơi dậy thú tính các nam nhân dưới đài.

Quả nhiên, lão nam nhân nói chuyện trước hết ỨC KÊU LÊN: "Ta ra tám trăm vạn!"

Nghe được có người ra giá, người chủ trì trong mắt hiện lên một tia giao hoạt. Mới xé xuống một mảnh váy mà có thể đạt hiệu quả tốt như vậy, nếu như thoát đi của nàng....., kết quả kia không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tư Đồ Dạ Nhi đứng ở trên đài, nhìn những nam nhân giờ bằng kia mà cả người như đang trong hầm băng.

Vừa lúc đó, một âm thanh rõ to bao trùm toàn căn phòng ồn ào:

"Ta ra hai nghìn vạn!"

Mọi người ríu rít quay đầu lại hướng phát ra âm thanh, không nghĩ tới lúc này cánh tay giờ cao bài giá hai nghìn vạn lại là nữ nhân!

Từ xưa tới nay, tới nơi này mua nữ nhân đều là nam nhân, hôm nay nữ nhân sao lại tới đây mua bán? Nhưng cô gái này cũng có chút cổ quái!

Dạ Nhi quét ánh mắt về phía cô gái kia, hai mắt trong chốc lát híp lại một chút.

"Nàng là người nào?"

Kính ngạc xong, trong đám người rốt cục cũng có người hồi phục tinh thần lại hỏi nhỏ.

"Hình như là hòn ngọc quý trên tay chủ tịch tập đoàn Mộ thị, Mộ Tiêm Đồng!"

"Đúng, là nàng! Lần trước ta có thấy nàng trên báo chí."

"Nghe nói trước đó không lâu, nàng cùng người kế thừa của tập đoàn Long thị đính hôn. Hơn nữa dự tính không lâu sau sẽ cử hành hôn lễ long trọng."

Vừa nói đến "tập đoàn Long thị", không ít ánh mắt rơi vào Mộ Tiêm Đồng và nam tử trẻ tuổi bên người. Sợi tóc đen bóng phiêu dật, mày kiếm bay xéo ẩn chứa tròng mắt đen tuyền, uyển chuyển trong đêm tối, trong vắt, lạnh lẽo lại khí thế bức người.

Có lẽ là bị giá hai nghìn vạn dọa, sau khi Mộ Tiêm Đồng giờ cao bài thì không có ai theo kịp nữa.

"Không có người nguyện ý ra giá tiền cao hơn sao? Hai nghìn vạn lần thứ nhất! Hai nghìn vạn lần thứ hai! Hai nghìn vạn lần thứ."

Đang lúc người chủ trì định gõ búa đấu giá, một tiếng trầm thấp rót cuộc cũng vang lên:

"Hai nghìn hai trăm vạn."

Mọi người thét chói tai thêm một lần nữa. Họ mở to mắt, thấy một nam tử thông dong đứng lên. Vóc người hấn cao lớn nhưng không tục tằng, phát ra sự cao ngạo cường thế. Hấn bẩm sinh đã hoàn mỹ vô khuyết, giống như từ trong giữa sắc đen phóng ra một đóa kỳ hoa nhỏ nhắn, xinh đẹp.

Không cần phải nói, nam tử đẹp trai như vậy vừa xuất hiện, tất nhiên sẽ khiến cho các nữ nhân nghị luận: "Nam nhân này là ai? Chẳng những có tiền mà còn đẹp trai nữa!"

"Không phải chứ? Đến cả hấn mà người cũng không nhận ra? Hấn chính là tổng tài tập đoàn Âu Dương, Âu Dương Trí Khiêm a!"

"Âu Dương Trí Khiêm? Đó chính là kỳ tài buôn bán Âu Dương Trí Khiêm mà báo chí vinh danh sao? Nghe nói hấn hai mươi lăm tuổi bắt đầu lên tiếp nhận sự nghiệp, sau lại dùng vốn vẹn thời gian một năm đem gia nghiệp mở rộng, hơn nữa còn chen chân vào top năm trăm tập đoàn mạnh nhất thế giới! Quả thực là thần thoại."

"Đúng, đúng, đúng! Chính là hấn, nhưng mà ta nghe nói Âu Dương Trí Khiêm bình thường ra cửa chưa bao giờ mang theo nữ nhân, không biết hiện tại cô gái đang ngồi bên cạnh hấn mang thân phận gì đây?"

.....

Nghe tràng nghị luận kịch liệt, Dạ Nhi chuyển ánh mắt sang Âu Dương Trí Khiêm. Song nàng cũng không dừng ánh mắt ở chỉ một người mà còn có cả Mộ Tiêm Đồng. Mặc dù nàng giữ đầu ở hướng này nhưng cũng không phải là Âu Dương Trí Khiêm, mà là thiếu nữ thuần khiết tựa thiên thần bên cạnh hấn dùng ánh mắt phức tạp xen lẫn oán hận nhìn nàng, như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Ba người nàng rót cuộc có quan hệ gì? Tại sao hai người kia lại muốn dùng số tiền lớn vậy mua nàng?

Không biết qua bao lâu, Mộ Tiêm Đồng cuối cùng cũng đem ánh mắt thu lại, khẽ cắn răng: "Hai nghìn năm trăm vạn."

"Hai nghìn sáu trăm vạn." Âu Dương Trí Khiêm có ý muốn cùng nàng tranh giành, không chút nghĩ ngợi đem giá tiền tăng lên.

Mộ Tiêm Đồng lúc này do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Hai nghìn tám trăm vạn!"

"Ba trăm nghìn!"

Cái gì? Ba trăm nghìn? Mộ Tiêm Đồng tròn tròn mắt. Hắn một chút cũng không liên hệ với nữ nhân sao lại dùng giá tiền ba trăm nghìn mua về?

Tại sao? Tại sao hắn phải làm vậy? Chẳng lẽ bởi vì hận nàng sao?

Một trận gió khô thổi xẹt qua, tâm tư cũng vì vậy mà hong khô. Mộ Tiêm Đồng nhất thời muốn giơ tấm bảng giá ba nghìn một trăm vạn, nhưng Long Thiêu Thiên bỗng đem tấm bảng cầm xuống, nói: "Thân ái đủ rồi!"

Nói xong, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Mộ Tiêm Đồng hôn xuống, tiếp theo ghé xuống bên lỗ tai nói nhỏ vài câu. Chỉ thấy Mộ Tiêm Đồng vốn không cam lòng, trong nháy mắt lại bình phục như trước.

Thấy thế, khoe miệng Âu Dương Trí Khiêm gọi lên một cái cười lạnh, tự hận lại như giễu cợt!

Song vừa lúc đó, trong đám người đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai: "Mọi người cẩn thận!"

Tức khắc, trong phòng hỗn loạn, tiếng thét chói tai, âm thanh kinh hoàng, tiếng đá văng hòa vào nhau. Dạ Nhi trong lòng căng thẳng bỗng xông xáo mãnh liệt. Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là cha nuôi phái người đến cứu nàng?

Nhưng khi nàng quăng ánh mắt đến những người mặc đồ xanh cách đó không xa thì phát hiện trên cánh tay bọn họ đều có một hình xăm kỳ lân.

Không! Đó không phải thủ hạ của cha!

Chẳng qua không cần quản người phái bọn họ đến là ai, hôm nay nhân dịp hỗn loạn, chạy trốn mới là thượng sách. Nàng nhảy xuống sàn một cái, nhanh chóng hướng cửa bỏ chạy.

"Giết hắn thay cha ta báo thù!"

Thủ lĩnh của đám người kia tay cầm một thanh đại đao trong tay, vừa chạy đến phía Âu Dương Trí Khiêm vừa hét. Thì ra là kẻ thù của Âu Dương Trí Khiêm! Mà hắn tựa hồ không nghĩ đến những chuyện khác, khuôn mặt khế nhăn lên, tỏa một làn khí lạnh.

Ngay thời điểm hắn sắp vọt đến bên Âu Dương Trí Khiêm, cô gái bên cạnh hắn la hoảng: "Trí Khiêm, cẩn thận....." Nói xong, nàng liều lĩnh xông lên định đỡ thay Âu Dương Trí Khiêm một đao trí mạng. Ai ngờ trong lúc đứng ra trước mặt Âu Dương Trí Khiêm, không cẩn thận trật chân ngã xuống, vừa khóp lại là nơi chạy đến của Dạ Nhi.....

Hết thấy sự việc quá trùng hợp, đến mức Dạ Nhi vô duyên vô cớ trở thành người chết thế!

"Khập!" một tiếng, âm thanh sắc bén vang lên. Dạ Nhi khi đã hồi phục tinh thần thì thanh đao kia đã cắm vào người nàng từ khi nào rồi.

Múa tuơng vãi đầy, tiếp theo nàng không nhận được kêu lên một tiếng. Ý thức của nàng ngày càng mơ hồ. Đến lúc tỉnh lại một chút, nàng nghe được tiếng nói đầy lo lắng bên tai:

"Dạ Nhi....Dạ Nhi....Người bị làm sao rồi? Sao lại ngốc vậy? Sao lại thay ta chặn đao? Tỉnh lại! Người lập tức tỉnh lại cho ta!"

Tiếng nói đứt quãng mà nàng nghe được, một câu nàng cũng không hiểu. Là nàng sinh ra ảo giác sao? Âu Dương Trí Khiêm kia, thế mà gọi nàng là "Dạ Nhi"?

Ai thêm đỡ đao thay hắn, tai nạn thôi!

Nhưng mà, hắn, nhận biết nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thiên Diệp vương triều

Hôm nay là ngày mà con gái của hoàng thượng Thiên Diệp quốc, Đông Lăng Hạo Minh bắt đầu sang Thiên Thần cầu thân. Toàn bộ dân chúng trong kinh thành đều đứng hàng dài trên đường từ sớm. Bởi vì họ muốn tiễn Đại công chúa một đoạn đường.

Nhạc hi vang trời, những cánh hoa đỏ như máu bay lá tả, thảm đỏ trải dài trên đường phố hoa lệ nhất kinh thành, mùi thơm mơ hồ thoang thoảng khắp

mọi nơi.

Lá cờ viết hai chữ "Thiên Diệp" đón gió bay phấp phới, gần ngàn người đứng thành đội ngũ trải dài đi qua phố xá náo nhiệt.

Từ khi Thiên Diệp vương triều dựng nước đến nay, đây là lần đầu đem công chúa đi cầu thân. Dân chúng hai bên đường cũng không khỏi bàn luận rối rít:

"Nghe nói lần trước hai nước Thiên Diệp cùng Thiên Thần đại chiến, nhưng Thiên Diệp ta binh lực không đủ, chỉ có thể để cho công chúa đi cầu thân. Thật là đáng thương cho Đại công chúa của chúng ta! Vì Thiên Diệp mà phải hy sinh lớn thế."

"Đúng vậy, Đại công chúa lần này sang Thiên Thần, dĩ nhiên là phải gả cho Tam vương gia của họ là Bách Lí Hiên Hàn. Ta nghe rằng Tam vương gia trong phủ có ba vị phu nhân, còn có năm vị trắc phi. Lần này công chúa gả đi, muốn cùng nhiều nữ nhân như vậy tranh giành vương gia, chỉ sợ sẽ chịu nhiều ủy khuất."

"Cái này còn cần người nói à? Sự thật bày ngay trước mắt!"

"....."

Dạ Nhi mặc một thân váy hi hoa lệ ngồi yên lặng trên chiếc kiệu hoa tám người khiêng. Tháng sáu vốn ẩm áp rạng rỡ, nhưng thời điểm chiều vào những món đồ đỏ thắm lại trở nên có chút nóng bỏng.

Ba năm trước, linh hồn nàng xuyên đến đây, nhập vào người một cô gái cùng tên, sau đó đi theo sư phụ tiến cung chữa bệnh cho hoàng hậu, không ngờ gặp phải chuyện cầu thân.

Đại công chúa thật sự không muốn đi cầu thân mà thất cổ tự tử, may là được phát hiện kịp thời mới không gây ra hậu quả lớn. Hoàng thượng đau lòng nữ nhi nên phải tìm người thay thế. Nàng thì "may mắn" được chọn trúng. Nhưng nàng cũng không vì vậy mà khổ sở. Trục giác nàng luôn tự nhắc rằng sớm muộn gì cũng sẽ có ngày nàng trở về thế kỉ 21. Vậy cứ để mọi chuyện phát sinh tự nhiên xem sao.

Sắc trời đã muộn, mặt trời cũng đã ngã về tây, để lại phía chân trời một đạo ánh sáng màu vàng kim. Đoàn hộ tống Tư Đồ Dạ Nhi sang Thiên Thần chuẩn bị lều bạt nghỉ tạm ở trong một khu rừng gần đó.

Lúc đắp lều xong xuôi, trời cũng vừa tối xuống.

Tư Đồ Dạ Nhi trong lúc binh lính dọn lều trại thì thấy cách đó không xa có một cái hồ. Hôm nay hết sức nóng bức, nàng toàn thân đều là mồ hôi cho nên cũng muốn xuống đó tắm rửa một chút. Song lúc nàng định bước ra, nô ti thiếp thân của Đại công chúa là Mạt Lị vội vàng nói:

"Dạ Nhi tiểu thư, người muốn đi đâu vậy? Người đừng quên là hiện tại thân phận của người là công chúa cầu thân, sắp gả cho Tam vương gia của Thiên Thần quốc. Làm công chúa không thể tùy ý đi lại, bởi vì mọi cử chỉ của người đều đại diện cho quốc gia."

Dạ Nhi cười nhạt: "Mạt Lị, người làm sao mà lại quên mất rồi? Hiện tại ta đã là công chúa, há có thể để cho nô ti như người hô to gọi nhỏ? Thay vì lo lắng ta sẽ gây ra sai lầm, người nên bận tâm đến mình một chút, tránh để khi không để ý nói lỡ miệng. Bách Lí Hiên Hàn mà biết rồi nổi giận thì muốn mạng của ta là chuyện nhỏ, làm liên lụy đến cả Thiên Diệp vương triều mới là chuyện lớn."

Nghe nàng nói thế, Mạt Lị mới ý thức được sự lỗ mãng của mình, cúi đầu nói: "Dạ, nô ti đã nhớ kĩ trong lòng. À, không biết hiện tại công chúa muốn đi đâu?"

"Ta định đi tắm. Người cũng biết mà, trời rất nóng, y phục của ta lại dày như thế này, ra nhiều mồ hôi cũng là chuyện thường."

"Để nô ti giúp người chuẩn bị đục bồn."

"Không cần, việc này để ta tự mình làm."

"Nhưng....."

Mạt Lị còn muốn nói điều gì, nhưng Dạ Nhi đã quay đầu đi ra khỏi lều từ khi nào rồi. Hôm nay, nàng chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để tắm rửa. Đến đây ba năm rồi, cũng khó tiếp xúc thiên nhiên, nay có cơ hội thì không thể bỏ qua.

Tháng sáu, hoa tử vi nở đầy cành, chạy dài nhấp nhô xuống dưới chân núi. Gió nhẹ thổi, nhánh cây theo gió đong đưa, cả một vùng núi tràn đầy mùi thơm nhàn nhạt.

Cách doanh trướng không xa có một cái hồ rộng rãi. Hồ nước trong vắt, sóng gợn lăn tăn, ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu lên mặt hồ tạo thành một mặt gương lớn.

Ở chỗ này sẽ thoải mái mà tắm rửa đây! Dạ Nhi nhìn bốn phía xung quanh, xác định không có người theo sau mới yên tâm tháo tóc, từ từ rút quần áo trên người đi, mặc kệ ba búi tóc đen buông xuống. Gió đêm khẽ thổi nhẹ nhàng, vài sợi tóc của nàng bay múa trong không trung. Một nhọc cùng phiền lòng dần dần khuếch tán với làn nước mát mẻ trong hồ.

Không biết qua bao lâu, bên bờ bỗng nhiên phát ra tiếng một trận đá lẹp xẹp. Nội tâm nàng cả kinh. Nửa đêm rồi, tại sao lại có người xuất hiện ở đây? Hơn nữa âm thanh không chỉ có một hai người!

"Mau đuổi theo, không thể để cho hắn còn sống sót rời khỏi đây."

Trong hồ chỉ nghe thấy âm thanh nên Dạ Nhi cảnh giác đứng lên. Sau đó, nàng nhìn thấy một nhóm người vội vàng hướng nơi nàng đang đứng chạy đến.

Chết rồi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu như người khác biết chuyện công chúa cầu thân tắm rửa bên ngoài bị nhìn thấy thân thể thì sẽ lớn chuyện và liên lụy không ít người. Nhưng trong tình huống này, nàng không dám mạo muội lên bờ, không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn trốn phía dưới một bụi cây rồi tùy cơ hành sự.

Cũng không lâu lắm, nơi xa kia liền truyền đến tiếng binh khí va chạm. Gió cuốn mây tan, cảnh rừng lá bắt đầu hiện ra. Dạ Nhi nhìn qua kẽ lá, phát hiện mục tiêu của đám người kia là một nam tử mặc toàn thân hắc y và mang mặt nạ.

Mà nam tử kia hiển nhiên trên người bị thương nặng, vết thương lộ ra ngoài y phục dạ hành, theo ánh trăng rọi xuống mà chảy đầy máu tươi.

Thừa dịp đám người kia tập trung đánh nhau, Dạ Nhi tranh thủ bơi vào bờ, đem y phục mặc vào người. Vốn là không muốn tham dự chuyện này nhưng ngay lúc ấy, một thanh đại đao hướng đến trên người nam tử kia.

"Xoạt!" một tiếng, âm thanh vải lụa bị xé rách làm chói tai mọi người ở đó. Một sự rung động mãnh liệt bỗng run lên trong lòng Dạ Nhi. Lương tâm của nàng không kim lòng được, khiến nàng chạy ngay ra ngoài, hét lớn một tiếng: "Dừng tay! Các người đừng người lại ý đồ giết người, khi dễ một người đang bị thương, thật là không biết thẹn."

Nghe vậy, tất cả mọi người ngừng tay, rồi rít nhìn về phía cô gái mới xuất hiện. Dạ Nhi sử dụng khinh công bay đến bên cạnh nam tử mang mặt nạ, hoàn toàn không để ý tới những người kia, xoay mặt hỏi hắn: "Người có sao không? Vẫn có thể đi được chứ?"

Bách Lí Hiên Hàn nhìn nữ nhân trước mặt. Hắn đã gặp qua vô số mỹ nữ, nhưng nữ tử này lại làm cho hắn có được cảm giác khó tả. Nàng không trang điểm son phấn nhưng có thể làm người ta thấy thuần khiết. Hắn dùng tay che vết thương đang chảy máu, trưng ra vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Tại hạ không sao."

Một người trong số những người đang bao vây Bách Lí Hiên Hàn hùng hổ quát: "Cô nương, nếu người không muốn chết, hãy mau rời đi, chớ xen vào chuyện của người khác."

Dạ Nhi nhú mày: "Nếu ta thích xen vào chuyện của người khác thì sao đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Mấy nam tử kia liếc nhau một cái, sát khí nhất thời tăng lên: "Vậy thì cùng đi chết đi!"

Nói xong, bọn họ rói rít cầm đao lên, sải bước đi đến hướng hai người Dạ Nhi và Bách Lí Hiên Hàn.

Dạ Nhi không chút hoang mang đem cây trâm hoa trên đầu mình rút xuống. "Vù" một tiếng hướng về phía trước, tóc dài theo gió bay lên, trâm cài tóc trong nháy mắt biến thành vũ khí giết người.

Nàng không thích máu, bắt quá hôm nay tâm tình không tốt nên phải đại khai sát giới.

Động tác thật nhanh, chỉ nghe "rầm rầm" vài tiếng, nhóm người kia lần lượt từng người một ngã xuống trước mặt nàng.

Bách Lí Hiên Hàn nhìn thấy một màn này, không nghĩ tới nữ nhân này lại lợi hại thế. Thoạt nhìn nàng ôn nhu yếu ớt, thế nhưng giết người không nháy mắt.

Dạ Nhi giải quyết xong tất cả liền xoay người nhìn Bách Lí Hiên Hàn một cái, sau đó cầm lấy tay của hắn bắt mạch. Chân mày không tự chủ nhíu lại: không ngờ người này nội lực thâm hậu, cho dù thân trúng kịch độc, vẫn có thể chống cự thời gian lâu đến vậy. Nhưng tất cả độc đều ở một chỗ. Chỉ cần độc phát mà không cứu hắn thì kết quả cuối cùng đều là chết.

"Chất độc trên người của người rất sâu. Để ta bức chất độc trong người người đi ra, nhưng sau thì phải dựa vào chính người mới có thể trị triệt để được."

"Người biết xem bệnh?" Bách Lí Hiên Hàn có chút ngạc nhiên hỏi nàng.

Dạ Nhi cười nhạt mà không có lên tiếng. Tiếp theo nàng ngồi xếp bằng ở trên mặt đất, bắt đầu vận công trị thương.

Bách Lí Hiên Hàn cũng không cự tuyệt, bởi vì cho tới bây giờ hắn biết mình không thể cự tuyệt được nữa.

Vận công chữa thương là một việc hao tổn nội lực. Dạ Nhi vất vả lắm mới đem độc trong người hắn thanh trừ ra hết. Bách Lí Hiên Hàn trong lúc nàng vận công từ từ điều tức, sau lại phun ra một ngụm máu đen. Bây giờ, thân thể hắn đã hồi phục xong, cảm giác đã dễ chịu hơn nhiều.

Dạ Nhi thu hồi nội lực, đem một góc y phục kéo xuống. Vì không có giấy bút cho nên nàng chỉ có thể nhặt một nhánh cây bên cạnh, dùng que đóm của đám người khi nãy đốt rồi viết lên mảnh vải trắng đó. Chờ hắn nhỏ máu độc ra và đưa cho hắn.

"Vị công tử này, tối nay chúng ta coi như là hữu duyên. Vì vậy công tử hãy cầm lấy đơn thuốc này, về dựa theo phương thuốc mà điều trị. Đảm bảo không quá năm ngày, thân thể sẽ bình phục. Nhưng mà trong thân thể ngươi vẫn còn một số chất độc mà ta không biết, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Sau này ngươi tốt nhất vẫn là nên cẩn thận một chút."

Bách Lí Hiên Hàn cũng sờ một lát, trừ thiên hạ đệ nhất danh y ra thì chưa có ai phát hiện ra hắn có kịch độc trong người, đây là người đầu tiên. Hắn yên lặng đưa mắt nhìn lên Dạ Nhi một cái. Dưới ánh trăng, con ngươi kia linh động vô cùng. Gió nhẹ nhàng thổi, lay động quần áo trên người nàng khiến toàn thân tỏa ra một sự mỉa mai hoặc mỉa mai.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, Bách Lí Hiên Hàn bị hấp dẫn thật sâu, bất quá hắn không thể hiện ra: "Xin hỏi cô nương vì sao muốn cứu ta?"

Dạ Nhi cười nhạt, chỉ nặn ra mấy chữ đơn giản: "Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ!"

"Tạ ơn cô nương ra tay cứu giúp! Không biết cô nương có thể lưu lại phương danh để sau này tại hạ có ngày tương báo?"

Phương danh? Dạ Nhi ngờ ngác một chút. Hôm nay thân phận của nàng là Dạ Nhi nhưng ngày sau thì đã là Đại công chúa của Thiên Diệp vương triều, danh tự này không thể tùy tiện nói lung tung được. Cuối cùng nàng sửa sang lại y phục, nói: "Không cần, nếu hữu duyên thì lần sau gặp lại, ta sẽ nói cho công tử biết."

Nói xong, nàng liền dùng khinh công rời khỏi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Nhìn hướng nàng rời đi, Bách Lí Hiên Hàn nhận thấy trong không khí còn lưu lại chút mùi hương thơm ngát của nàng, bỗng nhiên có chút mất mát. Không biết tại sao, hắn rất muốn được nhìn thấy nàng một lần nữa. Chẳng qua là lần sau, hắn còn có thể gặp lại nàng?

.....

Dạ Nhi dọc đường đi đến Thiên Thần quốc đều vui vẻ hơn rất nhiều. Nàng từ nhỏ đã thích tự do tự tại, rời cái hoàng cung hoa lệ kia thì giống như cá gặp nước. Cho đến khi đến kinh thành của Thiên Thần mới thu liễm tâm tư trở lại.

Vừa đến đây thì người của Thiên Thần quốc đã thu xếp xong chỗ ở. Nàng mới đến đây, cũng không thể đến ngay Hàn vương phủ. Phải chờ ngày lành tháng tốt nàng mới có thể danh chính ngôn thuận dọn về đó.

Màn đêm dần dần phủ xuống.

Dạ Nhi mặc một thân cung trang màu lam nhạt, mặt mang sa mỏng, đi vào hoàng cung.

Theo tập tục của Thiên Thần, một cô nương còn chưa xuất giá thì phải luôn mang khăn che mặt. Có lẽ bị dạ yến tiếp đãi làm gấp rồi, Mạt Lệ khăn trương ở một bên nhắc nhở nàng:

"Công chúa, sắp phải ra mắt đương kim hoàng thượng, người nên xem lại một số cung quy thì hơn."

Chân mày Dạ Nhi không tự chủ nhíu xuống một chút. Nha đầu này, từ lúc rời Thiên Diệp đến bây giờ, cơ hồ mỗi ngày đều nhắc cho nàng học cung quy lễ tiết, làm giống như nàng sắp làm Thiên Diệp mất thể diện không bằng.

"Ngươi yên tâm, bản cung tự có chừng mực!" Nói xong, nàng bước đều rời khỏi ngự hoa viên.

Khi nàng vào cung thì hoàng thượng của Thiên Thần quốc và các đại thần đã chờ ở đó từ lâu. Dạ Nhi âm thầm nhìn về chỗ ngồi của Tam vương gia, nhưng phát hiện ra đó chỉ là một chỗ trống. Người này so với nàng xem ra còn trẻ hơn.

Tiến đến trước mặt hoàng thượng, nàng kính cẩn khom người: "Thần, Đông Lăng Tiểu Úc, công chúa của Thiên Diệp quốc xin tham kiến hoàng thượng."

Người mặc hoàng bào sáng chói là Bách Lí Thành, cũng chính là đương kim hoàng thượng của Thiên Thần quốc nhìn Dạ Nhi nở một nụ cười triu mến. Cười với hàm ý như vậy, đúng là với cửu ngũ chí tôn có chút không hợp, nhưng lại rất ấm áp. Bên cạnh đó cũng có hoàng hậu ngồi duyên dáng.

"Đại công chúa không cần đa lễ. Sau này chúng ta đều là người một nhà cả. Hiện tại Hàn Nhi không có, nếu không ta đã an vị hai con ngồi cùng nhau."

Ngồi cùng nhau? Hai người còn chưa chính thức thành thân đã bị an vị ngồi cùng một chỗ, Dạ Nhi cũng cảm thấy có chút lúng túng. Bất quá hoàng lệnh khó cãi, nàng đành gật đầu: "Tiểu Úc tạ ơn hoàng thượng ân điển."

Đang lúc này, phía ngoài bỗng có một thân ảnh cao lớn đi vào. Hắn mặc một thân triều phục màu lam nhạt, bên hông buộc một sừng tê giác, tóc đen buộc lên cao, cổ định bằng xích lưu kim quan. Hắn có đôi mày kiếm bay xéo anh tuấn, phía dưới là đôi mắt sắc bén, tỏa khí thế lãnh ngạo trời sinh.

Ở hoàng cung Thiên Diệp, nàng cảm thấy Đông Lăng Tư Thần đã rất tuần mỹ, không nghĩ trên thế gian này còn có người hơn cả hắn.

Người này vừa ra đã được tập trung bởi tất cả ánh mắt của người trong đây. Dạ Nhi thậm chí còn để ý thấy mấy nữ tử ngồi cách đó không xa, mắt đã sớm tràn lan hoa đào.

Hắn là ai vậy? Từ trước đến nay đây là lần đầu nàng bị một nam tử khí thế như vậy rung động. Không thể không thừa nhận nội tâm của nàng trong nháy mắt bị nam tử này hấp dẫn. Bất quá để cho Dạ Nhi rung động không phải hắn đẹp trai như thế nào mà hắn giống nam nhân cạnh tranh ba trăm nghìn ở buổi đấu giá y như đúc!

Phải hắn sao? Hay là chỉ lớn lên có khuôn mặt tương tự thôi? Nếu đúng là hắn, nàng có thể cùng hắn tìm đường trở về thế kỉ 21 không?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Trong khi nàng đang hết sức sững sờ, Bách Lí Hiên Hàn đã tiến lên hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng! Tham kiến mẫu hậu!"

Hoàng hậu nhìn y phục trên người con mình, nhìn lại Dạ Nhi, giọng nói: "Hàn Nhi, con nhìn xem, con và công chúa đây mặc y phục cùng màu sắc với nhau, xem ra là hữu duyên."

Hàn Nhi? Nói như vậy, nam nhân này chính là Tam vương gia Bách Lí Hiên Hàn nàng sắp gả? Dạ Nhi tâm có chấn động một chút, không biết này là vui hay buồn?

Bách Lí Hiên Hàn nghe vậy, hiểu ngay ý bà là tác hợp cho hai người: "Mẫu hậu cứ nói đùa. Hàn Nhi chẳng qua là trùng hợp mặc y phục cùng màu với công chúa thôi, làm sao có thể nói đến duyên phận?"

Nói xong, hắn hướng ánh mắt về phía nàng, đồng thời phát hiện nàng cũng đang nhìn đánh giá hắn. Thời điểm ánh mắt hai người giao nhau, hắn cảm giác người có chút tê tê. Mặc dù cô gái này đã mang khăn che mặt, nhưng xem đôi mắt kia, vừa quen thuộc vừa rung động!

Bách Lí Thành cười lớn: "Ha ha....Tốt lắm, bây giờ mọi người đừng nói gì cả! Hàn Nhi, ngồi vào chỗ đi. Bắt đầu mở yến thôi!"

"Dạ! Phụ hoàng!" Bách Lí Hiên Hàn nói xong liền ngồi xuống bên cạnh Dạ Nhi.

Hai người ngồi gần nhau khiến tim Dạ Nhi bỗng đập nhanh thêm mấy nhịp. Tim đập lớn như vậy, hay là do lần đầu tiếp xúc một nam tử gần gũi như vậy? Ở thế kỉ 21, nàng cũng chưa từng ngồi gần nam tử nào quá.

Người vừa ngồi vào đầy đủ, dạ tiệc bắt đầu, ca múa cũng nổi lên.

Lúc này, một nữ tử mặc y phục tím ở bàn đối diện đứng lên: "Mọi hôm hiếm khi mọi người vui vẻ như vậy, chỉ bằng hôm nay để thần vì mọi người gây một khúc đàn có được không ạ?"

Dạ Nhi nghe tiếng, nhìn sang nữ tử đó. Chỉ thấy nàng ta có đôi mắt đẹp yểu chuyển, làm nao động lòng người, trang sức rung nhẹ trên bờ vai, hòa cùng mảnh tóc mai mềm mượt, mày không tô mà đen, làn da không cần xoa phấn cũng trắng nõn, môi thắm nhẹ bở một cái mà thật là xinh đẹp.

Hoàng thượng nhẹ nhàng nói: "Linh Hi cầm nghệ trước giờ tinh thông, khó có lúc mọi người được thưởng thức. Nay lại muốn gây đàn vì mọi người thì đó là phúc phận của chúng ta. Chuẩn tấu!"

"Tạ ơn hoàng thượng!"

Mộ Linh Hi lòng tràn đầy tự tin thẳng bước đi khỏi chỗ ngồi, đến trước mặt mọi người ngồi xuống. Cử chỉ của nàng ta ưu nhã, làm cho mọi người có cảm giác thần thánh. Khi nàng ta gây đàn, tiếng đàn du dương, từng cái vận âm luật đều rất tinh tế, làm mọi người đều xúc động.

Khúc cuối liền nhận không ít sự tán thưởng của các vị đại thần.

"Tốt, tốt, tốt! Gây đàn thật sự tốt!"

"Vi thần lâu rồi không nghe được ca khúc nào đặc sắc như thế!"

"Lần này nghe được khúc nhạc này, quả thật là hạnh phúc! Nhân gian có mấy ai nghe được khúc nhạc này đâu!"

.....

Mộ Linh Hi đặc ý lấy những câu khen ngợi từ các vị đại thần, ánh mắt không tự chủ, đặc ý nhìn về Dạ Nhi, nhưng trong đó cũng chứa không ít oán giận. Phải biết rằng nếu không phải nàng đột nhiên chen chân vào thì nàng ta sớm đã là chính thất vương phi của Bách Lí Hiên Hàn rồi. Nhưng bây giờ, nàng vừa vào cửa đã đoạt đi danh hiệu chính thất, nàng ta sao có thể cam lòng?

Sau khi trở về chỗ ngồi, nàng ta xoay mặt nhìn Dạ Nhi, cười yếu ớt rồi chậm rãi nói: "Hôm nay chúng ta là mở yến tiệc đón gió tẩy trần cho vương phi tỷ tỷ, muội muội nghe nói tỷ tỷ có tài đánh đàn rất cao, không biết tỷ tỷ có thể biểu diễn một khúc được không? Cũng để cho mọi người đại khai nhãn giới?"

Mạt Lị ngồi bên cạnh nhìn sang Dạ Nhi, trong lòng không khỏi căng thẳng. Mộ Linh Hi kia không kiêng nể nói ra yêu cầu như thế, rõ ràng là cô ý muốn cho người khác khó xử. Dạ Nhi chẳng qua là một y nữ, cùng lắm là biết thêm chút võ công, sao lại có thể biết cầm kì thi họa?

Cũng may Dạ Nhi lúc trước thời gian dạo chơi trong hoàng cung Thiên Diệp không ít, cho nên biết một số kiến thức mà một công chúa phải có. Nàng chỉ cười một tiếng:

"Tiểu Úc tài sơ học thiên, nói đến tài nghệ sao lại đem ra so sánh với muội muội đây?"

Mộ Linh Hi lén nở nụ cười nham hiểm. Dạ Nhi càng lui về sau, nàng ta càng ép sát.

"Xem tỷ nói kia! Ai lại không biết Đại công chúa của Thiên Diệp vương triều chẳng những lớn lên là quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành mà còn có cầm nghệ xuất chúng. Năm ngoái tại cuộc thi đàn, tỷ tỷ còn đánh bại tất cả các công chúa nước láng giềng. Nếu lần này nói tài nghệ là tài sơ học thiên thì muội muội đây cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ rồi!"

Vừa nhắc tới cuộc so tài năm ngoái, mặt Dạ Nhi cùng Mạt Lị không khỏi biến sắc. Bởi vì cuộc thi tài kia, Đại công chúa mặc dù thắng, nhưng là do sử dụng thủ đoạn bất chính. Nàng ta cho nhạc công ở phía sau gảy đàn, còn nàng ta biểu diễn ở phía trước. Lần đó vốn đã gian lận thành công, nhưng sau lại có một thái giám say rượu nói thật hết mọi chuyện. Vì vậy một tảng đá tạo nên nhiều sóng lớn, mọi người cũng không biết Đại công chúa rốt cục có biết gảy đàn hay không.

Chuyện động trời như vậy lí nào Mộ Linh Hi không thăm dò ra? Hôm nay trước mặt tất cả mọi người nói lên yêu cầu như thế, rõ là muốn nhục nhã người. Lòi lẽ kia tuy là nói cười, nhưng tựa hồ mang theo vạn kim châm.

Dạ Nhi vẫn là không chút hoang mang nói: "Muội muội quá khen! Kia chẳng qua là một cuộc thi nho nhỏ thôi, chẳng nói lên được điều gì!"

Mộ Linh Hi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Tỷ tỷ nói đàn không hay, vậy muội muội cũng không làm khó tỷ tỷ. Bất quá cầm kì thi họa tỷ tỷ cũng đều giống nhau sao?"

Dạ Nhi chỉ là cười nhẹ nhàng một tiếng: "Tiểu Úc nhớ rằng phụ vương có nói: nữ tử không có tài mới chính là có đức, cho nên một thứ trong đó cũng không tinh thông, mong mọi người không nên chê cười Tiểu Úc!"

Giọng nói vừa dứt, bên cạnh đã có một người con gái la hoảng lên: "A? Không phải chứ! Tỷ tỷ một thứ cũng không thấu đáo, không sợ một ngày nào đó vương gia không sủng ái mà cô đơn sao?"

Lời nói không che đậy của nàng ta chẳng phải nói trắng ra là nàng không chỉ có một à? Gọi nàng là tỷ tỷ, hàm ý nói Bách Lí Hiên Hàn thâm thất ắt hẳn nhiều lắm! Không hiểu dưới tình huống này, Bách Lí Hiên Hàn đem theo nhiều phi tử như vậy đến đây, là do những nữ nhân kia quá quan trọng với hắn hay là có mưu đồ khác?

Xoay đầu lại, nàng lén nhìn Bách Lí Hiên Hàn một cái, thấy hắn tay cầm chén rượu nhấp nhẹ một ít, con ngươi bình tĩnh như một hồ nước trong, làm cho không người nào có thể hiểu rõ được thế giới nội tâm của hắn.

Khẽ cười một tiếng, Dạ Nhi không có một chút tâm địa nào, thản nhiên nói: "Muội muội cứ nói đùa! Muốn giữ tâm của tướng công, há chỉ cần ở một nghệ kĩ? Vương gia nếu thật tâm thích Tiểu Úc mà nói..., tự nhiên sẽ không ghét bỏ Tiểu Úc tay thô chân bẩn." Nói xong, nàng ngoảnh lại nhìn Bách Lí Hiên Hàn rồi nói có chút ẩn ý: "Phu quân, chàng nói sao?"

Bách Lí Hiên Hàn hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới nàng sẽ đem vấn đề này ném lại cho hắn. Có mình làm chỗ dựa cho nàng, sau này đám nữ nhân kia dĩ nhiên không dám can rở gây khó khăn cho nàng nữa. Huống chi nếu trước mặt nhiều người như vậy, hắn không thể không cho nàng một chút mặt mũi. Phải biết rằng như vậy đồng nghĩa với việc không chừa lại cho chính hắn một chút mặt mũi nào.

Đúng là một nữ tử thông minh!

Bách Lí Hiên Hàn sáng khoái cười một cái, sau đó "mọi cách thương yêu" đáp lời: "Ái phi nói cực kì chính xác!"

Phu quân? Ái phi? Chưa chính thức thành thân đã thân mật như vậy rồi! Nhìn hai người bọn họ tình chàng ý thiếp, hai nữ tử đằng kia sắp nghẹn tới chết. So sánh với khi các nàng thân đầy tuyết kĩ nhưng mỗi ngày vất hết óc để giành tình cảm của hắn, thật đúng là buồn cười!

Chương 6

Không cam tâm, Mộ Linh Hi lần nữa nói: "Ngộ nhờ ngày nào đó vương gia chợt có ý nghĩ muốn tỷ tỷ biểu diễn thì như thế nào?"

Dạ Nhi cười một tiếng, đã có người muốn rước lấy nhục thì nàng làm sao có thể không phụng bồi đây: "Vương gia đối với thiếp thân từ trước đến giờ hết sức quan tâm chăm sóc, vậy sao lại đi bắt buộc ta đây? Nếu như ngày nào đó vương gia thật sự muốn xem, quý phủ có thể mời đoàn hí kịch. Chẳng lẽ quý phủ không đủ tiền thuê được một gánh hát?"

"Người....." Mộ Linh Hi sắc mặt lập tức chuyển tím. Nữ nhân này lại đem nàng ta làm thành gánh hát dân đen hạ đẳng! Quả nhiên trong mắt không có người.

Nghe câu sau của Dạ Nhi, Bách Lí Hiên Hàn lần nữa nhẹ nhàng cầm cái chén lên uống một nhấp, nội tâm âm thầm bật cười lên.

Không khí trong nháy mắt có chút ngưng đọng, căn phòng có thể chứa trăm người nhưng vì hai nữ nhân tranh giành tình nhân mà lộ rõ vẻ an tĩnh. Thấy tự nhục nhã mình cũng không có ích gì, Dạ Nhi liền nói không tự ti cũng không kiêu ngạo: "Bất quá nếu như muội muội muốn xem ta biểu diễn đến vậy, tỷ tỷ ta cũng thỏa mãn muội muội, ở trước mặt mọi người bêu xấu một phen."

Nếu như nàng lần này không biểu diễn, chỉ sợ sau này nữ nhân này sẽ luôn lấy chuyện này làm đề tài bàn luận về nàng. Hơn nữa, chỉ cần đàn một khúc là có thể thay Đại công chúa đập nát tin đồn "tìm người thế thân".

Mạt Lị nghe nàng nói muốn ứng chiến, trong lòng không khỏi lo lắng. Chẳng may biểu diễn không tốt, lúc đó làm Thiên Diệp mất hết thể diện, vậy phải xử lý ra sao?

Không đợi ám hiệu của Mạt Lị, Dạ Nhi đã từ vị trí đứng lên. Khi nàng muốn đi đến chỗ biểu diễn thì không cẩn thận dẫm lên chân váy: "A....."

Nàng sợ hãi kêu một tiếng, cả người mất đà bổ nhào về phía trước. May thay thời điểm nàng sắp ôm đất mẹ hiền lành, Bách Lí Hiên Hàn bỗng nhiên đưa tay kéo nàng lại, không nghĩ đến dùng sức quá mạnh, đến nỗi cả người nàng đều sà vào ngực hắn.

Mặc dù có cách mấy lớp quần áo, nhưng trong nháy mắt Dạ Nhi cảm thấy nhiệt độ cơ thể tăng vọt lên. Ở dưới nhiều con mắt đang trừng trừng của mọi người dưới kia, hai người ôm nhau, mặt đều ửng đỏ.

Phía đầu ngón tay truyền nhột tới khiến tim Bách Lí Hiên Hàn thấy nóng bỏng, cặp tròng mắt động lòng người của Dạ Nhi tựa hồ chiếu sáng rực rỡ cả cuộc sống của hắn. Toàn bộ quan lại đều đã nhìn về hai người không biết bao lâu, hắn mới hồi phục tâm trí, buông nàng ra: "Công chúa không sao chứ?"

Dạ Nhi trong lòng mới ngẩn ra, vội vàng thoát khỏi Bách Lí Hiên Hàn, cúi đầu nói: "Không có gì, tạ vương gia quan tâm!"

Vừa dứt lời, trong không khí bỗng nhiên truyền đến một tràng cười ha hả. Hoàng hậu nắm tay thượng: "Hoàng thượng, người nhìn hai đứa nó đi, chắc không cần cho con gái xuất giá nữa, cứ ân ái như vậy là được rồi!"

"Ha ha ha.....Nói vậy sau này càng thêm như keo như sơn!"

Nhìn nàng được hoàng thượng và hoàng hậu ủng hộ, mấy nữ nhân ngồi đằng sau đó kị đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không có phát tác.

Hoàng hậu nói tiếp: "Ta nghĩ không bằng như thế này: Tiểu Úc đánh đàn tốt, Hàn Nhi thổi tiêu cũng không tồi, vì vậy hai con cùng nhau tấu một khúc xem sao."

Dạ Nhi nhìn thoáng qua Bách Lí Hiên Hàn, muốn cùng hắn hợp tấu, có được không?

Bách Lí Hiên Hàn gật đầu: "Nhi thần biết rồi." Nói xong, hai người cùng nhau đi lên trên biểu diễn.

Mộ Linh Hi lâu nay vẫn muốn cùng vương gia cầm sắt cùng kêu mà chưa cơ hội. Nay cơ hội này lại do nàng ta tự tay dâng đến người khác, đương nhiên là tức đến giậm chân.

Dạ Nhi ngồi ở đàn bên cạnh, hỏi Bách Lí Hiên Hàn: "Phu quân, không biết phu quân muốn cùng Tiểu Úc hợp tấu bài gì?"

"Chỉ cần ái phi quyết định đều hay cả."

Dạ Nhi vốn định cho hắn quyết định. Nếu đã vậy, nàng gảy bài "Chiêu Quân xuất tặc" (Chiêu Quân nơi biên cương xa xôi). Thủ khúc này nói về nàng Vương Chiêu Quân buồn phiền vì xa quê hương, đứng như linh hồn của nàng rời xa thế kỉ 21, thời thời khắc khắc đều muốn trở về.

Nàng đặt từng ngón tay mảnh khảnh lên dây đàn, sau đó tinh tế phát ra những âm thanh mạnh mẽ, có lực. Từng nốt nhạc chạm đến lòng người sâu thẳm.

Bách Lí Hiên Hàn đem cây tiêu ngắn giắt bên hông ra cùng Dạ Nhi hợp tấu. Tiếng tiêu trong vắt, dễ nghe, nối liền mọi âm thanh lại với nhau.

Tại khúc cuối, Bách Lí Hiên Hàn nhìn về Dạ Nhi. Nữ tử này tâm tư khó đoán, làm cho không người nào dám nhích tới gần, nhưng về mặt vừa rồi, lúc nàng đang gảy đàn, cũng giống như những nữ tử khác, cũng là tiểu nữ nhân cần người che chở.

"Tốt, tốt, tốt! Không nghĩ tới công chúa Thiên Diệp lại gảy được khúc nhạc hay thế này. Đúng là nữ nhi của Đông Lăng Hạo Minh."

Dạ Nhi nghe Bách Lí Thành tán thưởng, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo! Không có làm Thiên Diệp mất thể diện. Sau đợt này, chắc chắn không ai còn hoài nghi về cuộc thi năm ngoái là Đại công chúa có gian lận đi.

Mới quay đầu nhìn sang, nàng đã bị mấy bộ mặt oán khí ngút trời dọa sợ. Các nàng ta há hốc mồm, mặt đại ra rất khó coi.

Mạt Lị vừa rồi còn lo lắng không yên, nay thấy Dạ Nhi tiểu thư và Tam vương gia cầm sắt cùng kêu đúng là trời sinh một đôi.

Công chúa a, người thật sự không muốn gả cho Tam vương gia? Lần này người tổn thất nặng rồi, ngay cả Mạt Lị nàng là nô tì nhỏ nhoi cũng bị vương gia mê hoặc.

Hoàng hậu bây giờ thật sự cao hứng: "Công chúa và Hàn Nhi phối hợp, quả là thiên ý vô phùng (không chê vào đâu được). Còn chưa thành thân mà đã ăn ý như vậy, thật sự hiếm thấy a."

Dạ Nhi len lén nhìn về mặt của Bách Lí Hiên Hàn. Trên đó không khỏi có vẻ lúng túng. Bất quá nghĩ đến việc thành thân, nàng thực là nhức đầu. Nói như thế nào thì nàng cũng không phải Đại công chúa chân chính, thật muốn nàng sinh hoạt chung một chỗ sao? Lỡ như ngày nào đó Đại công chúa đổi ý muốn cướp nam nhân này về thì làm sao bây giờ? Còn nữa, nàng luôn tìm cách về lại thế kỉ 21, dĩ nhiên không muốn tại nơi này phát sinh quá nhiều tình cảm. Nếu không, dù có cơ hội cũng khó rời đi.

Nhưng bây giờ hoàng lệnh khó trái, nàng còn có thể phản kháng ư?

.....

Trong nháy mắt, yến hội ồn ào cũng kết thúc. Dạ Nhi được an bài trong cung nghỉ ngơi.

Ở Thiên Thần quốc, một đôi vợ chồng sắp lập gia đình có thể sống chung một phòng. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó là để cho hai người có thể hiểu rõ đối phương và tranh thủ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm.

Bách Lí Hiên Hàn cùng Dạ Nhi đều bị đưa đến một gian phòng.

Dạ Nhi luôn mang theo khăn che mặt bên ngoài nên lúc nào cũng cảm thấy không thở được. Hiện tại chỉ còn nàng và Hàn vương trong phòng, cho nên không cần để ý mọi lễ tiết. Nàng trực tiếp tháo tấm khăn mỏng xuống.

"Aizz..." Nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm, đem khăn ném lên cái bàn phía sau rồi ngã lưng xuống giường gỗ mềm mại, rộng rãi.: "Mệt chết ta!"

Giây phút Bách Lí Hiên Hàn nhìn nàng, trong lòng không ngừng thăng thốt: "Người....."

Trong nháy mắt hần đã không nói ra lời. Nữ tử này, không phải là cô nương hần gặp nửa tháng trước chứ?

Là nàng sao? Thật sự là nàng sao?

Đêm hôm đó, sau khi chia tay, hần vẫn một mực tìm kiếm tung tích của nàng. Không nghĩ tới đập phá thiết hài vô mịch xứ, đặc lai toàn bất phí công phu (đi mòn giày sắt không thấy người, lúc tìm được chẳng tốn chút công phu). Hôm nay nàng thế mà sắp được gả cho hần!

Dạ Nhi phát hiện Bách Lí Hiên Hàn vẫn nhìn mình, vội vàng ngồi dậy: "Ta bị làm sao à? Chẳng lẽ giường này ta không thể ngủ?"

Bách Lí Hiên Hàn nghe vậy, mau chóng hồi phục tinh thần: "Không phải! Chẳng qua bản vương cảm thấy công chúa rất giống một vị cố nhân, nên không nhận được mà nhìn mấy cái."

Nói xong, hần còn nở một nụ cười nhẹ.

Cố nhân? Rốt cuộc là ai mới khiến hần trở nên kích động vậy? Ánh mắt kia của hần phảng phất nói với nàng, hần không phải đang nhìn cố nhân, mà là tình nhân.

Bất quá đó không phải vấn đề Dạ Nhi quan tâm. Dù sao thì hần cũng không phải tướng công thật sự của nàng. Nàng âm thầm nghĩ xem đó là người nào, có quan hệ với mình không? Hình ảnh lúc nhìn thấy hần khi này thật sự đã khắc sâu trong lòng nàng, chỉ sợ không ngủ được mất!

Tiếp theo nàng bỗng nghiêm túc nói: "Vương gia, Tiểu Úc có một vấn đề muốn hỏi người!"

"Vấn đề gì? Nói đi!"

"Chính là...người có biết một nam tử tên là Âu Dương Trí Khiêm?" Lúc hỏi câu này, tâm tình nàng thoảng cái đã trở nên căng thẳng. Nếu như hắn nói biết, hoặc đó là chính hắn thì có thể biết nguyên do hắn dùng nhiều tiền mua nàng vì mục đích gì. Hơn nữa, việc trở về thế kỉ 21 cũng dễ dàng hơn.

Nhưng Bách Lí Hiên Hàn lại trầm mặc chốc lát, đáp: "Không biết!"

"Hả? Không biết?" Dạ Nhi có chút nóng nảy: "Làm sao người có thể không biết được? Người cùng hắn rõ ràng lớn lên giống nhau như đúc!"

Hắn xoay mặt liếc nàng: "Hắn và ta lớn lên giống ta như đúc? Bởi vì thế mà ta phải biết hắn?"

"Này....." Dạ Nhi á khẩu. Quả thật "lớn lên tương tự" và "biết" căn bản là hai chuyện không có liên quan với nhau.

Xem ra hắn không phải người kia. Nàng khi trước hi vọng bao nhiêu thì giờ lại thất vọng bấy nhiêu, mệt mỏi não nề ngã lại xuống giường.

Bách Lí Hiên Hàn yên lặng nhìn nàng, bỗng nhiên trong lòng có chút không vui, tiến lên một bước, hắn hỏi: "Người kia là ai vậy? Hắn đối với công chúa rất trọng yếu sao?"

"A....." Không thể nói cho hắn biết đó là người mà nàng từng gặp ở thế kỉ 21 được. Làm không tốt thì sẽ bị lộ mất. "Hắn cũng là cố nhân của ta!"

"Cố nhân?" Bách Lí Hiên Hàn nhú mày.

Thấy thế, Dạ Nhi lập tức hùng hổ nói: "Thế nào? Vương gia có thể có cố nhân, sao ta lại không thể có?"

Bách Lí Hiên Hàn ngăn ra, sau nói: "Ta có nói không thể sao? Phải biết rằng bốn vương đối với bất kì nữ nhân nào cũng không có hứng thú. Vì vậy dù người là cố nhân hay là....tình nhân của ai ta cũng không quan!"

Phải không? Vậy hắn thật cũng thật phóng khoáng! Bất quá, nhìn bộ dạng hắn nói, nhìn sao cũng là thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi?

Mà thôi! Quân mấy việc đó làm gì! Những việc kia không quan trọng, quan trọng đêm nay hai người phải ở chung một phòng, phải ngủ thế nào mới yên đây? Cũng không thể chen chúc một cái giường.

Nói đến ngày này thì quy củ của Thiên Thần cũng hơi quá rồi. Hai người ngay cả hôn cũng chưa có, đã bị an bài vào trong một phòng "bồi dưỡng" tình cảm. Nếu một phía không hài lòng với yêu cầu thành thân thì sao? Nàng kia danh tiết cũng chẳng còn! Rõ ràng đây là không trâu bắt chó đi cày.

Khẽ hừ hừ hai tiếng, nàng đi ra phía trước nói: "Vương gia! Trong phòng này chỉ có một cái giường, người cũng vừa mới nói không có hứng thú với nữ nhân, như vậy đêm hôm nay....."

"Công chúa cứ yên tâm, ta sẽ không cùng công chúa chen chúc cùng một cái giường." Không cần nàng đem lời nói ra, Bách Lí Hiên Hàn đã nói trước.

"Phù.....!" Nàng khẽ thở dài một tiếng. Thật sự là quá tốt! Dạ Nhi kích động thiếu chút nữa nhảy lên, song lời kế tiếp của Bách Lí Hiên Hàn lại làm cho nàng giống như bị tạt một xô nước lạnh, toàn thân đều đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khi Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Vi suy nghĩ cho danh tiết của người, cho nên hôm nay, mời tự tìm một chỗ an giấc, bốn vương muốn giường ngủ!"

"Cái gì....?" Dạ Nhi ngăn ra, không thể tin được vào lỗ tai mình. "Ta tự tìm chỗ an giấc? Vương gia, lời này không phải nói sai chứ?"

"Quả thật không có sai! Chẳng qua nếu như người nghĩ chúng ta nên chen chúc cùng một cái giường mà nói..., ta cũng sẽ không để ý!" Bách Lí Hiên Hàn sau khi nói xong, hoàn toàn không nhìn đến mặt Dạ Nhi đã sẫm đen thui, liền ngã lưng luôn xuống giường, đứng nơi nàng vừa nằm.

Này.....

Dạ Nhi tròn tròn mắt, ai là vương gia a? Không có chút phong độ nào, lại còn cùng một tiểu cô nương yếu đuối tranh giành giường nệm. Hắn không biết chữ thương hoa tiếc ngọc viết như thế nào sao?

Aizzz....., khổ rồi! Dù sao hắn cũng là tướng công của nàng, nàng thì có cái gì để so sánh? Loại này chưa bao giờ là cực phẩm cả, chỉ có thể tự trách bản thân xui xẻo. Nghĩ xong, nàng nhìn xung quanh gian phòng một chút, cũng may bên cạnh nơi đó có một loan tháp, mặc dù hơi nhỏ nhưng cũng đủ để ngả người. Vậy còn tốt hơn nằm dưới đất vạ lần!

Nàng ngoan ngoãn đi tới đó, thu dọn đồ xong, rồi lẳng lẳng nằm trên đó.

Trên giường, Bách Lí Hiên Hàn khẽ nâng nhẹ đầu nhìn nàng một cái, khóe miệng câu lên nụ cười thêm lần nữa. Từ trước đến nay, mọi nữ tử đều muốn cùng hắn ngủ chung một giường, thật không ngờ nàng ở đâu cũng muốn giữ một khoảng cách với hắn. Đột nhiên, hắn đối với nữ tử này có chút hứng thú.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Mặt trời xuyên qua cửa sổ những ánh nắng ấm áp, bao trùm lên một chậu Trường Thanh bên cửa. Dạ Nhi mở mắt ra, phát hiện thời gian đã không còn sớm.

Có lẽ là bởi vì nửa tháng này bốn ba quá mệt nhọc. Tối qua nàng ngủ rất ngon, hơn nữa còn nằm mơ. Nàng mơ mình được trở lại thế kỉ 21. Ở nơi đó có người nhà, đồng nghiệp, bằng hữu....Mọi người nhìn thấy nàng liền chạy đến ôm nhau thăm thiết.

Do thói quen ngồi dậy trước lúc trở người, Dạ Nhi lúc sau mới theo viền áo ngủ bằng gấm, thấy một nam nhân nằm bên cạnh mình. Hắn có da trơn bóng, thịt trên da màu mật ong trắng mịn rất...gợi cảm! Cánh tay khỏe khoắn khoắc lên cái chăn mềm nhũn, phía trên còn lộ ra nửa đoạn lồng ngực. Mà thân thể hắn khẽ hướng về nàng, tư thế hết sức ái muội.

Oa! Nam tử này thật đẹp!

Dạ Nhi khóe miệng không khỏi nhếch lên một đường cong. Tuy nhiên, vào lúc đó, trong lòng nàng bất giác run lên, hai mắt mở to kinh hãi.

Cái gì? Nam tử? Đây đây đây.....

"Aaaaaa.....!" Phản ứng không kiềm chế được đầu tiên của nàng là kêu to lên.

Nam nhân bên cạnh bị tiếng kêu sợ hãi của nàng đánh thức, khẽ mở cặp mắt mơ màng ra. Tiếp theo Dạ Nhi lật tằm chăn lên, phát hiện ra Bách Lí Hiên Hàn là gối tay cho nàng ngủ. Một cảm giác xấu hổ tràn đầy trong lòng nàng, nàng theo bản năng giơ tay lên quăng cho hắn một cái tát.

"Bốp!" Âm thanh thanh thủy vang dội khắp cả gian phòng, Bách Lí Hiên Hàn không né tránh, kết quả bị nhận một cái tát rõ đau. Sừng sốt một hồi, về mặt vốn dĩ tuấn mỹ của hắn lộ rõ nhiều đường hắc tuyến, lồng ngực to lớn hiện lộ hoàn toàn. Đáng ra là còn buồn ngủ, nhưng bị quấy rầy bởi cử động của Dạ Nhi mà hắn tỉnh hẳn, trong mắt còn cất giấu chút bất mãn.

"Thiên Diệp vương triều thật là có quy tắc! Công chúa mới ngày thứ hai mà đã muốn đánh phò mã ư?" Nam nhân kia giọng nói pha thêm chút chế nhạo, một tay khẽ che nửa bên mặt đang tê dại.

Dạ Nhi thất kinh, đánh giá hắn một phen mới nói: "Hỗn đản, ta đang muốn kiện ngươi vô lễ đây! Sao lại lên giường trên giường ta?"

"Giường của ngươi?" Bách Lí Hiên Hàn nhíu mày: "Nếu như ta không đoán sai thì tối hôm qua rõ ràng chính ngươi trước ngủ trên loan tháp, rồi sau đó chạy đến giường của ta!"

A? Đây.....

Dạ Nhi nhìn lại xung quanh. Đúng là nơi này không phải loan tháp nàng ngủ đêm qua mà là giường lớn của Bách Lí Hiên Hàn!

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Lắc lắc đầu, từng hồi ức đêm qua mới hiện ra trước mặt nàng. Thì ra tối qua nàng ngủ thẳng đến đêm, nhưng vì lạnh quá nên lần mò khắp phòng tìm chăn. Kết quả hồi lâu không tìm được, nửa tỉnh nửa mê lăn ra ngủ giữa giường. Song điều kỳ quái là sau đó bản thân lại tự động tìm nguồn ấm, bên cạnh đó lại có noãn lô, nên không suy nghĩ nhiều mà ôm lấy noãn lô kia ngủ suốt một đêm. Không nghĩ tới noãn lô siêu cấp này lại là Bách Lí Hiên Hàn!

Xong! Xong! Đời này nàng sống cả đời anh minh nhưng giờ cứ vậy mà bị hắn làm hỏng. Dạ Nhi giận đến mặt đỏ rần, có thể vừa rồi không có lí do. Dù sao đó cũng là tự nàng chạy tới, không thể trách hắn được.

Thấy mặt nàng đỏ như trái táo sắp chín, Bách Lí Hiên Hàn bỗng muốn tiến lên hôn trên đó một cái. Bất quá vẫn có thể cố gắng kìm chế xuống được.

"Như thế nào? Hiện tại còn muốn kiện ta nữa không?" Hắn đắc ý nhíu mày, lộ ra nụ cười chét người không đền mạng.

"A.....Ha ha....." Dạ Nhi cố nặn ra mấy nụ cười giả tạo, khuôn mặt muốn cười nhưng cứ nhăn lại: "Nếu đó là hiểu lầm, bản công chúa tạm thời tha thứ cho ngươi một lần!"

Rõ ràng chính là nàng không đúng, kết quả lại nghiêm nghị nói ra đại nghĩa như vậy khiến Bách Lí Hiên Hàn vừa bực vừa buồn cười nhảy xuống giường mặc quần áo. Cuối cùng bỏ lại một câu: "Ta vào triều sớm!", sau đó đi ra khỏi phòng.

Hô-----

Nhìn bóng lưng của hắn, Dạ Nhi yên tâm thở hào nhẹ nhõm, nội tâm không nói ra lời. Nàng cúi đầu nhìn y phục trên người. Hoàn hảo! Chỗ nên che: che

rồi, chỗ nên buộc: buộc rồi! Thật may nam nhân này còn là chính nhân quân tử, mỹ nữ trong lòng cả đêm, mà không chỉ không loạn, còn ngủ say suốt cả đêm! Nếu là ở hiện đại, những nam nhân tốt vậy đã sớm bị hạ dưới ba trăm sáu mươi hiệp đại si nhục rồi, trừ phi người kia bị bắt lực!

Bắt lực? Đúng rồi! Sao nàng lại không nghĩ đến điểm này đây? Nếu không phải bắt lực thì không hợp với lễ thường.

Nhưng nghĩ lại, lại thấy không có khả năng. Không phải hấn cưới nhiều thê thiếp lắm à? Thật sự không có bản lĩnh thì cưới nhiều vậy lại gì? Đúng là không có đạo đức.

Lời nói cứng rắn vừa nói xong, trong đầu nàng lại nghĩ: Lấy nhiều vợ thì thế nào? Nói không chừng đó là hấn cố ý che giấu tai mắt mọi người nên làm vậy. Phải biết rằng thủ đoạn hấn thật cao minh, nếu không, sao cho tới bây giờ, hài tử còn chưa sinh ra?

Ai nha, nam nhân này rốt cuộc hành nghề được không a?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Dạ Nhi càng nghĩ càng xoắn xuyết, chợt nhớ ra: kỳ quái, hấn bắt lực hay không thì đâu có quan hệ gì đến nàng? Nghĩ mãi về chuyện này tựa hồ như hấn không xâm phạm nàng ấy. Thật là đầu óc bị con lừa đá rồi!

Nàng khẽ lắc đầu, xem ra không còn sớm nữa rồi, chuẩn bị rời khỏi giường thôi.

Lúc này, "két" một tiếng, Mạt Lị bung một chậu nước trong vào phòng: "Công chúa, người đã tỉnh!"

Dạ Nhi gạt đầu, mặc quần áo rồi ngồi trước bàn trang điểm, chờ Mạt Lị tới giúp. Nhưng sắc mặt Mạt Lị có chút ngưng đọng. Chẳng đợi nàng ta lên tiếng, Dạ Nhi đã mở miệng trước: "Làm sao? Có lời gì muốn nói với ta?"

Mạt Lị ngơ ngác, không ngờ nàng có thể đoán được tâm tư nàng ta dễ dàng thế. Tội qua bởi vì có Bách Lý Hiên Hàn ở lại trong phòng nên nàng ta không có cách nào cùng Dạ Nhi nói thêm cái gì. Bất quá bây giờ có thể không còn như lúc trước.

Nhìn chủ nhân trong gương đồng, nàng than thở: "Công chúa, tội qua tại dạ yến người làm cho Thiên Diệp về vắng rồi, nhưng lại gây thêm thù oán. Xem ra ngày tháng sau này ở Hàn vương phủ nhất định không tốt đẹp gì!"

Dạ Nhi tự biết rằng Mạt Lị nói những lời này mục đích cũng là muốn nàng và Thiên Diệp đều tốt: "Người cho rằng ta thực sự nghĩ muốn áp chế nhuệ khí của Mộ Linh Hi trước mặt bao nhiêu người như vậy ư? Chẳng qua người ta đã thích đâm lên đầu thì ta cũng không thể làm con rùa đen rụt đầu mãi được. Nếu làm không tốt, người ta sẽ cho rằng là ta sợ nàng ta, sau này ở Hàn vương phủ, ta mỗi ngày đều phải mỗi ngày nhìn nàng ta tức giận mà không thể làm gì."

"Tuy nói vậy, nhưng nô tì nghe nói gia thế của Mộ trắc phi này hiển hách. Ngay cả đương kim hoàng thượng cũng nể phụ thân nàng ta ba phần, nên người thường không thể đắc tội."

"Bình tới tướng đồ, nước đến đất ngăn, phụ thân nàng ta cho dù có ba đầu sáu tay thì chỉ là một người phạm mà thôi. Khi bọn họ còn chưa tới gây khó dễ cho ta trước, cần gì phải ở đây buồn phiền vô cớ?"

Mạt Lị nghe Dạ Nhi nói, cảm giác giống các nàng đang trong tình huống "hoàng đế không vội mà thái giám đã nóng nảy". Cuối cùng tốt nhất là không nói gì nữa.

.....

Dạ Nhi nghĩ người ở trong cung hồi lâu, cảm thấy chẳng có lòng dạ nào. Dù sao ở hoàng cung Thiên Thần quốc không quen, lại chẳng biết người nào, lên ra ngoài tìm bạn cũng chẳng thấy. May mà quy củ xuất nhập cung ở đây không nghiêm, chỉ cần báo hoàng hậu một tiếng là được rồi. Là công chúa cầu thân, chắc hoàng hậu sẽ không cản trở nhiều, và lại cho nàng ra ngoài cung dạo một chút làm quen với văn hóa của Thiên Thần cũng tốt.

Dạ Nhi vừa rời khỏi hoàng cung, cảm thấy thật tự do. Cảm giác này giống năm đó, khi nàng mới xuyên đến đây, suốt ngày theo sư phụ chu du khắp đường cái hành hiệp trượng nghĩa, tể thế cứu nhân.

Nhưng bây giờ, nàng mãi mãi không thể về lại được quãng thời gian đó nữa rồi. Bất quá, nói đi thì phải nói lại, kể từ khi tiến cung, nàng lâu rồi chưa chế thuốc, vì trong cung đều có thái y, sư phụ tiến cung chỉ có việc xem bệnh. Không bằng hiện tại có dịp, nàng thử tìm một số dược liệu thử chế xem tay nghề có giảm sút hay không.

Nên chế thuốc gì đây? Dạ Nhi suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra ngay. Nàng xoay người nói với Mạt Li: "Đi, dẫn ta đến tiệm thuốc!"

"Tiệm thuốc?" Mạt Li ngạc nhiên: "Công chúa có chỗ nào không thoải mái sao? Nếu khó chịu thì về cung nghỉ ngơi đi, nô tì sẽ cho truyền đại phu!"

Dạ Nhi cười khanh khách mấy tiếng: "Không có, thân thể ta rất tốt, chẳng qua ta có việc khác cần đến."

Mạt Li nghe vậy cũng không nói gì nữa, theo sau nàng đến tiệm thuốc lớn nhất kinh thành.

Song vừa vào tiệm thuốc, Dạ Nhi lập tức hướng chương quý hỏi: "Nơi này người có mị dược không?"

A? Vừa nghe lời này, mặt Mạt Li cứng lại luôn, Dạ Nhi không có chuyện gì, sao lại mua cái này? Khó trách trong cung có ngự dược phòng nàng không đi, hết lần này đến lần khác lại muốn chạy ra ngoài.

"Mị dược?" Chương quý kia đưa ánh mắt gian xảo đánh giá nàng một lượt, thật không có một chút thiện cảm, tựa như đã sớm quen thuộc, sau nói: "Có có có, chúng ta nơi này dạng mị dược gì cũng có: ăn, ngủ, thoa,..... Tất cả đều có!"

"Loại nào hiệu quả nhất?" Phải nói xứng với tên kia thì nhất định là dược mạnh nhất.

Chương quý cười hi hi nói: "Nói đến hiệu quả, đương nhiên ngủ là hiệu quả nhất, đến lúc đó cả người nóng rực thiêu đốt. Chỉ cần nghe tới chút mùi vị thôi, cho dù lão đầu tám mươi tuổi cũng sẽ như lang như hổ, sướng khoái lắm!"

Dạ Nhi nghe được thật có vị: "Thật là lợi hại vậy sao? Tốt lắm, cho ta ba lượng xem sao!"

"A? Ba lượng?" Chương quý hoảng sợ nhìn nàng, bị hừ hừ cầm lấy cái cân "đồng" một tiếng rớt xuống. Bình thường mua thuốc này cũng theo "tiền" tính toán, hôm nay nàng mở miệng đã nói ba lượng. Có thể thấy được, nữ nhân này công phu thời gian cao như thế nào.

Thấy kì quái, Dạ Nhi hỏi: "Làm sao vậy? Rốt cuộc có bán không?"

"Bán bán bán! Sao mà không bán đây?" Chương quý thật không dễ dàng mới hồi phục tinh thần lại: "Ha ha! Cô nương hào sảng! Nói vậy sau này người có mị dược, đảm bảo danh tiếng đại chấn, lên như điều gặp gió, rất nhanh sẽ trở thành đệ nhất hoa khôi!"

"Cái gì?" Vừa nghe lời này, sắc mặt Dạ Nhi lập tức thay đổi, vội đứng lên: "Cái gì lên làm hoa khôi? Chẳng lẽ người đem ta làm cô nương trong thanh lâu sao?"

Cái này, chương quý tròn to mắt: "Vậy....không đúng sao?"

Nếu như không phải, làm gì có nữ tử nào có da mặt dày can đảm đến đây la hét mua mị dược?

Càng ngày mặt Dạ Nhi càng chuyển tím, trong mắt như sắp có bão táp nổi lên. Chương quý nhanh trí sửa lại lời nói: "Nga, người không phải cô nương trong thanh lâu, vậy khẳng định là thiếp thân của tâu chủ rồi...."

"Người mới là thiếp thân ấy! Nữ quyến cả nhà người đều là thiếp thân nhà người ta!" Dạ Nhi hung hăng liếc hắt một cái, cười hô hô, cầm lấy gói mị dược, xoay người hướng cửa bỏ đi.

"Tiểu thư....Tiểu thư...." Mạt Li vội vàng bỏ lại một thôi bạc phía sau đuổi tới, để lại vẻ mặt ngạc nhiên của tên chương quý kia đang nhìn phương hai nàng đi.

Đi được một đoạn, Mạt Li không nhịn được mở miệng hỏi: "Tiểu thư, người mua những thứ này làm gì?"

Dạ Nhi nói không chút nghĩ ngợi: "Dùng a? Cái này còn cần phải nói sao? Không lẽ mua về để nhìn?"

"Nói như vậy, người đang tính cầm thuốc này câu dẫn vương gia?"

"Uy! Mạt Li!" Dạ Nhi suýt nhảy lên: "Trí tưởng tượng của người trở nên phong phú khi nào vậy? Đùa giỡn cũng quá mức đi? Ta thấy mặt hắc là đã hận, sao có thể mua đồ này đi câu dẫn hắc?"

"Vậy tại sao lại người vô duyên vô cớ mua những thứ này?"

Thật là đánh vỡ nồi đất hỏi đến đáy! Dạ Nhi phải dừng bước giải thích: "Đây là ta cần để chế thêm dược nữa! Người không có việc gì ăn no nghĩ chuyện bậy bạ hả?" Nói xong, nàng sai bước lớn rồi đi mất.

Thì ra là lấy để chế dược dùng a. Mạt Li cuối cùng cũng hiểu rõ ra, nhưng nàng rốt cuộc muốn chế thuốc gì mà cần đến thành phần như thế? Sau lại theo sau nàng rồi đi.

Chương 9

Lâm Diệp thật không nghĩ tới một công chúa như hoa tuyết thế, vậy mà lại đến tiệm thuốc mua loại dược này. Nếu không phải đã hỏi qua chương quý thì hẳn từ đầu, hoàn toàn không thể tin đây là sự thật. Vương gia mà biết chuyện này thì bộ mặt sẽ ra sao a?

Lúc hắn trở về vương phủ, sắc trời đã xuống, Bách Lí Hiên Hàn đang ngồi trong thư phòng đọc sách. Lâm Diệp sau đi vào, hắn mới thản nhiên nói: "Người hôm nay đi theo công chúa, có phát hiện chuyện gì hay không?"

Lâm Diệp quỳ một chân dưới đất, kể chi tiết mọi chuyện: "Bẩm vương gia, Đại công chúa sau khi rời hoàng cung, ngay lập tức đi vào một tiệm thuốc!"

"Tiệm thuốc?" Bách Lí Hiên Hàn buông quyển sách trên tay xuống: "Nàng đi tiệm thuốc làm cái gì?" Trong hoàng cung, dược liệu trân quý nào mà không có? Thứ kia đáng để nàng lên chạy đi mua sao?

Sắc mặt Lâm Diệp lộ mấy vẻ lúng túng, trầm ngâm chốc lát mới nói: "Nàng là đi mua...mị dược!"

Nghe lời này, Bách Lí Hiên Hàn sắc mặt lạnh lùng và ngưng trọng hơn vài phần, quét mắt nhìn Lâm Diệp: "Người chắc chắn?"

"Công chúa vừa ra khỏi cửa, thuộc hạ liền vào hỏi thăm chương quý, tuyệt đối không sai!"

Miệng hắn cong lên một đường cung rõ nét, tựa như đang giễu cợt, cầm quyển sách lên xem lại: "Chuyện này ta biết rồi, người lui xuống trước đi. Những người khác tiếp tục giám sát công chúa, có chuyện gì đặc biệt thì báo cho bốn vương." "

"Dạ, thuộc hạ cáo lui."

Chờ Lâm Diệp rời đi, tâm tình Bách Lí Hiên Hàn liền không cách nào bình tĩnh lại. Cẩn thận nghĩ lại, đường đường là công chúa của Thiên Diệp lại đi mua mị dược.

Lần đầu nhìn thấy nàng, hắn đã thấy nàng không giống với những nữ nhân khác. Cộng thêm lúc sáng, biểu hiện căng thẳng của nàng như vậy. Không nghĩ mới xoay người lại, nàng đã làm ra mấy chuyện này!

Mua mị dược, nàng muốn cùng nam nhân làm chuyện ấy gấp thế sao? Khi hợp tấu cùng nàng hôm qua, hắn vốn sinh chút hứng thú với nàng, nhưng bây giờ, công chúa này cũng giống mấy nữ nhân tục tĩu kia. Có lẽ hắn nhìn nhầm người rồi.

Bắt đầu từ ngày đó, Bách Lí Hiên Hàn tăng thêm người giám sát nhất cử nhất động của Dạ Nhi. Ai cũng biết, sau ngày Đông Lăng Tiểu Úc đi mua mị dược thì suốt ngày giam mình trong phòng. Trừ thiếp thân tì nữ Mạt Lệ ở ngoài, ai cũng không được phép vào.

Cái này thật kì quái. Nàng không bị bệnh, lại không thấy có nam tử nào vào phòng nàng, chẳng lẽ nàng mua mị dược, đợi đến khi nàng và hắn thành thân mới dùng?

Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Từng ngày lần lượt trôi qua.

Hôm nay là ngày Hàn vương gia và Đại công chúa của Thiên Diệp vương triều đại hôn. Mọi nơi đều là bốn phía giăng đèn kết hoa, một mảnh vui mừng. Hàn vương gia là nhi tử mà hoàng thượng của Thiên Thần quốc yêu thương nhất. Cho nên ngày cưới của hắn, tất nhiên phải là đại sự của Thiên Thần.

Dạ Nhi biết lễ nghi hoàng gia có rất nhiều phiền phức. Sáng còn chưa ra cửa đã bị giăng co rồi. Lúc trang điểm, nàng đặc biệt nhìn giày của mình một chút. Đây là đồ cưới của hoàng hậu Thiên Diệp chuẩn bị cho nàng.

Suốt quãng đường, sáo trống tung bừng xung quanh kiệu hoa. Rót cục cũng đến cửa Hàn vương phủ. Bách Lí Hiên Hàn mặc một thân hi bào đỏ rực đứng ở cửa, trên trán tiết ra vô số mồ hôi. Nhìn hắn có vẻ đã đứng đợi lâu, hơi thở mê người phát ra không chút che giấu, khiến hắn thật giống thần tiên.

Mà phía sau hắn, một đám nữ quyến đứng chật cả lối đi. Đó chính là thê thất của hắn. Chỉ thấy các nàng ta nhìn kiệu hoa mà đều có tâm tư riêng. Mặc dù trên mặt mang nụ cười, nhưng là dối trá khiến người ta buồn cười.

Dĩ nhiên, vương gia đón dâu, đối với các nàng mà nói, đích nhân lại tăng thêm một. Người nào có thể nói cười thật tâm đây?

Dạ Nhi cười đau khổ một tiếng dưới đáy lòng. Bách Lí Hiên Hàn đã bắt đầu đá cửa kiệu, đem tân nương ôm ngang vọt qua chậu than.

Dạ Nhi khi bị Bách Lí Hiên Hàn ôm lấy thì không khỏi sững sờ. Mười bảy năm qua, đây là lần đầu bị một nam nhân ôm, tâm tất nhiên phải loạn.

Lạy thiên địa xong, tân nương bị đưa vào tân phòng. Mạt Lị ở một bên nàng yên lặng trông nom.

Dạ Nhi cảm thấy mũ phượng trên đầu thật nặng. Chừng nào Hàn vương gia mà chưa đến vạch khăn trùm đầu thì nàng vẫn phải đeo vật này trên đầu. Đúng là đau mỗi đầu quá! Hay bỏ xuống trước xem sao?

Nhưng khi nàng vừa chạm đến mũ phượng, lại bị Mạt Lị ngăn cản: "Công chúa, vương gia còn chưa đến, người không thể tùy tiện đem khăn bỏ ra được. Làm vậy sẽ không may mắn."

Nghe đến điềm xấu, Dạ Nhi cũng ngừng lại, bất quá trong bụng không ngừng biểu tình: "Mạt Lị à, có thể chuẩn bị cho ta một ít thức ăn hay không?"

Mạt Lị nhìn nàng khe cau mày: "Công chúa, nếu nô tì đi lấy thức ăn, người lên vạch khăn lên thì sao?"

Dạ Nhi không còn gì để nói nữa rồi. Người này là nô tì của nàng hay của Bách Lí Hiên Hàn vậy? Sao quản nàng nghiêm vậy chứ?

Nàng cuối cùng đành than nhẹ: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không vạch khăn đâu. Ngươi muốn ta đói chết à?"

Mạt Lị nhìn nàng, do dự một lát, sau cũng đành đáp ứng nàng: "Thôi được rồi, để nô tì chuẩn bị đồ ăn cho người. Nhưng người nhất định phải chờ vương gia đến tháo khăn đấy!"

Sau khi Mạt Lị rời đi, Dạ Nhi thế mà lên đem khăn trùm đầu xuống. Nhìn một lượt khắp phòng, chỉ thấy muôn màu xa hoa lộng lẫy.

"Kẹt!" Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Lúc này có ba cô gái trang điểm thật đậm, thật kiêu kiêu bước vào. Trong đó, một người chắc chắn là Mộ Linh Hi!

Kì quái, tối nay là ngày vui của nàng và Bách Lí Hiên Hàn, mấy nữ nhân này xông vào làm gì? Không lẽ không cam lòng Bách Lí Hiên Hàn cưới nàng nên muốn đến hạ uy nàng trước? Bất quá nhìn mặt mày hờ hờ của các nàng ta không giống đi ra oai, ngược lại giống đi động phòng hơn!

Là nàng vào sai tân phòng sao? Nàng cảm thấy các nàng kia mới thật sự là tân nương a!

Mà ba người Mộ Linh Hi vừa vào vừa cười hi hi. Tối nay nghe vương gia bảo đến tân phòng khiến nội tâm các nàng không biết có bao nhiêu hưng phấn. Nhìn một cái lên giường Dạ Nhi, Mộ Linh Hi nói: "Vương phi tỷ tỷ, tối nay tuy là đêm tân hôn của người, bất quá vương gia cũng muốn bọn muội tới hầu hạ, làm bọn muội thấy thật có lỗi với tỷ tỷ."

Cái gì? Cùng nhau hầu hạ? Nam nhân này có công phu thật là cao! Túng dục quá độ cũng không sợ dạ dày ra máu! Bất quá không phải hẳn bị bắt lực sao? Gọi nhiều nữ nhân thế này, hẳn chỉ để giấu đầu hở đuôi thôi. Bản thân nàng cũng muốn xem hẳn định diễn trò gì.

Trong lời nói của nàng ta, Dạ Nhi có thấy chút giễu cợt, nhưng không đáp lời. Tiếp theo một nữ nhân khác lại nói: "Mộ tỷ tỷ, đêm nay là đêm tân hôn của vương phi tỷ tỷ mà, tỷ nói vậy thì làm sao vương phi tỷ tỷ chịu nổi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khi Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Chính là như vậy.... Thật ra thì chuyện này, trong lòng chúng ta biết rõ là tốt rồi. Vương phi tỷ tỷ là chính thất, chắc chắn sẽ không để bụng!"

"....."

Dạ Nhi nghe âm thanh của ba nữ nhân này, cảm thấy có chút chói tai nhức óc. Bọn họ thật sự bị thúc dục đến đáng thương rồi. Vì một người đàn ông thôi, có cần phải tranh giành nhau như vậy không? Cũng may nàng không có cảm giác với nam nhân kia, không thì cũng tức chết mất.

Mộ Linh Hi nói một hồi lâu, thấy nàng một chữ cũng không đáp lại, tự biết chẳng có chuyện gì vui nên kéo hai người kia ngồi xuống bàn uống rượu chờ vương gia tới. Mới uống vài chén rượu, mặt bọn họ lại đỏ bừng lên.

Bách Lí Hiên Hàn lúc này đã đưa tân khách vào vương phủ, hỏi Thành quản gia bên cạnh: "Bổn vương bảo người an bài mọi việc, người đã làm xong chưa?"

"Gia, chuyện người dặn dò, nô tâu đã an bài xong, ba vị trắc phi đều đã ở bên trong tân phòng."

"Tốt, nơi này không còn chuyện cho người nữa rồi. Ngày mai tuyên bố mọi chuyện ra ngoài, người biết ăn nói làm sao rồi đấy."

"Nô tài rồi rồi."

Bách Lí Hiên Hàn gạt đầu, rồi hướng tân phòng đi tới.

**

Mạt Lí vừa chuẩn bị đồ ăn cho Dạ Nhi xong, vừa về tới tân phòng, chợt thấy trong đó có nhiều thêm ba nữ nhân.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Hôm nay dù sao cũng là đêm tân hôn của vương gia và công chúa, mấy người này vô duyên vô cớ xông vào đây là có ý gì?

Mạt Lí vừa nhìn đến ba người kia, không nghĩ rằng trong đó lại có cả Mộ Linh Hi! Thật đúng là vô sự không thể thành tam bảo được. Nữ nhân này đích xác là hạng người ấy rồi. Mặc dù Dạ Nhi không phải chủ tử thật sự của Mạt Lí, nhưng Mạt Lí không thể nhìn nàng chịu nhục nhã như vậy được. Nhục nhã nàng là nhục nhã cả Thiên Diệp vương triều.

Đằng đằng sát khí đi vào, Mạt Lí đem đồ trên bàn ném "choang" một cái xuống đất rồi nói: "Ba vị phu nhân, dù gì đây cũng là ngày vui của vương gia với công chúa, nô tì biết các người cao hứng muốn đến chúc mừng, nhưng có thể thì cũng không nên đến tận tân phòng chúc mừng chứ?"

"Ồ, nha đầu lỗ mãng kia ở đâu ra vậy! Trong khắp thiên hạ chắc cũng chỉ có Thiên Diệp vương triều bồi dưỡng được nô tì như vậy!"

"Người...." Mạt Lí cứng đờ, giận đỏ cả mặt.

"Tỷ tỷ xem kia, hôm nay là ngày vui của vương phi tỷ tỷ, sao chúng ta phải cùng bọn nô tì so đo? Chớ nên quên thân phận của tỷ tỷ!"

Mạt Lí giận tới nổi máu khắp toàn thân sắp sôi lên đến nơi rồi, vốn tính tranh chấp tiếp thì Bách Lí Hiên Hàn vừa đến. Ba nữ nhân kia thấy thế, lập tức thu liễm lại bộ mặt điều ngoa, rồi rít hành lễ: "Thiếp thân tham kiến vương gia."

Bách Lí Hiên Hàn chỉ quét mắt qua các nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Miễn lễ." Sau đó, hắn xoay người sang Mạt Lí: "Nơi này người ở lại không làm gì nữa, ra ngoài đi! Không nên cản trở bốn vương động phòng hoa chúc."

"Dạ!" Mạt Lí ngoan ngoãn đem đồ để xuống, nhìn Dạ Nhi ngồi trên giường lòng mang theo chút bất an đi ra ngoài.

Gian phòng một cửa sớm trở bị một mảnh lúng túng bao trùm. Trong khi đó, Dạ Nhi chỉ ngồi yên trên mép giường, tựa như mọi sự đều không quan hệ đến nàng.

Bách Lí Hiên Hàn không nhìn ba nữ nhân bên kia mà trực tiếp đến bên giường, nhẹ nhàng mở khăn trùm đầu của Dạ Nhi. Sau khi chiếc khăn rơi xuống một lát, hắn bỗng đứng hình bởi dung nhan của Dạ Nhi.

Tân nương nào ngày tân hôn cũng đều trang điểm thật kiều diễm đậm đặc, nhưng nàng là ngoại lệ. Trên mặt nàng chỉ thoa một lớp phấn mỏng, mỏng đến mức không thể mỏng hơn. Tuy vậy cũng không thể giảm đi của nàng vẻ đẹp khiến người khác khó thở.

Dạ Nhi dùng hai tròng mắt tỏa ra ánh sáng ngọc nhìn Bách Lí Hiên Hàn mới đứng dậy hành lễ: "Thần thiếp tham kiến vương gia! Thật may mắn khi được làm thê tử của người!"

Hắn nhìn nàng trong chốc lát, sau mới quay sang chỗ khác, bước đến bên bàn rượu, rót lấy hai chén đưa cho nàng: "Ái phi, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta. Hãy uống chén rượu này, từ nay chúng ta chính thức là phu thê."

Dạ Nhi cười yếu ớt, nhìn Bách Lí Hiên Hàn. Nhìn thái độ lãnh mạc kia của hắn, hắn là từ đầu đã không muốn cùng nàng thành thân.

"Vương gia, thiếp thân thể khó chịu, vì vậy chén rượu này thiếp không thể uống."

"Cái này không thể được a. Từ xưa đến nay, rượu đoàn tụ (hợp hoan tửu) nhất định phải uống trong đêm tân hôn, đại biểu cho hai người từ nay hợp thành một thể, vĩnh viễn không chia lìa. Nếu nàng không uống chén rượu này, chúng ta sao có thể thành phu thê?"

Dạ Nhi cũng biết rượu đoàn tụ đại biểu cho cái gì, đành bất đắc dĩ cầm lấy chén rượu cùng hắn uống giao bôi. Song, trong rượu này có hỗn tạp chất khác. Khoan đã, chất khác? Nàng đưa chén lên gần mũi ngửi. Quả nhiên là được!

Rượu đoàn tụ tại sao lại có được? Là ai đã hạ? Nàng nhìn ba nữ nhân kia đang tiến lại phía nàng. Sắc mặt của họ có chút gì đó không đúng. Sắc mặt ửng hồng, đáng đáp giống như trứng phải mị được.

"A, đầu của ta rất choáng váng a!" Một trong số đó nói, tiếp theo lão đạo tìm nơi nằm nghỉ.

"Đúng vậy, tân phòng này từ khi nào lại nóng thế?"

"Mệt mỏi quá, nghỉ ngơi tí đã rồi hãy nói!"

Cả ba nói xong, tất cả đều ngã người xuống thương sảng, sắc mặt rất vui vẻ. Đúng là nghỉ ngơi, nhưng cuối cùng các nàng cũng là bất an gây dựa, đáng về bị được hành hạ vô cùng thống khổ.

Dạ Nhi nhìn Bách Lí Hiên Hàn một cách khinh bỉ hỏi: "Người hạ độc với các nàng ta?"

Hắn ngờ ngác một chút. Vốn cho là nàng uống rượu xong sẽ nhanh cùng ba nữ nhân kia đi vào Vu Sơn, không ngờ nàng còn có thể thanh tỉnh như vậy. Nữ tử này quả không tầm thường.

Bách Lí Hiên Hàn cười khê, không thừa nhận cũng không phủ nhận: "Đây là vấn đề người nên quan tâm sao?"

"Tại sao người muốn làm như vậy?" Những nữ nhân này, nếu không cần hạ độc, chắc cũng không được hắn thỏa mãn.

"Đây là chuyện của ta!"

Đúng vậy a, đây thật sự là chuyện của hắn. Hơn nữa là chuyện "không được" của hắn. Bất quá nếu hắn không muốn cho người ngoài biết thiếu sót này của mình thì nàng cũng không nhất thiết phải vạch trần.

Dạ Nhi cười nhạt, thân nhiên ngồi vào chiếc ghế bên cạnh: "Nếu vương gia không muốn nói, Dạ Nhi cũng không làm khó. Bất quá vừa rồi ta đây cũng vừa uống một chén, không biết vương gia có thể đưa ta giải được không? Rồi sau đó cùng những nữ nhân này mây mưa...."

Bộ da mặt lạnh lùng của Bách Lí Hiên Hàn suyết nửa thì nhảy dựng lên: "Đây là những lời nên nói của thê tử?"

"Vương gia chê cười, ta mặc dù là thê tử của người, nhưng chả lẽ ba muội muội kia không phải? Người hẳn là không thích xem nữ nhân chúng ta tranh giành người chứ?"

Nhất thời hắn không thể phản bác được. Không sai, thật ra hắn căn bản không thích nữ nhân vì mình mà tranh giành. Hơn nữa hắn cũng chẳng thích nữ nhân.

Thấy hắn không nói gì, Dạ Nhi hảo tâm nhắc nhở: "Vương gia, ba vị trắc phi đợi người phía sau lâu rồi đấy, sao người không đi thỏa mãn các nàng ấy một chút? Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng a!"

(Quân Nhi: mấy đoạn gần đây Dạ Nhi tỷ với Hàn ca chưa thích nhau nên lúc xưng hô riêng sẽ là ta-người, nơi có đông người mới dùng kính ngữ phu thê nhà)(^v^)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"....." Bách Lí Hiên Hàn lúc này hết nói được nữa rồi. Đầu óc của nữ nhân này bị lửa đá hay sao vậy? Còn có thể nói ra những lời như vậy sao? Còn nữa, khi trước, nàng lên đi tiệm thuốc mua được کیا mà, sao giờ lại không dùng?

Ngay lúc nàng muốn xoay người rồi, bất chợt hắn dùng một tay kéo nàng lại. Dạ Nhi không chuẩn bị nên mắt đà ngã vào ngực hắn.

"A!" Tình huống này làm Dạ Nhi thật hoảng hốt mà. Hắn là hắn đã làm đối tượng rồi! Chẳng phải người hắn muốn đang ở trên giường cả sao? Như thế nào mà lại kéo nàng lại thế?

Thời gian giống như dừng lại. Dạ Nhi cùng Bách Lí Hiên Hàn bốn mắt nhìn nhau, lập tức cả hai đều như có một dòng điện chạy xẹt qua khắp người. Bách Lí Hiên Hàn cười tà mị: "Ái phi, đêm nay là đêm tân hôn của hai ta, nếu nàng rời khỏi đây thì chúng ta còn động phòng như thế nào?"

Ai muốn động phòng với hắn cơ chứ? Nếu muốn động phòng thì trên giường còn có ba nữ nhân kia, cứ trực tiếp nhào đến là được rồi! Trong lòng Dạ Nhi hung hăng mắng hắn một câu, nhưng khi định nói ra ngoài thì dĩ nhiên là có một phần sợ hãi: vẫn là không nên trêu vào con sói xám này.

"Vương gia, thần thiếp hôm nay đến hồng, cứ coi như là chúng ta đã động phòng xong rồi đi."

Tuy rằng bị hắn ôm có chút không quen, nhưng bộ dạng cười rộ lên của hắn vẫn khiến nàng thấy thật mê người. Chỉ một cái chớp mắt, nhịp tim của nàng đã rối loạn lên, cả người cũng cứng đờ.

Trời cao thật bất công a, tại sao loại nam nhân như hắn lại chỉ có thể lộ vẻ tốt ở ngoài chứ?

Nghe xong, Bách Lí Hiên Hàn cười nhạt: "Nga? Tới hồng? Như vậy thật không được?"

"Đúng vậy! Chỗ này chính là không được. Cho nên....."

"Không sao, không sao, đúng lúc ta mang đến đây một loại linh đan dược liệu, chuyên trị thời khắc nữ nhân đến hồng, chỉ cần ái phi ăn nó vào, không đến thời gian một nén nhang, chúng ta lập tức có thể động phòng!"

Cầm thú a! Vì chuyện đáng xấu hổ kia, ngay cả thứ này cũng chuẩn bị tốt! Mà nữ nhân cổ đại làm sao có quyền nói đến chuyện này? Nam nhân chỉ cần nói muốn thì cho dù có đến hồng đi chăng nữa cũng bị đem đi ăn sạch sành sanh. Quả thật là không có nhân đạo!

Bất quá, đáng tiếc nàng không phải nữ nhân của triều đại này. Tại sao lại phải ngược đãi thân thể của mình để lấy lòng nam nhân chết tiệt này chứ?

Phi! Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Tiếp theo, nàng nhảy ngay từ ngực Bách Li Hiên Hàn ra một cái, sau đó nói: "Không cần, là dược có phần độc, ta nghĩ vương gia từ trước đến giờ là người biết thương hoa tiếc ngọc, vậy chẳng phải không nên ép buộc một nữ tử một tay trời gà không chặt chứ?"

Dạ Nhi vừa nói tới đây, ba nữ nhân trên giường đã phát ra tiếng rên rỉ.

"Ừ.....A....."

"Vương gia, ta còn muốn....."

"....."

Kêu thật đúng lúc a, Dạ Nhi nghe mấy tiếng đó mà sồn cả da gà, nhìn lại bọn họ. Không cần phải nói nữa, bọn họ nhất định hiện tại đang đắm chìm trong ảo giác, nếu không sao lại hăng hái vậy?

Điều này càng khiến Dạ Nhi thêm khẳng định ý nghĩ của mình: nam nhân này xác thực là không được. Vì vậy mỗi lần cùng phòng cũng đều hạ dược mấy nữ nhân này. Thảo nào lâu vậy rồi mà không ai biết bí mật của hắn!

Đáng tiếc thuốc kia đối với nàng mất hiệu lực rồi! Thật ra không phải dược mất hiệu lực, mà bởi vì tối nay là đêm động phòng hoa chúc, nàng sợ nửa đêm Bách Li Hiên Hàn bò lên giường nên đã sớm ăn một viên "Thần trừ tán". Viên thuốc này có thể làm con người ta tỉnh táo trong mười hai giờ. Đáng bất ngờ nhất chính là thành phần của "Thần trừ tán" cũng có chứa một ít mị dược.

Bách Li Hiên Hàn thấy ánh mắt nàng dừng lại trên người ba nữ nhân kia thì cười càng thêm tà mị: "Ái phi nhìn các nàng ấy mê mẩn như vậy, có phải tâm tư cũng giống thế? Hiện tại bốn vương ở đây rồi, có thể thỏa mãn ước muốn của ngươi."

Thôi đi, ngươi căn bản là "không được", còn ở đây giả bộ làm gì?

Dạ Nhi hung hăng nhìn hắn một cái mắng thầm. Bất quá, toàn bộ nam nhân trong thiên hạ đều sống bằng mặt mũi. Cho nên, vì mạng sống, điều bí mật này nàng tự mình biết là tốt rồi. Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì chết như thế nào cũng không biết.

Nàng lạnh lùng nói: "Không cần, tối nay ta mệt rồi, không có hứng thú nữa. Hôm khác được không?"

Nói xong, nàng xem ba nữ nhân kia một chút: Còn không tránh chỗ cho ta? Ta cho các ngươi đo ván!

Xui xẻo!

Bị con đối hành hạ lâu quá, nàng chạy lại nắm một ít thức ăn Mạt Li vừa bung tới cắn vội vài miếng. Sau đó, Dạ Nhi nhảy lên giường, thô lỗ đá ba nữ nhân kia xuống giường.

Hiện tại các nàng ta đang say thuốc, đừng nói là đá, nhảy đến dẫm đạp cũng không có cảm giác gì.

Sau khi dọn người xong, nàng nằm xuống giường, dạng người hình chữ đại, chiếm hết chỗ trên giường.

"Nếu thân thể ái phi khó chịu, ta đây cũng không tiện ngủ cùng giường. Đêm nay, ta ngủ trên loan tháp vậy!" Nói xong, hắn tự giác đến nằm trên loan tháp, khoe miệng không tự chủ nhếch lên lộ rõ ý cười.

Dạ Nhi len lén nhìn hắn một cái, trong lòng thầm nói: "Coi như ngươi còn có chút nhân tính!"

.....

Thời gian theo từng giây từng phút trôi qua. Lúc Dạ Nhi mở mắt, trời đã sáng rồi.

Nàng xem lại phòng mình, phát hiện ba nữ nhân tối qua không còn ở đây nữa. Mà Mạt Li thì đã chờ trong phòng từ lâu. Thấy nàng thức dậy, nàng ta vội cho người định mang bữa sáng vào.

Nghĩ đến hôm nay là ngày đầu tiên gả vào Hàn vương phủ, tất nhiên không thể thất lễ, Dạ Nhi vội vàng mặc quần áo tử tế. Mặc dù ngay từ đầu,

nàng hoàn toàn không thích Bách Lí Hiên Hàn, cũng chẳng cần danh hiệu vương phi này, nhưng lễ nghi không phải muốn là bỏ được.

Trong phòng khách của Hàn vương phủ, vì hôm nay là buổi gặp mặt của tân vương phi và các vị trác phi, cho nên Bách Lí Hiên Hàn đành bớt chút thì giờ phụng bồi những nữ nhân này dùng bữa.

Dạ Nhi còn chưa xuất hiện, đã có người cảm thấy khó chịu. Tất cả mọi người đã đến rồi, vương phi cũng không cần tự cao tự đại mà đến muộn chứ?

Mộ Linh Hi nhìn thoáng qua Bách Lí Hiên Hàn, lại nghĩ đến chuyện tình đêm qua, khuôn mặt không tự chủ đỏ lên. Đêm qua là đêm tân hôn của hắn và Dạ Nhi, hắn lại gọi ba người vào tân phòng, cho thấy Dạ Nhi trong lòng hắn không có chút địa vị gì. Bây giờ, chỉ cần mang bầu con nối dòng thì nàng ta có thể mẹ cây thế con.

Đúng lúc ấy, Dạ Nhi mặc một thân áo trắng thuần khiết, búi một kiểu tóc đơn giản, trên đầu cắm một cây bạch trâm đi vào. Nàng thật giống hoa sen hoa trong đầm mà không hôi tanh mùi bùn, thanh tân thanh nhã, trang phục dù đơn giản nhưng không che dấu được vẻ đẹp của nàng.

Đã gặp nàng, vài nữ nhân hành lễ: "Tỷ tỷ vạn phúc kim an!"

Dạ Nhi mở đầu câu nói bằng một nụ cười nhân nhật, gật đầu: "Các muội muội không cần đa lễ." Tiếp đó đến trước mặt Bách Lí Hiên Hàn cung kính khom người: "Thần thiếp tham kiến vương gia!"

Hắn như cũ vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, nhưng nhìn đến Dạ Nhi, băng giá có chút tan ra: "Ái phi không cần đa lễ."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Tạ ơn vương gia! Thần thiếp dậy trễ, để cho vương gia cùng các vị muội muội phải đợi lâu, thật là ngại quá!"

Bách Lí Hiên Hàn nhếch môi một chút, đáp lời nàng: "Không sao, tối qua ái phi đã mệt mỏi nhiều rồi. Sáng nay nàng dậy trễ cũng không phải hề gì."

Gi? Cái gì gọi là mệt mỏi nhiều rồi? Nghe hắn nói thật như nàng và hắn đều cùng làm "cái đó" vậy. Chân mày Dạ Nhi khẽ nhíu lại, người này có ý nói vậy rốt cục có mục đích gì?

Dạ Nhi đón nhận những ánh mắt đầy ác ý của đám nữ nhân bên kia, cố nặn ra vẻ mặt tươi cười: "Vương gia quan tâm thần thiếp quá! Tối qua dù sao cũng là ngày vui của hai ta, ta mừng còn không hết nữa là!"

Stop! Người cho rằng chỉ mình người mới có thể diễn trò à? Bỏn cô nương nào có sợ gì người đâu!

Lần này Bách Lí Hiên Hàn không có lên tiếng nữa, cầm chén rượu uống một hớp, che đi nụ cười trên mặt. Dạ Nhi lại chú ý sang những ánh mắt ở xung quanh. Mặt người nào cũng treo lên ý cười, nhưng những nụ cười đó có mấy phần là thật, mấy phần là giả?

Dùng bữa sáng xong, Bách Lí Hiên Hàn liền vội rời khỏi vương phủ đi triều sớm, chỉ lưu lại chỗ này một số nữ quyến. Không khí lúc này giống như đông cứng lại. Bỗng có một nữ tử ngồi đối diện Dạ Nhi, trông có vẻ trẻ tuổi, phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh: "Mộ tỷ tỷ, nghe nói tối qua vương gia có gọi tỷ cùng Lâm tỷ tỷ và Giang tỷ tỷ vào tân phòng phải không? Như thế không phải là quấy rầy vương gia và vương phi tỷ tỷ nghỉ ngơi sao?"

Mộ Linh Hi nghe vậy đắc ý cười, tiện thể khoe luôn khuôn mặt tuyệt mỹ: "Dương muội muội à, thật ra thì chúng ta cũng không muốn đi quấy rầy đêm động phòng của vương gia cùng vương phi tỷ tỷ đâu, nhưng tại tối qua vương gia quá dững mẫn....." Nói đến đây, nàng ta giả bộ cười ngượng ngừng liếc nhìn Dạ Nhi một cái rồi lại nói tiếp: "Cho tới bây giờ eo ta đau đến không đứng thẳng được đây."

"Thật là hâm mộ các tỷ quá, có thể cùng vương phi tỷ tỷ được vương gia thị tẩm trong đêm tân hôn của vương phi tỷ tỷ, xem ra các tỷ có địa vị không thấp trong lòng vương gia đó! Không giống ta....." Dương phu nhân vừa nói mà khuôn mặt vừa biểu thị thần sắc đau thương. Loại thần sắc này, hình như đối với một thiếu nữ mười sáu tuổi có chút không thích hợp.

"....."

Nụ cười trên khóe miệng Dạ Nhi càng ngày càng đậm. Không ngờ được của Bách Lí Hiên Hàn lại nặng như thế. Nếu các nàng kia biết nguyên nhân toàn thân đau nhức là do Dạ Nhi nàng đập thì những câu chuyện trong tân phòng ly kỳ như vậy có thể được ra đời không nữa?

Mộ Linh Hi nhìn Dạ Nhi, cười giễu cợt một tiếng: "Vương phi tỷ tỷ, tối qua có thể cùng tỷ tỷ được vương gia thị tẩm, người không để ý chứ?"

Dạ Nhi đương nhiên biết rõ nàng ta đang có ý khiêu khích, không nóng không lạnh nói: "Chúng ta đều là nữ nhân của vương gia thì tự nhiên chẳng phân

biệt ta người, chỉ cần vương gia vui là tốt rồi. Vương gia tinh lực tràn đầy như vậy, e rằng sau này còn phải làm phiền các muội nhiều hơn rồi. Nếu không, ta sợ chịu không nổi a!"

Sắc mặt Mộ Linh Hi bỗng trở nên khó coi, bất quá khôi phục tự nhiên lại rất nhanh: "Tỷ tỷ yên tâm, bọn muội đã biết!"

Lúc này, hạ nhân vừa bưng canh bỏ lên, đưa trước mặt Dạ Nhi. Dạ Nhi sững sốt: "Làm sao lại chỉ có một chén cho ta?"

Mộ Linh Hi cười nói: "Đây là canh bỏ do các tỷ muội chúng ta cố ý làm cho tỷ tỷ, để cho tỷ tỷ bồi bổ thân thể mà sau này thay vương gia sinh một tiểu thể tử mập mạp a. Đồng thời đây cũng là tục lệ ở đây: uống xong chén canh này chứng tỏ tình cảm của các tỷ muội sau này, chẳng phân biệt ta hay người!"

Bây giờ là thời nào rồi mà Thiên Thần quốc lại còn mấy tập tục kỳ quái vậy? Bất quá, đối phương đã nói vậy thì nàng cũng không tiện từ chối cho lắm, cho nên Dạ Nhi đành cầm lấy chén canh nói một câu rồi húp xuống: "Nhân tiện đây ta xin cảm tạ các muội muội trước đã."

Nhìn Dạ Nhi cầm trong tay "nữ phối chi thần tiên ản" uống xuống, bên bàn cơm có một đôi môi cong nhẹ lên.

.....

Thật vất vả, cuối cùng thì bữa sáng dài dòng cũng kết thúc. Dạ Nhi vừa bước ra ngoài đã thờ phào nhẹ nhõm. Mới ngày đầu tiên đối mặt với tiểu tam tiểu tứ mà gian nan vất vả thế rồi thì ngày tháng sau này càng không cần nói thêm đi.

Mạt Li vừa nãy nghe những lời của mấy vị trắc phi kia nói mà đã sớm nén đầy một bụng khí. Vì vậy mới đến vườn hoa, nàng ta lập tức xô ra hết mọi thứ bất bình: "Vương phi, các nàng ta thật quá đáng, tại sao có thể đem chuyện động phòng của người ta kể ra huyền diệu thế chứ? Còn vị vương gia này cũng thật là, rõ ràng tối qua là ngày vui của riêng hai người thôi chứ, hắn sao có thể đối xử với người như vậy?"

Dạ Nhi chỉ cười một tiếng: "Mạt Li à, người kích động thế làm gì? Ta cũng không tức giận thì người có cái gì để tức?"

Mạt Li ngạc nhiên nhìn nàng: "Vương phi, chẳng lẽ một chút thôi người cũng không để ý sao?"

"Đúng vậy, ta chính là không để ý!"

Tại sao lại muốn nàng để ý? Thứ nhất, Bách Li Hiên Hàn không có sở thích yêu nam tử. Thứ hai, tối qua hắn cũng chẳng cùng ba nữ nhân kia chung chăn gối. Thứ ba, nữ nhân kia nghĩ muốn thị uy với nàng? Kết quả là thất bại thảm hại thôi, đòi vốn còn không đủ nữa!

Đúng lúc ấy, một thân ảnh nhỏ gầy xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng ta có đôi mắt trong veo như mùa xuân, trên đầu búi lệch, cài một cây trâm phượng bích ngọc. Gương mặt như hoa như ngọc của nàng ta, lại cộng thêm hai má lúm đồng tiền xinh xắn, đôi môi quyến rũ thì một nụ cười thu phục tất cả nhân tâm a.

Mặc dù mới chỉ có mười sáu tuổi nhưng đẹp khiến người ta hít thở không thông.

Nữ nhân này bình thường nhất gan sợ phiền phức, lần này đột nhiên tìm tới tận cửa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không đợi Dạ Nhi hỏi, Dương phu nhân len lén đi đến bên cạnh nàng hỏi: "Vương phi tỷ tỷ, người có cảm thấy thân thể không được thoải mái không?"

Dạ Nhi sững sốt, quay đầu nhìn nàng ta một cách kỳ quái: "Không có a. Dương muội muội, làm sao vậy?"

"Thật không có sao?" Về mặt Dương phu nhân có chút không tin. Buổi sáng, vào thời điểm nàng đi qua phòng bếp thì bỗng nhiên nhìn thấy Mộ Linh Hi lén lén lút lút đổ một ít thuốc bột vào chén canh. Dù nàng không dám khẳng định chén canh kia có độc hay không, nhưng nàng có cảm giác Mộ Linh Hi sẽ không tốt bụng đến vậy. Hơn nữa, ở Thiên Thần quốc này, chưa có tục lệ nào là muội muội phải cho tỷ tỷ uống canh vào ngày đầu tiên cả.

Dạ Nhi khẳng định: "Thật không có!" Nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của nàng ta, Dạ Nhi tiến lên một bước hỏi: "Dương muội muội, sao muội lại hỏi như vậy?"

Dương phu nhân rốt cục cũng hồi phục tinh thần lại: "A! Không có gì! Muội chỉ thuận miệng hỏi tỷ chút vậy thôi. Nhưng tóm lại, từ nay mọi sự tỷ đều phải cẩn thận, ở vương phủ này không có người suy nghĩ đơn giản như tỷ đâu. Nhất là những phi tử mới vào cửa, rất dễ trở thành cái đinh trong mắt người khác." Dương phu nhân nói xong, còn không chờ Dạ Nhi hiểu hết đã xoay người bỏ đi.

Dạ Nhi đứng đó, nhìn bóng lưng nàng ta rời đi, chân mày không tự chủ nhíu lại. Chẳng lẽ trong canh khi nãy có độc? Hay do nàng là đại phu nên không nhận ra mùi thuốc nhạt?

Không phải đối phương hạ dược vô sắc vô vị chứ? Dược như vậy không dễ dàng chế tạo được đâu. Nếu đây là sự thật thì sau này nàng nên đề phòng tốt một chút.

Chẳng qua là rốt cuộc ai là người đã hạ dược nàng? Mộ Linh Hi sao? Nàng ta có ngu ngốc đến thế không trong khi nàng ta chính là người mang canh đến cho nàng?

Vậy, ai mới được chứ? Hay đây tất cả đều là hiểu nhầm?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Liên tiếp mấy ngày, Mộ Linh Hi đưa đến cho Dạ Nhi không biết bao nhiêu là thuốc bổ. Hơn nữa nàng ta lại đích thân đem cho Dạ Nhi. Nàng nhớ tới lời khuyên của Dương phu nhân ngày đó nên làm mọi việc đều thật cẩn thận. Huống chi bây giờ Mộ Linh Hi đối với nàng hết sức nhiệt tình, khiến cho người ta không khỏi phải nghi ngờ. Vì vậy, mỗi lần Mộ Linh Hi đem canh đến, nàng đều lên đồ đi. Nhưng cho dù vậy, dạo này nàng vẫn hay cảm thấy tim đập loạn.

Bằng trực giác của một người đại phu, nàng cảm thấy mình nhất định là trúng độc rồi. Điều lạ là mạch của nàng chỗ nào cũng ổn, vậy nguyên nhân nào làm cho nàng bị như vậy?

Sáng hôm nay thức dậy, sắc mặt Dạ Nhi có chút tái nhợt. mà trong đại sảnh, một đám nữ quyến lại đang ngồi bên bàn chờ dùng bữa. Bách Lí Hiên Hân cũng không thấy bóng dáng đầu nữa, chắc là vào triều sớm rồi.

Khi nàng mới đi ra, trong mắt Mộ Linh Hi bỗng chợt lóe lên một tia sáng, nhưng rất nhanh, nàng ta lập tức che dấu đi dưới bộ dạng hiền lành.

Triều phu nhân nói: "Vương phi, người có sao không? Thân thể người không thoải mái sao? Sắc mặt người tái nhợt quá!"

Dạ Nhi khoát tay áo đáp lại: "Không có gì! Chẳng qua là thân thể ta hơi mệt một tí thôi, không có gì đáng ngại cả. Các muội không cần lo lắng."

"Ồ kia, vương phi tỷ tỷ, thân thể người không thoải mái sao không nói một tiếng với bọn muội? Chỉ cần tỷ tỷ mở miệng, muội sẽ cho người bưng thuốc bổ đến cho người."

Dạ Nhi yên lặng liếc mắt một vòng quanh bàn, tiếp theo cười nhạt: "Cảm ơn ý tốt của các muội. Nhưng thân thể ta có uống thêm thuốc bổ cũng không khá hơn đâu. Còn về phần thuốc bổ kia thì để cho các muội dùng vẫn hơn."

Mộ Linh Hi sau khi nghe lời này, trên mặt lộ vẻ không cam lòng: "Như vậy sao được! Thân thể tỷ tỷ kém là do thiếu chất bổ. Vì thế ta thấy tỷ tỷ nên uống thêm nhiều thuốc bổ mới được a."

"Phải không?" Dạ Nhi khẽ mỉm cười: "Nếu muội muội một lòng nhiệt tình vì ta như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt ý tốt? Sau này còn phải phiền muội mang thuốc đến cho ta rồi..."

"Chuyện này, tỷ muội với nhau cần gì phải khách khí thế!" Mộ Linh Hi cười tươi tắn vô cùng. Ở bên kia, Dương phu nhân không có lên tiếng, lẳng lặng cầm chén canh lên uống một ngụm.

Hàn phu nhân lúc này cũng nói: "Vương phi, sắc mặt của người như vậy ta thật không yên tâm. Hay là để ta cho tuyền đại phu đến xem mạch cho người?"

Vừa nhắc đến đại phu, Mộ Linh Hi nhanh nhẩu cướp lời: "Đừng rồi, ta biết một vị đại phu rất tinh thông y thuật. Không bằng để hắn đến xem bệnh cho vương phi tỷ tỷ đi!"

Lần trước đã sắp xếp Liên đại phu xong cả rồi, Mộ Linh Hi nàng ta suy nghĩ cũng thật chu toàn.

Dạ Nhi không cảm lòng, cười nhẹ một tiếng: "Trong phủ không phải có đại phu sẵn rồi sao? Muội muội còn làm phiền người ngoài làm gì? Thật ra chuyện này hay là bỏ qua đi, ta chắc là chỉ bị trúng gió tí thôi, mọi người không cần thay ta khấn trương."

Mặt Mộ Linh Hi không bình tĩnh được nữa, giờ lại lặng như mặt hồ thu: "Nếu như vậy, mọi người cũng mau ăn sáng đi chứ, đồ ăn nguội hết cả rồi."

Sau khi kết thúc một bữa sáng dài dòng nữa, Mạt Li vì không yên lòng nên một mình đi tìm đại phu tới cho Dạ Nhi. Mặc dù bản thân Dạ Nhi cũng là đại phu, nhưng y thuật của mỗi đại phu đều không giống nhau. Huống chi, đây không phải Thiên Diệp vương triều, đại phu đương nhiên sẽ có cấp độ khác. Cho nên nàng cảm thấy gọi một đại phu đến xem mạch cho vương phi cũng là chuyện thường tình.

Kết quả sau cùng là chỉ mất một lát, Mạt Li đã đem đại phu đến tận nơi bắt mạch cho Dạ Nhi.

"Vương phi nương nương, trong khoảng thời gian này, người thường cảm thấy váng đầu hoa mắt, hơn nữa buồn ngủ không tỉnh táo có phải không?" Nam Cung ngự y nhìn nàng, thần sắc ngưng đọng nói.

Dạ Nhi gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá gần đây khí trời nóng nực nên ta nghĩ mấy triệu chứng này là bình thường. Làm sao vậy, Nam Cung ngự y, ta thật sự

bị trúng độc à?"

Nam Cung ngự y không nhịn được thờ dài nói: "Bẩm nương nương, theo như hạ quan xem thì tình huống này nhìn bề ngoài giống như là bị cảm nắng, nhưng trên thực tế lại là...." Nói đến đây, hần bỗng dừng lại.

Mạt Li ghét nhất là người khác đem lời nói hết một nửa rồi nửa sau dừng lại, thật khó chịu, nàng ta thúc giục: "Lại là cái gì thì người mau nói đi! Đừng có ấp a ấp úng!"

Nam Cung ngự y đem sợi tơ vừa xem mạch xong thu vào, thần nhiên nói không chút hoang mang: "Vương phi nương nương, lúc hạ quan xem mạch cho người, phát hiện ra mạch người rất bất thường. Mạch khi chậm khi gấp, khi nhẹ như nước chảy mây trôi, khi nặng giống vạn mã bốn đẳng."

Dạ Nhi vừa nghe, lập tức khăn trương lên. Chuyện này khiến nàng bỗng có linh cảm xấu. Sao trước đây nàng lại không phát hiện ra? Nàng hỏi: "Cái này có nghĩa là sao?"

Nam Cung ngự y chỉ trầm mặc một lát rồi đáp lời: "Thứ cho hạ quan nói thẳng, mạch người như vậy, hẳn là đã trúng độc!"

"Cái gì? Trúng độc?" Mạt Li ở một bên bị dọa đến thót tim: "Ta thấy vương phi gần đây chẳng qua chỉ là hơi mệt thôi. Mặc dù mặt người có chút nhợt nhạt, nhưng cũng không giống người bị trúng độc mà mặt mày xanh lét, môi tím má đen. Nam Cung ngự y, người chẩn bệnh lại lần nữa đi, có thể người chẩn sai a."

Dạ Nhi lắc nhẹ đầu một chút, ý bảo Mạt Li đừng nói nữa. Nam Cung ngự y có y thuật cao minh, mà trúng độc là một chuyện hệ trọng, nếu không nắm chắc tám phần thì chắc chắn sẽ không nói lung tung. Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên nhất chính là mạch của nàng không có ai biết, bản thân cũng không thấy gì, sao hẳn có thể khẳng định nàng trúng độc đây?

Nàng đứng lên nói: "Nam Cung ngự y, ta trúng độc nghiêm trọng lắm sao?"

"Bẩm vương phi, người có vẻ như bị trúng 'vạn tượng tử hồng'. Đây là âm độc đặc biệt ở Thiên Thần quốc chúng ta. Khi trúng độc lần đầu, người không có biểu hiện gì lạ. Nhưng khi bị hạ độc lần ba, thân thể liền không có sức, sắc mặt nhợt nhạt. Trúng độc lần thứ năm, sắc mặt đỏ lên. Nếu trúng độc lần thứ bảy thì sẽ nôn ói không ngừng. Còn bị hạ độc đủ chín lần....cho dù thần tiên tái thế cũng khó cứu. Chẳng qua loại độc này không thể đoán được dựa vào việc đoán mạch bình thường được. Đã có nhiều người bị hạ độc chết, cho đến lúc sắp nhắm mắt xuôi tay cũng không tra ra được nguyên nhân bản thân vì sao mà chết!"

Không ngờ Thiên Thần quốc lại có loại độc được thần kì như vậy. Thảo nào nàng cũng là đại phu lại không đoán ra.

Đúng là bị ôi! Cái người dám hạ độc chết bốn cô nương nàng đây từ từ, nếu bị nàng bắt được thì nàng sẽ lột da, rút gân, uống máu hần cho xem!

Mạt Li lúc này nói: "Nói vậy, vương phi nhà ta đã bị hạ độc năm lần rồi? Trời ơi, việc này phải xử trí sao đây? Nam Cung ngự y, tình trạng như bây giờ còn cứu vãn được nữa không?"

"Mạt Li cô nương cứ yên tâm! May mà độc trong người vương phi không sâu lắm, hạ quan vẫn có biện pháp giải trừ!"

"Tạ ơn trời đất! Nếu như vương phi gặp chuyện gì không may thì kẻ nô tì ta đây phải sống làm sao? Hoàng thượng Thiên Diệp mà hỏi xuống, ta có mười cái đầu cũng không đủ để rưng a!"

Dạ Nhi nghe Mạt Li nói vậy buột miệng cười: "Nói hồi lâu, thì ra vẫn là lo cho mạng nhỏ của người à? Người thật không có đạo đức!" Nói xong, nàng còn giả vờ lắc đầu.

"Người không vì mình, trời tru đất diệt. Mạng nô tì có nhỏ đi chăng nữa thì cũng do mẹ sinh ra. Ở trong mắt mẹ nô tì, nô tì cũng đáng giá bằng công chúa đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Dạ Nhi vừa nghe vừa cười ha hả, tựa hồ đã quên việc trúng độc rồi. Mạt Li nói tiếp: "Bất quá, nói đi cũng phải nói lại. trong vương phủ này toàn những người nham hiểm. Bọn họ muốn dồn vương phi vào chỗ chết như vậy sao?"

Nghe đến lời này, Dạ Nhi không còn cười được nữa, vội thu lại nụ cười trên khóe môi rồi nghiêm túc nói: "Mạt Li, chuyện này người chưa hiểu rõ ràng, không nên ở đầu ă nói lung tung. Mấy lời này bị người khác nghe được thì không chỉ người mà ta cũng bị vạ lây đấy!"

Mạt Lị cắn chặt môi. Đương nhiên là nàng ta hiểu dạ Nhi nói vậy cũng chỉ để che mắt người ngoài. Sống ở nơi tai vách mạch rừng này phải thật cẩn thận nếu không muốn gặp phiền toái.

Nàng ta gật đầu, nói sang chuyện khác: "Vậy việc này chúng ta phải bẩm báo với vương gia như thế nào đây?"

"Tạm thời không cần. Hay là để nguyên nhân ta trúng độc rõ ràng ra rồi hãy nói. Nếu không, một khi làm lớn chuyện thì không tránh khỏi nhàn ngôn toái ngữ đâu. Ta ở đây vốn chỉ mong có cuộc sống thanh tĩnh, cho nên không ép ta đến cùng, ta không cần phải bẩm báo với vương gia."

"Dạ."

Mặc dù nói ra như thế, nhưng biết rõ nguồn gốc của độc vẫn là cần thiết. Dạ Nhi suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Đúng rồi, bình thường là người chịu trách nhiệm đưa đồ ăn đến cho ta. Ở phòng bếp có phát hiện ra chuyện gì khác lạ không?"

Mạt Lị nghiêng đầu, sau lắc đầu khẳng định: "Không thể nào, mỗi lần lấy đồ ăn xong nô tì đều đem đến thẳng cho người, trung gian chưa từng dừng lại ở đâu cả. Sao có người hạ được vào được?"

Mạt Lị nói xong thì hai người cùng trầm vào suy tư. Bỗng Mạt Lị reo lên: "A! Đúng rồi! Người có cảm giác là canh Mộ trác phi đem đến có vấn đề không?"

Dù sao hành động của nữ nhân này thật sự quá dị thường rồi. Bây giờ có đánh chết người ta cũng không tin nàng ta đột nhiên có lòng tốt như vậy, còn đem canh cho Dạ Nhi.

Cái gì gọi là cáo đến chúc tết gà? Đích thị là nói Mộ Linh Hi kia rồi! Quả thực, Mộ Linh Hi giống hình tượng con cáo thật!

Lúc này, Dạ Nhi nhẹ cười một tiếng: "Đúng là trong canh nàng ta có hạ độc, bất quá chỉ là được khiến người ta đối với việc phòng the mất đi vài phần hứng thú, căn bản không đủ để ta trúng độc. Còn nữa, canh hàng ngày nàng ta đem đến cho ta, ta đều lên đồ đi rồi, sao có thể uy hiếp đến tính mạng của ta được?"

Bộ dạng của Mạt Lị khi vừa nghe xong rất kinh ngạc: "Nói vậy là người khác muốn hại vương phi? Hơn nữa, lòng dạ của kẻ đó so sánh với vị trác phi kia còn độc ác hơn. Chỉ tiếc là trong phủ có nhiều trác phi và phu nhân như vậy thì chúng ta phải lôi đầu ra tên thù phạm này?"

"Chuyện này tạm thời gác lại đã. Trước mắt, chuyện quan trọng là tìm ra nguyên nhân khiến ta trúng độc."

Nam Cung ngự y này giờ im hơi lặng tiếng chột mồm miệng: "Vương phi, không bằng cứ để Mạt Lị cô nương hoạt động như bình thường đi. Đêm nay, hãy lên đưa thức ăn của người tới chỗ hạ quan kiểm tra một phen xem sao. Để xem chúng ta có bỏ sót chỗ nào không đã."

Dạ Nhi gật đầu: "Như vậy cũng tốt! Vậy phải phiền Nam Cung ngự y nhọc công rồi. Mạt Lị, mau đi làm theo những gì ngự y nói đi."

"Dạ! Vương phi!" Mạt Lị cúi nhẹ người rồi xoa người bước ra ngoài.

Chỉ một lát sau, Mạt Lị đã bung về vài loại thức ăn. Ngày thường Dạ Nhi thích ăn vặt nên những món này rất nhanh mà kiếm được. Nam Cung ngự y móc ra một cây ngân châm từ trong tay áo, sau đó ông cắm vào đĩa đồ ăn. Song qua cả mấy món mà cây ngân châm vẫn bóng loáng như cũ, hoàn toàn không có hiện tượng bị đen lại.

Lặng lặng nhìn hết thấy, Dạ Nhi cùng Mạt Lị đều kinh ngạc không thôi.

"Sao rồi? Nam Cung ngự y, không phát hiện gì à?" Không biết qua bao lâu, Dạ Nhi không nhịn được hỏi.

Nam Cung ngự y có chút nhụt chí nói: "Bẩm vương phi, trong thức ăn không hề có độc tố!"

Mạt Lị bỗng đứng nổi cơn buồn bực: "Có phải do hôm nay ta bụng đồ ăn sớm quá không? Vì vậy thủ phạm mới không kịp hạ độc vào?"

"Theo ý của hạ quan, vạn tượng tử hòng cũng không phải một loại độc dược. Nếu như muốn nó giết người trong vô hình thì nhất định mỗi ngày phải sử dụng. Đến lúc quá nặng rồi thì muốn dừng cũng không kịp...."

Dạ Nhi nghe vậy, không khỏi cười khổ một tiếng: "Muốn hại ta mà họ cũng thật dụng tâm a. Ta thật khâm phục bọn họ."

Mạt Lị lập tức nhú mày lên: "Vương phi, bây giờ đã là lúc nào rồi mà người còn đùa vậy? Người đã trúng độc năm lần rồi đấy. Nếu không mau tìm ra cách giải thì sẽ không tốt đâu. Tính mạng người khi đó cũng khó giữ đấy!"

"Xem người nói kia. Ta vậy thôi nhưng là con gián nhỏ đập mãi không chết đấy. Ta có thể dễ dàng bị đập một cái là lên thế giới cực lạc luôn ư? Yên tâm đi, ta đã biết mình trúng độc thì sẽ nhanh chóng tìm ra cách giải thôi."

"Là cách gì?" Mạt Lị tò mò.

Vừa lúc này, một nô tì từ phía ngoài đi vào, trong tay cầm một chiếc khăn màu tím. Nàng ta bẩm báo: "Vương phi, đến lúc thay lư hương rồi!"

"Lư hương?" Nghe vậy, về mặt Dạ Nhi ngưng trọng. Bỗng nhiên, nàng nhớ tới thời điểm còn ở Thiên Diệp vương triều, có một vị tài chủ đi chữa bệnh.

Bệnh tình hần không chẩn đoán được mà sức khỏe ngày càng yếu. May thay sau này có một nha hoàn đi qua không cẩn thận làm vỡ lư hương ở bên cạnh. Kết quả là phát hiện ra trong đó có đốt độc được.

Có khi nào lần này cũng giống thế không?

Tiếp theo nàng thân nhiên nói: "Được rồi, người cứ để đó đi. Lát nữa ta bảo Mạt Lị mang xuống cũng được!"

"Dạ!" Nàng ta đem lư hương đặt xuống cạnh bàn rồi nhẹ nhàng quay người rời đi.

Dạ Nhi bước đến bên lư hương, nàng khẽ gọi: "Nam Cung ngự y!"

Nam Cung ngự y ngay lập tức hiểu ý, gật đầu: "Dạ, hạ quan hiểu." Nói xong, hần cũng đi đến bên bàn, mở nắp lư hương ra ngửi. Sau đó, hần lại rút ngân châm ra đặt vào trong lư hương, lặng yên xem phản ứng.

Mạt Lị lại nhiều lời: "Vương phi, người đang nghi ngờ lư hương có vấn đề sao? Nhưng những lư hương này không chỉ có ở chỗ chúng ta. Các vị trắc phi vị nào cũng có. Nô tì nghĩ lư hương này không có vấn đề gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khi Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Dạ Nhi lạnh lùng cười: "Bất kì một chi tiết nào chúng ta cũng không thể bỏ qua, cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn. Càng là những chuyện không có khả năng xảy ra thì càng dễ phát sinh."

Nhưng mà Nam Cung ngự y vừa ngửi lấy mùi hương trong lư hương một chút rồi lại ngẩng lên nói: "Vương phi, lư hương cũng không có vấn đề gì cả."

"A! Không có vấn đề?" Dạ Nhi có chút không tin: "Điều đó là không có khả năng"

Mạt Lị cười khanh khách nói: "Nô tỳ đã nói mà, trong phủ Vương gia tất cả đều có loại đèn này, lư hương không có lý nào lại có vấn đề"

Nàng còn chưa lên tiếng, lời Nam Cung ngự y nói kế tiếp không khỏi để cho nàng ngay lập tức ngậm chặt miệng: "Bất quá lư hương dùng dầu thấp lại có thêm một loại hương liệu, đó là khiêu mạn ninh tán. Loại hương liệu này nói chung lúc bình thường cũng không gây ra tác hại gì, chỉ là nếu đốt cùng nhị sen thì sẽ sản sinh ra một loại kịch độc, đó là Vạn tượng tử hồng"

"Nhị sen?" Nghe đến đó, Mạt Lị bỗng nhiên kinh hô một tiếng: "Trời ạ, vương phi, nô tỳ nhớ lúc còn ở Thiên Diệp, hoàng thượng chuẩn bị cho chúng ta cũng không ít nhị sen a. Bởi vì người biết vương phi cũng thích cái mùi kia. Sở dĩ nô tỳ vẫn để nó trong phòng. Nói như vậy nhất định là do hai thứ không cẩn thận để cùng một chỗ nên mới dẫn đến việc vương phi thân thể không tốt."

Nam Cung ngự y hơi gật nhẹ đầu: "Hạ quan cũng cho là như vậy."

Mạt Lị thở dài một hơi, cười nói: "Nô tỳ còn nghĩ rằng trong vương phủ có vị phu nhân hay chủ tử nào có ý đồ bất chính, thì ra chỉ là hiểu lầm thôi...."

Nam Cung ngự y cười ha hả: "Nếu như vậy, nương nương, hạ quan khuyên người nên mang lư hương đó đem đi đi, để tránh khỏi bị thương tổn thân thể."

Dạ Nhi đưa mắt nhìn qua lư hương, cuối cùng nói: "Vậy liền đem lư hương bỏ đi. Mạt Lị, người đem lư hương mang đi bỏ. Còn nữa, chuyện này ta cũng không muốn truyền ra ngoài."

"Nô tỳ biết" Mạt Ly gật gật đầu, lập tức mang lư hương ra ngoài

Dạ Nhi mỉm cười đứng lên: "Nam Cung ngự y, đêm nay thực sự làm khổ ngài rồi."

Nói xong nàng phát phát tay, Mạt Lị cũng hiểu ý, tức thời cầm thỏi bạc đưa cho Nam Cung ngự y

Vừa thấy nhiều bạc như vậy, Nam Cung ngự y cười đến nổi mắt cũng chỉ thấy bạc: "Vương phi người thực là khách khí, được vì ngài mà cống hiến sức lực đây chính là vinh hạnh của hạ quan". Miệng hần nói nhưng tay lại không kịp chờ đợi mà thu bạc vào lòng, cứ như chỉ cần chạm một giây là thỏi bạc ấy liền bị người khác cướp đoạt mất. Sau đó hần mới nói: "Hạ quan liền đi viết cho người một phương thuốc, giúp người bức độc trong cơ thể ra ngoài. Chỉ không quá ba ngày, cơ thể người sẽ khôi phục hoàn toàn."

Dạ Nhi ngoài mặt vờ khách sáo, trong lòng lại không ngừng mắng chửi. Cậu ngự y, thấy tiền là mắt sáng ra. Sao lúc ta chưa đưa tiền lại không thấy người đã động đến việc bốc thuốc. Hừ!

Nàng tức giận hướng Mạt Li nói: "Mạt Li, mau tiễn Nam cung ngự y ra ngoài!"

Nam Cung ngự y vừa ra khỏi cửa, thần sắc Dạ Nhi liền ngưng trọng, ra đón Mạt Li từ cửa, nàng hỏi: "Vương phủ đều để lư hương trong mùa hè sao?"

"Đúng vậy a, nghe nói lư hương có thể giúp người buồn ngủ, vật này rất được hoan nghênh."

Dạ Nhi trầm mặc một chút, không hề lên tiếng.

Thấy thế, Mạt Li biết nàng cũng không phải chỉ đơn thuần là quan tâm đến lư hương, nói tiếp: "Vương phi, có phải người vẫn đang còn hoài nghi việc người trúng độc không phải chỉ là trùng hợp mà là có người cố ý?"

Dạ Nhi gật đầu: "Không sai, đang ở trên cao, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Mạt Li, người đi tra xem trong khoảng thời gian này lư hương là do ai chịu trách nhiệm?"

Mạt Li vội vã xoay người đi, qua thời gian một nén hương, nàng trở về nói: "Vương phi, nô tỳ có đi hỏi qua, lư hương trong vương phủ trước nay vẫn do Hoàng ma ma phụ trách. Không chỉ gần đây mà từ trước đến nay đều do một tay nàng làm. Theo nô tỳ nghĩ, chắc đây chỉ là trùng hợp mà thôi. Người cũng không nên quá mức nghi ngờ. Dù sao Hoàng ma ma trước nay vẫn là người thiện lương, sẽ không có khả năng cùng người kết thù kết oán."

Dạ Nhi khẽ cười nhạt: "Nếu bà ấy quả thật là trùng hợp thì cũng quá hoàn hảo, nhưng nếu như có người trăm phương ngàn kế bày mưu thì người phía sau màn đen kia cũng thật cao minh rồi. Ta chỉ sợ bà ấy bị người đó lợi dụng mà không hề hay biết kia."

Mạt Li ngẫm lại thấy cũng có lý, từ nhỏ sống trong cung, có cái dạng lừa gạt nào nàng chưa thấy qua, tốt nhất vẫn là nên cẩn trọng. Về mặt nàng ta nghiêm túc nói: "Vậy người thực sự quyết định không đem việc này nói cho vương gia sao?"

"Nói chuyện này thì có cái gì tốt?" Dạ Nhi hỏi ngược lại. Tên kia là một tên ngựa đực không hơn không kém. Đừng nói là hấn tra cũng không rõ chân tướng, hấn mà tra ra, không chừng cũng dung túng nữ nhân mà coi như không thấy.

"Không nên nói?" Mạt Li vừa đi vừa nói: "Không nói, lỡ như đối phương đối với người lại hạ độc thủ một lần nữa thì nên làm cái gì bây giờ? Dù sao phi tử trong phủ cũng không ít, người lại là người đứng đầu. Có người muốn hãm hại cũng là chuyện bình thường."

Dạ Nhi mỉm cười: "Tục ngữ có câu: binh tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, ta còn không sợ, người sợ cái gì?"

Mạt Li không biết trong lòng nàng là cái chủ ý gì, cũng chẳng thể làm gì khác ngoài đi theo sau lưng nàng cẩn thận một hồi, nói: "Dạ Nhi tiểu thư, người sao lại nhìn được hay vậy? Nếu gặp phải công chúa Đông Lăng Tiểu Úc của chúng ta thì đã sớm đem nơi này làm loạn lên rồi."

Nói đến Đông Lăng Tiểu Úc, Dạ Nhi nhún mày. Nếu đúng làm công chúa, chắc hẳn nàng sẽ làm vậy thật. Nhưng có một vấn đề làm nàng khó hiểu: hoàng thượng và hoàng hậu của Thiên Diệp vương triều từ bi hiền lành như vậy, sao có thể sinh ra một công chúa điều ngoa lại hay tùy hứng thế? Thật không biết nàng ta có đúng là con ruột của bọn họ không nữa.

Sau một lát, nàng liếc mắt nhìn Mạt Li: "Mạt Li, có một số việc không nên nói rõ, cẩn thận tai vách mạch rừng. Nếu ở trong vương phủ bị người của kẻ kia nghe được, dễ dẫn tới họa sát thân."

Mạt Li ý thức được mình nói sai, liền vội vã ngậm miệng lại: "Nô tỳ biết sai rồi"

"Được rồi, người vào ngự thiện phòng lấy cho ta chút đồ ăn, ta cảm thấy hơi đói bụng"

Mạt Li nghe xong lời này, ngạc nhiên nhìn nàng, thật không hổ là heo. Bất quá cũng còn may, nàng mặc dù có tập tính của heo, nhưng thể hình lại không phải của heo. Mỗi lần ăn xong cũng chẳng còn ít mỡ nào trên người.

Ăn uống no đủ xong, Dạ Nhi mở y phục, nhìn y phục nam trang bên trong, lấy ra một bộ y phục giao cho Mạt Li, phân phó: "Người giúp ta sửa bộ y phục này một chút."

Mạt Li nhìn bộ y phục trên tay, có chút không hiểu biết nói: "Vương phi, những thứ này đều là do vương gia chuẩn bị, người sửa làm gì?"

"Việc này người không cần hỏi đến, cho người sửa, đương nhiên phải có tác dụng"

"Nô tỳ đã biết."

Dạ Nhi gấp một cái, đưa tay nói lại thất lưng, trực tiếp lên giường nằm ngủ

Mạt Li nhìn Dạ Nhi bằng ánh mắt quái dị, nội tâm không khỏi có chút thờ dãi: Các phu nhân và các trác phi môn mỗi ngày đều cố gắng tìm biện pháp để khiến vương gia vui vẻ. Nhưng chủ tử nhà mình thì ngược lại, trừ ăn ra thì không hề quan tâm thứ khác, kể cả địa vị của mình ở vương phủ. Thật lo lắng một ngày nào đó nàng sẽ bị đám nữ nhân kia chen nhau đem đi đổi tiền mặt a~.

(Quân Nhi: thông báo tí: từ chương này, vì lý do bảo mật, truyện sẽ up bên wordpress. Vẫn sẽ up ở đây nhưng mình sẽ up chậm hơn bên wordpress 1 chương ạ. Cảm ơn đã đọc truyện.)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khi Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Lúc bách Lí Hiên Hàn đang ở trong thư phòng viết chữ thì Lâm Diệp bất ngờ từ ngoài bước vào, quỳ một chân hồi báo: "Vương gia, thuộc hạ lúc này đi ngang qua chỗ vương phi, tình cờ nghe được một bí mật."

Chuyện đáng để Lâm Diệp phải nhắc đến hai từ bí mật thì sẽ không đơn giản. Bách Lí Hiên Hàn chỉ nói một chữ: "Nói."

"Thuộc hạ nghi ngờ vị vương phi này không phải là công chúa thật sự của Thiên Diệp vương triều!"

Bộp! Tâm của Bách Lí Hiên Hàn bỗng rung động mạnh, bất quá sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, không thể hiện sự ngạc nhiên nào: "Sao ngươi biết?"

"Bởi vì lúc ấy Mạt Lị có nói với vương phi rằng: 'Dạ Nhi tiểu thư, người sao có thể nhận được? Nếu là công chúa Tiểu Úc của chúng ta thì đã sớm đem đám nữ nhân này đi náo loạn rồi.'"

Mi tâm của hắn nhú chặt, ánh mắt rớt cục cũng dịch ra khỏi quyền sách: "Ngươi chắc chắn không nghe lầm chứ?"

"Thuộc hạ xin lấy đầu mình ra đảm bảo: thuộc hạ tuyệt đối không nghe lầm!"

Bách Lí Hiên Hàn khép lại quyền sách rồi ngồi trầm tư một lúc. Nếu như chỉ dựa vào cách xưng hô "Dạ Nhi tiểu thư" thì không thể chứng minh nữ nhân này là giả được, rất có thể đó là nữ danh của nàng. Nhưng có câu nói tiếp sau kia thì khả năng vị vương phi này không phải là công chúa thật sự của Thiên Diệp vương triều cũng cao lắm.

Chỉ một lát sau, hắn nói: "Được, chuyện này ta biết rồi. Người cứ tiếp tục quan sát xem các nàng có hành động gì không. Còn về chuyện này, bốn cương sẽ đích thân xử lý."

"Dạ, thuộc hạ hiểu."

Sau khi Lâm Diệp lui ra, trong lòng Bách Lí Hiên Hàn cũng bắt đầu có chút nghi ngờ. Theo kết quả điều tra lần trước thì nói vương phi hiện tại là giả mạo không phải là không có căn cứ. Bởi vì đại công chúa cầm, kì, thi, họa, thứ gì cũng không thông, hơn nữa, nàng ta là người đánh đá, có thù phải trả. Nhưng mà vương phi này khác đại công chúa kia một trời một vực, chẳng những văn vũ đều tinh thông mà tính tình còn điềm đạm hơn rất nhiều,

Nếu nữ nhân này thật sự không phải là Đồng Lăng Tiểu Úc thì thân phận của nàng là gì? Gả cho hắn với mục đích gì?

Giữa trưa, Bách Lí Hiên Hàn đi thẳng đến phòng của Dạ Nhi. Vừa bước vào cửa, hắn đã thấy Mạt Lị đang ở trong, xung quanh toàn dao kéo. Lưỡi dao sắc bén cạo vào nhau xoàn xoạt, bên cạnh là một đồng vải vụn đầy.

Hắn hơi ngần ngại ra, đây chẳng phải là y phục của hắn sao? Ai cho nàng ta làm vậy? Chẳng lẽ lại là nữ nhân chết tiết kia...! Nàng sửa thứ y phục này làm gì?

Nghe được có người đến, Mạt Lị quay đầu lại, bỗng phát hiện thấy Bách Lí Hiên Hàn đang đứng trước mặt mình, vội vàng hành lễ: "Vương...."

Chữ "gia" còn chưa có nói ra, Bách Lí Hiên Hàn đã làm ra động tác ngừng, Mạt Lị đành đem mấy lời nói sau thu về.

Còn Bách Lí Hiên Hàn nhìn Dạ Nhi đang ngủ say trên giường, nhỏ giọng dặn dò: "Ngươi lui ra ngoài trước đi."

Mạt Lị nhìn thoáng qua Dạ Nhi rồi nhẹ nhàng xoay người đi ra cửa.

Mạt Lị vừa đi, Bách Lí Hiên Hàn liền nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, nhìn đôi mắt đang nhắm nghiền của Dạ Nhi. Khuôn mặt này thật sự rất quen thuộc, không thoá son phấn nhưng vẻ mặt vẫn tinh xảo, xinh đẹp làm người ta không nhận được mà bị cuốn hút. Bộ dạng không phòng bị kia làm hắn nhớ đến lần đầu hai người gặp nhau: đêm hôm đó, nàng cứu hắn. Chỉ tiếc rằng hai người chỉ nhìn thoáng qua nhau, không quan sát kĩ. Lần gặp thứ hai là ở yến tiệc tẩy trần. Lúc đó, hắn rất khiếp sợ, không nghĩ công phu của nàng lại cao đến vậy.

Khẽ cười một tiếng, hắn không nhận được đưa tay lên xoa lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Bỗng Dạ Nhi mơ mơ màng màng vừa ngủ vừa nói: "Mạt Lị, ta đã bảo ngươi không được đánh thức ta rồi phải không? sao ngươi còn không biết lớn nhỏ, còn sờ mặt của bốn tiểu thư?"

Bách Lí Hiên Hàn nở ra một nụ cười nhẹ trên khóe môi, sau lại cố làm ra lại bộ mặt lạnh lùng nói: "Ái phi của bốn vương, nàng mau mở mắt ra nhìn xem ta là ai?"

Dạ Nhi nghe được âm thanh quen thuộc, vội vàng mở to hai mắt. Lúc thấy khuôn mặt Bách Lí Hiên Hàn, nàng bị dọa sợ đến mức trực tiếp ngồi dậy: "Vương.....vương gia, sao người lại tới đây?"

Hắn nhìn về mặt ngạc nhiên của nàng, bỗng nhiên rất muốn cười, nhưng vẫn cố giữ khuôn mặt lãnh khốc: "Bốn vương nghĩ ái phi đối rồi nên muốn cùng ái phi dùng bữa."

Nghĩ cho nàng? Chỉ có kẻ thiếu não mới nghe hắn nói! Nhất định là có âm mưu quỷ kế gì đây. Dạ Nhi dụi dụi đôi mắt to, nở lên nụ cười: "Vương gia muốn cùng thần thiếp dùng bữa thì chỉ cần cho hạ nhân đến bẩm báo là được, cần gì phải tự mình đến đây?"

"Chẳng lẽ bốn vương muốn tự mình đến cũng không được sao?" Bách Lí Hiên Hàn nhíu mày.

"Được vương gia quan tâm, thần thiếp thật là thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), chẳng qua là sợ vương gia đói bụng, thần thiếp sao gánh hết tội?"

"Không sao, bốn vương đường đường là nam tử hán, há lại có thể dễ dàng bị đói chết như vậy sao?"

"Nếu vậy, để thần thiếp thay y phục đi!" Dạ Nhi nói xong, xoay người hướng đến tấm bình phong đi tới, song lúc đi nhỏ giọng nói thầm: "Người muốn cùng ta dùng bữa thì chỉ cần cho hạ nhân đến bẩm báo là được, cần gì phải tự mình đến đây?"

Nhưng nàng cũng đã nói muốn đi thay y phục rồi mà hắn vẫn không có ý muốn ra ngoài vậy? Hay là hắn cố ý muốn ở lại?

Dạ Nhi hơi nhíu mày rồi hắng giọng một cái nói: "Vương gia, thần thiếp phải thay y phục."

"Ừ! Nàng cứ thay đi!" Bách Lí Hiên Hàn bình thản nói, không mang theo chút lúng túng nào.

Dạ Nhi tròn mắt: "A.....Không biết vương gia có thể tránh xuống hay không?"

"Tránh?" Hắn cười lạnh lùng, mang theo chút tà mị: "Ái phi nói thật là tức cười. Nàng vốn là nữ nhân của bốn vương, chỉ có thay bộ y phục thôi, cần gì ta phải tránh?"

"....." Dạ Nhi trong nháy mắt cảm thấy thật muốn chết: Cũng không phải người bị nhìn trộm, dĩ nhiên không cần tránh rồi. Dù gì ta cũng là một bông hoa chưa có chủ, nếu bị người nhìn thấy, sau này bị truyền ra ngoài thì còn mặt mũi đâu nữa.

Thấy nàng đứng bất động ở đó, thậm chí về mặt còn muốn ăn tươi nuốt sống hắn, Bách Lí Hiên Hàn bỗng thật buồn cười. Cuối cùng nàng phải nói: "Vương gia, thần thiếp không quen có người nhìn mình thay y phục, mong vương gia ra ngoài một lát!"

"A? Nói vậy chẳng phải nàng là không bao giờ muốn cùng ta 'thăng thán gặp nhau'?"

Thăng thán gặp nhau? Nghĩ khá lắm! Người nào cũng thăng thán gặp nhau rồi! Trong thâm tâm Dạ Nhi hung hăng mắng hắn một câu rồi lại treo về mặt đây nụ cười: "Thăng thán gặp nhau, sẽ có một ngày như vậy, nhưng không phải bây giờ!"

Bách Lí Hiên Hàn tiến lên trước hai bước, về mặt tà mị nhìn nàng nói: "Vậy đây là lúc nào?"

Ánh mắt Dạ Nhi chuyển động vài cái, đầu óc cũng xoay chuyển thật nhanh: "Đương nhiên là phải đợi đến thời điểm thần thiếp muốn rồi. Vương gia có một đoàn thể thiếp, lại là chính nhân quân tử, người chắc không biết ép con nhà lành làm gái điếm sẽ làm người khác khó chịu?"

Vừa nghe lời này, về mặt lạnh lùng của Bách Lí Hiên Hà bỗng cứng đờ lại. Lời nói này thật khéo, không vút đi uy phong của hắn lại có thể bảo vệ được bản thân. Quả thật, trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể tìm ra lý do phản bác lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Cuối cùng hắn đành hơi cười cười nói: "Nếu ái phi không muốn bốn vương xem nàng thay y phục thì bốn vương sẽ chờ ở ngoài cửa. Bất quá, bốn vương tin rằng, vào một ngày không xa, nàng sẽ tự nguyện cùng ta 'thăng thán gặp nhau'."

Nói xong, hắn mang theo vẻ mặt mờ ám rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Dạ Nhi thở một hơi nhẹ nhõm. Mà lúc này, Lâm Diệp cũng đã lên đem Mạt Lị đi ra ngoài.

Trên đường đi, trong lòng Mạt Lị vốn đầy nghi ngờ, vốn định từ chối nhưng lệnh của vương gia không thể kháng, chỉ có thể đường hoàng đi theo Lâm Diệp.

Một lát sau, khi Dạ Nhi đã thay xong y phục, mở cửa ra, thấy Bách Lí Hiên Hàn vẫn còn đứng ở đó, nàng liền vội tiến đến xin lỗi: "Vương gia, để người đợi lâu, là thần thiếp có lỗi."

"Không sao! Ái phi vừa tới Thiên Thần quốc, ta muốn đưa nàng đi thưởng thức một ít đồ ăn ngon. Có được không?"

"Tốt quá! Ta cũng đang đói đây." Chỉ cần là thức ăn thì nàng không thể cưỡng lại được. Từ lúc còn nhỏ, mục tiêu to lớn của cuộc sống mà nàng đã định ra là ưu tiên thưởng thức các món ngon trong thiên hạ a.

Mục tiêu này ở hiện đại thì còn có thể thực hiện được. Chỉ cần có tiền, mua một chiếc phi cơ tư nhân, bay đến nơi có thức ăn ngon và.....thưởng thức! Chẳng qua bây giờ ở cổ đại, phương tiện đi lại tân tiến nhất cũng chỉ là xe ngựa, bất luận đi đến quốc gia nào cũng phải mất ít nhất nửa tháng.

Bách Lí Hiên Hàn nhìn vẻ mặt hưng phấn của Dạ Nhi, nhận ra đây là nụ cười rạng rỡ nhất của nàng từ khi hai người gặp nhau. Nhưng mà nụ cười đó hình như có đem lại cho hắn một tia say mê!

.....

Thiên hạ đệ nhất lâu ở kinh thành.

Nếu được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất lâu thì hẳn phải có đủ sắc hương vị tuyệt phẩm. Bách Lí Hiên Hàn dẫn Dạ Nhi tới chỗ ngồi quen thuộc hắn hay ngồi, sau đó gọi một bàn ăn thịnh soạn cho nàng. Mạt Lị cũng đã bị Lâm Diệp đưa đến từ lâu đó.

"Nàng cứ ở đây dùng bữa trước đi, bọn vương ra ngoài một lát."

Dạ Nhi nhìn một bàn thức ăn lớn, không biết hắn định đi đâu?

"Vương gia có việc thì cứ đi trước đi, thần thiếp ở lại chỗ này từ ăn chờ vương gia quay lại."

Bách Lí Hiên Hàn cười lạnh một tiếng, cũng không có lên tiếng.

Đợi sau khi hắn rời đi, Dạ Nhi lập tức quay sang một hạ nhân bên cạnh dặn dò: "Các người cứ lui xuống trước đi, lúc nào bọn vương phi có gì chỉ bảo sẽ gọi các người."

"Dạ!" Mấy hạ nhân bảo vệ xung quanh ghé ló (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi) đồng thanh hành lễ rồi lui xuống.

Cánh cửa vừa khép lại, Dạ Nhi ngay lập tức xoa xoa đôi bàn tay, sau đó không khách khí dùng tay lấy luôn một cái đùi gà thật lớn cắn một ngụm.

Oa! Đã lâu rồi không được ăn như vậy. Tâm tình lúc này của nàng chỉ miêu tả được bằng một chữ thôi: Sáng! (sáng khoái)

Về phần Bách Lí Hiên hàn, sau khi rời phòng đó, hắn liền đi vào một căn phòng khác cách đó không xa. Ở trong đó, Mạt Lị lúc này đang bị điểm huyết. Vừa thấy vương gia đi tới, trong mắt nàng ta bỗng lóe lên một tia sáng kì dị, nhưng rất nhanh đã mờ đi.

Bách Lí Hiên Hàn đi tới, nhẹ nhàng giải huyết đạo trên người nàng ta. Mạt Lị cuối cùng cũng có thể nói được, nhưng vẻ mặt cũng chỉ thể hiện được vẻ ngạc nhiên, quý trên mặt đất nói: "Vương gia, nô tì đã làm sai chuyện gì sao? Tại sao người lại muốn dẫn nô tì đến nơi này?"

Hắn ngồi xuống, ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo làm người khác phải khiếp sợ. Lâm Diệp bỗng nhiên quát một tiếng: "Nô tì lớn mật, người cùng chủ nhân của người đem công chúa thật của Thiên Diệp giấu đi đâu rồi?"

Trong lòng Mạt Lị chấn động mạnh. Trăm vạn lần không nghĩ bọn họ sớm vậy đã phát hiện ra rồi. Nhưng bọn họ làm sao mà biết đây? Bất quá, nàng ta là một nha hoàn có đầu óc, nhìn Bách Lí Hiên Hàn, nàng ta giả bộ ngạc nhiên hỏi: "Nô tì không biết người đang nói gì."

Bách Lí Hiên Hàn hừ lạnh một tiếng, trên người tỏa ra nhiệt độ buốt như băng, hắn nói không nhanh không chậm: "Chuyện của người và chủ tử của người, người bên cạnh bốn vương đã nghe được hết rồi. Nếu như người còn không nói ra mọi chuyện, bốn vương sẽ tự mình đến Thiên Diệp hỏi đường kim hoàng thượng một chút, tại sao vương phi của ta là một thân y a!"

Mạt Lị vừa nghe lời này thì đã bắt đầu không bình tĩnh nữa. Không ngờ chỉ vì một chút khinh suất của bản thân mà rước lấy phiền toái như vậy. Hiện tại, nên nói ra chi tiết hay tiếp tục che giấu đây? Nếu như nói hết ra, vương gia có thể nào giết hết các nàng không?

Thấy sắc mặt Mạt Lị có chút biến đổi, Bách Lí Hiên Hàn nói tiếp: "Nếu người đem toàn bộ chân tướng nói ra, bốn vương còn có thể suy nghĩ một chút xem có nên tha cho người một mạng hay không. Nếu người không nói thì đừng nghĩ đến chuyện người và chủ tử còn sống trên đời này nữa."

Mạt Lị bị mấy lời này của hắn dọa đến sợ rồi, cuối cùng nàng ta đập đầu mấy cái liên tiếp lên sàn, tiếng đập đầu vang lên khắp phòng: "Vương gia tha

mạng, vương gia tha mạng....."

Trong nội tâm của Bách Lí Hiên Hàn cũng đã đại khái đoán ra được mọi chuyện: "Muốn bốn vương tha chết, vậy thì đem mọi chuyện một năm một mười (nhất ngũ nhất thập) nói ra đi.

Mạt Lí suy nghĩ một chút, nàng ta biết rằng, đến giờ mọi chuyện đã không thể nào giấu xuống được nữa. Nàng ta thiết nghĩ thay vì làm cho đối phương không điều tra nhiều hơn, không bằng chính miệng mình nói ra. Rốt cuộc nàng ta cũng hé miệng: "Nếu nô tì nói ra, thật sự người sẽ tha cho nô tì và chủ tử?"

Không nghĩ tới nàng còn nói đỡ cho chủ: "Bốn vương có thể thất tín sao?"

Mạt Lí hít một hơi thật sâu rồi đem toàn bộ sự thật nói ra hết.

"Không sai, Dạ Nhi tiểu thư đúng không phải là Tiểu Úc công chúa. Ban đầu khi đại công chúa nghe tin sắp được gả cho người, vào ngày thứ hai chuẩn bị xuất giá thì lại nháo treo cổ. May mà hoàng thượng và hoàng hậu xuất hiện kịp thời. Nếu không, công chúa mà mất mạng thì hoàng hậu cũng xót con mà đổ bệnh. Cộng thêm Thiên Diệp vương triều hoàng thượng lại hủy bỏ hậu cung, chỉ có một mình hoàng hậu nên con nổi lòng ít ỏi. Hoàng hậu thật sự không chịu nổi con gái phải lấy chồng phương xa, cho nên liền tìm người thay thế. Mà Dạ Nhi tiểu thư, chính là kẻ thế thân đó."

Mạt Lí đem toàn bộ chuyện mình biết nói cho Bách Lí Hiên Hàn. Bách Lí Hiên hàn mày nhíu ngày càng sâu. Mặc dù Dạ Nhi không phải là công chúa của Thiên Diệp vương triều, nhưng nghĩ đến lần đầu hai người gặp nhau, hắn cũng không muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Trầm mặc một hồi, hắn nhìn Mạt Lí nói: "Chuyện ngày hôm nay, chỉ có ba chúng ta được biết, tuyệt đối không có người thứ tư, bao gồm cả vương phi. Nếu có người biết chuyện này, bốn vương sẽ không tha cho các người, hiểu chưa?"

"Nô tì đã hiểu, nô tì nhất định sẽ không nói cái gì."

Bách Lí Hiên Hàn nhìn về phía Lâm Diệp: "Đưa nàng ta trở về."

"Thuộc hạ biết rồi."

Hai người kia vừa đi, Bách Lí Hiên Hàn cũng định đứng dậy về chỗ Dạ Nhi. Chẳng biết tại sao, tâm tình của hắn tựa hồ tốt lên rất nhiều, thậm chí hoàn toàn không để ý đến việc Dạ Nhi là công chúa giả. Bất quá, đã biết chuyện từ đầu đến cuối, hắn cũng muốn đùa vị vương phi giả này một chút.

Lúc này, Dạ Nhi đã ăn no rồi. Nàng sờ sờ lên bụng rồi đánh một cái ợ, sau cười rất thỏa mãn. Nàng đến đuổi lưng xuống bên chiếc giường gần đó, định đánh một giấc thật ngon.

Nhưng cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra nhẹ nhàng. Bách Lí Hiên Hàn đi đến, nhìn thấy bộ dạng lưng biếng của nàng, khóe miệng cong lên một nụ cười yếu ớt.

"Vương phi, nàng ăn no rồi?"

A? Dạ Nhi cả kinh, vội vàng đem thân thể nặng nề ngồi dậy rồi cười hi hi: "Đúng vậy a, thần thiếp đã ăn no. Vương gia, người bận chuyện gì mà đến bây giờ mới về? Thần thiếp ăn xong rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Không sao đâu, dù sao bốn vương cũng không đối. Ái phi hài lòng là được rồi."

Bách Lí Hiên Hàn lẳng lặng quét mắt nhìn về phía Dạ Nhi một cái, giống như nhìn một tiểu oa nhi. Ánh mắt kia làm cho nàng có chút không tự nhiên: "Vương gia, người làm sao vậy? Tại sao lại nhìn ta với ánh mắt ấy? Trên mặt ta có dính gì bẩn à?"

Bách Lí Hiên Hàn hơi hơi cười nói: "Không có gì, chẳng qua bốn vương thấy ái phi bỗng nhiên trở nên mỹ lệ động lòng người nên không nhịn được nhìn một chút."

Cái gì gọi là mỹ lệ động lòng người? Cô nãi nãi ta có gì mà không tốt chứ? Bất quá, nói đi cũng phải cũng phải nói lại, người này miệng lưỡi ngọt lên khi nào vậy? Hắn bôi mặt ong lên mép sao? Nhất định là có mưu đồ đen tối.

Ngơ ngác một chút, nàng ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vương gia nói thật buồn cười!"

Bách Lí Hiên Hàn đưa ánh mắt đến đây, hần bước đến bên cạnh bàn ăn, nhìn đồng xương ngỗng ngang rồi nói: "Ái phi, không biết đồ ăn ở Thiên Diệp và Thiên Thần nơi nào ngon hơn?"

Dạ Nhi nhún nhún vai: "Đồ ăn sao? Cả hai đều ngon cả. Người hỏi vậy thần thiếp thật không biết phải trả lời như thế nào nữa....."

"Có đúng vậy không? Chờ đến lúc ái phi về lại nhà, nàng có thể đưa ta đi nếm thử món ngon không?"

Hôm nay gặp gì vậy ạ? Người này sao tự nhiên lại hứng thú với Thiên Diệp vậy trời? Dạ Nhi bèn nói: "Vương gia muốn thưởng thức các món ăn ở Thiên Diệp? Được, thần thiếp có thể làm cho người."

"A?" Bách Lí Hiên Hàn cười yếu ớt: "Nàng đường đường là thiên kim cành vàng lá ngọc, sao có thể đích thân xuống bếp được?"

Dạ Nhi nghe nói vậy, lập tức nhận ra mình vừa lộ sơ hở. Đông Lăng Tiểu Úc trời sinh được nuông chiều từ bé, sao có thể biết nấu nướng? Nàng lập tức đổi lời: "À, thần thiếp bình thường rảnh rỗi ngồi trong cung chán quá, một lần thưởng thức được món ăn ngon liền sinh ra hứng thú muốn động chân động tay. Hơn nữa, sau này mẫu hậu biết được ta có lòng muốn học nên đặc biệt mời vài vị đầu bếp trong cung đến dạy. Vì vậy, thần thiếp đối với việc nấu nướng cũng hiểu sơ sơ chút ít."

"Thật không ngờ đại công chúa của Thiên Diệp vương triều lại học tốt như vậy, xem ra ta thật muốn nếm thử một chút." Bách Lí Hiên Hàn càng nói ý cười càng đậm.

Dạ Nhi chỉ đành cứng người và cười cười nói: "Vậy đến lúc đó, thần thiếp nhất định sẽ làm cho người một bàn ăn thật ngon."

.....

Ăn uống no say xong, Bách Lí Hiên Hàn bỗng đề nghị: "Nàng ăn no rồi, hay là cùng ta đi dạo phố đi."

Dạ Nhi sững sốt một lát, nàng cũng đang nghĩ đi dạo kinh thành của Thiên Thần, nhưng

Liếc mắt nhìn hần một cái, nàng chưa từng nghĩ đến việc cùng hần đi dạo a! Cười khẽ hai tiếng, nàng nói: "Vương gia còn việc quốc gia đại sự, thần thiếp không dám làm phiền....."

Nhưng mà hần thì lắc đầu lia lịa: "Không đâu. Gần đây phụ hoàng nói rằng bốn vương không cần quan tâm đến quốc sự, cứ cùng nàng bồi dưỡng tình cảm thật tốt để sớm làm hoàng thất khai chi tán diệp (mở rộng/con đàn cháu đông). Làm sao lại nói đến chuyện quốc sự đó?"

Stop! Khai chi tán diệp? Người có năng lực kia sao? Già bộ quá mức rồi đây!

Dạ Nhi lén nhìn nửa người dưới hần bằng một ánh mắt khinh bỉ. Nàng giả vờ vui vẻ nhưng trong lòng lại chẳng hề vui chút nào: "Vương gia, người cứ hay nói đùa. Nếu như quả thật người muốn khai chi tán diệp, trong phủ không phải có một đồng nữ nhân rồi sao? Các nàng ấy cũng đang chờ chờ thời khắc khai tán chi diệp vì vương gia đây."

Bách Lí Hiên Hàn nhú mày: "Các nàng ta? Nàng thấy bọn họ có đủ tư cách sinh hạ hài tử của ta sao?"

Bọn họ không có tư cách thì nàng có sao? Bình thường, lúc nam nhân của cầm một nữ nhân đều biết dùng những hoa ngôn xảo ngữ (lời ngon tiếng ngọt) như vậy, mục đích cũng chỉ là làm nàng ta thấy mình đặc biệt. Sau này trúng phải lưới tình của hần rồi thì trải qua cuộc sống tranh giành tình nhân chìm nổi cũng "dễ dàng" lắm đây!

Bất quá điểm này hần tính sai rồi. Dạ Nhi nàng có gì không tốt chứ? Trời sinh nàng ra đã có tâm trí bình tĩnh, sẽ không dễ dàng trúng những viên đạn bọc đường lì lợm đó đâu. Nàng là thân thể bách độc bất xâm (trăm độc không xâm hại được)

Lạnh lùng cười một tiếng, nàng nhìn hần giả vờ hồ đồ nói: "Vương gia đối với mấy nữ nhân kia đã không hứng thú, mong rằng đối với ta càng không."

Khuôn mặt lạnh lùng của Bách Lí Hiên Hàn dần tỏa ra một đóa hoa mềm mại. (Vũ Nhi: Hàn ca đang cười đấy à.) Không sai! Hần quả thật không có chút hứng thú với mấy nữ nhân phiền phức đó, nhưng không có nghĩa là hần không có hứng thú với thể thân của Thiên Diệp công chúa gả cho mình. Hần khẽ nhích người đến gần nàng, mang theo vẻ mặt ái muội nói: "Vậy bây giờ nàng muốn biết xem ta có hứng thú với nàng không sao?"

Hai người đứng sát nhau, nhất thời tim Dạ Nhi đập loạn lên không ít. Nàng vội lui về sau một bước: "Không cần, ta đối với cái này không có hứng thú." Nói xong nàng liền xoay người vội rời đi.

Được lắm! Muốn đùa giỡn ta? Ngay cả cửa sổ cũng không có! Biến ngay đi, trêu đùa ta cũng chưa đến lượt người.

Đi trên đường cái, có không ít nữ nhân rồi rít quay đầu nhìn Bách Lí Hiên Hàn, trên mặt thậm chí còn đỏ ửng. Hiển nhiên bọn hạ chính là bị hần mê hoặc rồi.

Đi bên cạnh hần, Dạ Nhi rõ ràng có cảm nhận được một cảm giác đồ kỳ đang mãnh liệt trào dâng ở xung quanh mình. Những nữ nhân kia chắc hẳn không đem được nàng ra dùng một cước đá bay đi cho rồi, để bọn họ có thể đứng ở vị trí của nàng hiện tại.

Aizz, thật không có biện pháp mà....Đi cùng một nam nhân có khuôn mặt tướng đào hoa như vậy thì đành chịu thôi. Bất quá, đối mặt với những nữ nhân

đang si mê mình, Bách Lí Hiên Hàn lại có vẻ rất tự tại, giống như đã sớm trở thành thói quen vậy.

Thời điểm hai người vừa đi ngang qua một hàng bán đồ trang sức, Dạ Nhi bỗng nhiên dừng lại. Nàng cầm một cây trâm cài tóc lên hỏi chương quỹ: "Chương quỹ, cây trâm này bao nhiêu tiền?"

Chương quỹ cẩn thận đánh giá nàng một chút, thấy nàng mặc trên người vài vóc thượng đẳng, nhất định là người nhà có tiền, cho nên sử dụng ngay công phu sư tử ngoạn: "Cô nương thật là biết xem hàng a! Đây là cây trâm chúng ta phải chờ về từ Nam Hải xa xôi đấy, thủ công tinh tế, chất liệu gỗ bảo đảm, chỉ cần một trăm lượng bạc thôi."

"Cái gì? Một trăm lượng bạc? Người định cướp của à? Làm gì có kiểu kêu giá lên trời vậy chứ?"

Người chương quỹ nghe lời này, lập tức há hốc mồm. Nhìn nàng một thân mặc y phục hoa lệ, theo đạo lý mà nói thì không phải không nên hẹp hòi như vậy sao?

Lúc này Bách Lí Hiên Hàn lại nói: "Cây trâm này, ta muốn. Đem bọc lại cho ta."

"Ồ...ngươi..." Dạ Nhi quay đầu, hung hăng nhìn hắn. Người này có tiền nên muốn lãng phí thế nào cũng được ư? Nói rõ ra thì hắn bị lừa rồi vẫn còn muốn tiếp tục sao?

Tên tham tiền kia hoàn toàn không để ý đến Dạ Nhi, vẻ mặt hắn ta đầy kích động nhìn về phía Bách Lí Hiên Hàn: "Vị công tử đây thật sự muốn mua cây trâm?"

" Dĩ nhiên rồi, bất luận bao nhiêu bạc ta cũng trả." Bách Lí Hiên Hàn nói xong liền trực tiếp móc trên người ra tờ ngân phiếu một trăm lượng bạc. Ngay tức khắc, ánh mắt chương quỹ sáng lên, sáng hơn cả đèn!

Song thời điểm ngân phiếu sắp đến tay chương quỹ thì bị Dạ Nhi tay nhanh mắt lẹ chụp lấy. Nàng nhìn Bách Lí Hiên Hàn nói: "Gia, người có tiền cũng không cần phải phí một trăm lượng bạc để mua một cây trâm cài tóc như vậy. Một trăm lượng bạc? Chỉ có người thiếu não mới mua!"

Chương quỹ nghe được, thật sự là tức đến điên luôn rồi. Khó khăn lắm mới gặp được người mua hào phóng vậy, kết quả nửa đường lại gặp phải Trình Giảo Kim. Mắt mặt, hắn nói: "Cô nương, cô nương không muốn mua thì cũng đừng ngăn cản người khác mua chứ. Cô nương phải biết rằng đầu năm nay kiếm tiền không dễ a. Ta ngày ngày đi sớm về khuya cũng đâu có lợi gì nhiều đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

"Lợi ích cái gì chứ? Đây mà là giá khởi điểm à? Ta biết ngươi còn phải nuôi gia đình, tiền cũng không dễ kiếm, nhưng ngươi lừa giá người ta vậy thì buổi tối có thể ngủ được sao? Tiền của người khác cũng là mồ hôi xương máu họ đổ ra cả."

Chương quỹ bị lời này làm cho á khẩu, nhất thời không biết nói gì. Trước mắt, một trăm lượng bạc sắp tới tay lại bị nàng cướp đi rồi còn đâu. Suy nghĩ một chút, hắn đành thay đổi sách lược:

"Cô nương, cây trâm này chỉ đáng giá ba mươi lượng bạc, thủ công cũng không dừng lại ở hoàn hảo đâu. Hơn nữa, đây là do ngọc tổ truyền nhà ta chế tạo nên đấy."

Ngọc tổ truyền? Dạ Nhi hừ lạnh. Nàng từ nhỏ đã sống ở thành thị cũng chưa thấy ngọc tổ truyền nào đi bán ở quán hàng rong cả.

Vừa nghe đến lời chương quỹ vừa nói, nàng lập tức cười khanh khách: "Có thật không? Cây trâm này đúng là chế tạo từ ngọc tổ truyền?"

Chương quỹ tưởng nàng chịu nhượng bộ, hai mắt tỏa sáng rực rỡ, nói thêm một câu thật vang dội: "Đó là dĩ nhiên!"

"Nhưng không phải ngươi vừa nói trâm là từ Nam Dương chuyển tới sao? Thế nào? Hay ngọc tổ truyền nhà ngươi vừa mua về từ Nam Dương?"

"Chuyện này...." Tên chương quỹ không thể làm gì hơn ngoài việc tròn tròn mắt.

Bách Lí Hiên Hàn đứng ở một bên nhìn Dạ Nhi, buột miệng cười một tiếng. Lấy bộ dạng hiện tại này của nàng mà cũng dám giả mạo công chúa?

Chương quỹ cuối cùng đành không thể không đầu hàng: "Thôi được rồi, vị cô nãi nãi (bà cô) này, nếu đã thích cây trâm này như vậy thì ta bán cho mười lượng bạc, ta còn phải làm ăn nữa."

Hắn ta biết, nếu như không mềm dẻo trước cô nương ẩm ỉ này thì đừng nói đến một trăm lượng, ngay cả một phân tiền cũng không có.

Dạ Nhi thấy chương quỹ đã thỏa hiệp rồi nên định đem tiền trả. Nhưng trên người nàng không có mang bạc, nàng hướng sang Bách Lí Hiên Hàn nói: "Gia, thiếp thân không mang bạc vụn, trên người người có không?"

Bách Lí Hiên Hàn đem túi tiền trong túi mình ném cho Dạ Nhi: "Toàn bộ đều ở trong này."

Dạ Nhi tiếp được túi tiền, cảm thấy hai tay hơi nặng. Nàng nhìn xem trong túi một chút. Trong đó, có rất nhiều ngân phiếu, bất quá, bạc vụn tương ít nay lại càng ít hơn. Hắn cũng giàu có quá đi, ra khỏi cửa mà không mang theo bạc vụn. Nàng phải kiếm bạc vụn đâu để trả cho chương quỹ đây?

Bách Lí Hiên Hàn thấy nàng cau mày, nghi ngờ nói: "Tại sao nương từ lại cau mày?"

"Sao ngươi ra cửa mà không mang theo ít bạc vụn? Nếu lấy ngân phiếu ra trả cho chương quỹ thì hắn lấy tiền đâu ra trả lại?" Dạ Nhi nói có chút bức bối.

Chương quỹ nghe Dạ Nhi nói vậy cũng bắt đầu bối rối rồi. Không sai! Hắn bán đồ trang sức, mà mỗi loại cũng chỉ kiếm được mấy văn tiền. Có thể bán được một lượng bạc đã coi như là không tệ. Nếu nói đến ngân phiếu trăm lượng thì quả thực không có tiền trả lại.

Khỏe miệng Bách Lí Hiên Hàn khẽ mỉm cười, không có lên tiếng. Dạ Nhi lần khắp túi tiền, rốt cuộc cũng tìm thấy một thỏi bạc vụn, nhưng là năm mươi lượng. Tính đi tính lại thì nếu như không có tiền, cuộc sống của tên kia cũng không dễ dàng chút nào. Thôi thì cho hắn lợi một lần vậy.

Nàng cầm lấy cây trâm cài tóc rồi đem bạc ném cho chương quỹ: "Đây là năm mươi lượng bạc. Ta sẽ lấy thêm một cây trâm nữa, con dư thì coi như là vị gia này thưởng cho ngươi. Ta biết nuôi tất cả miệng ăn trong nhà không dễ dàng, nhưng cũng không thể bán lương tâm đi được."

Dạ Nhi để lại mấy lời này rồi rời đi.

Tên chương quỹ nhìn thỏi bạc trên tay, cảm thấy như vừa bị Dạ Nhi nói cho thức tỉnh. Một trăm lượng bạc mặc dù là một khoản lợi không nhỏ, nhưng danh dự cũng dần dần bị hủy đi theo số tiền đó. Sau này hắn nhất định sẽ không đi lừa bịp như vậy nữa.

Bỏ đi để lại chương quỹ ở đó, phía sau, Bách Lí Hiên hàn vẫn đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn Dạ Nhi. Trên người nàng như đang phát ra thông điệp: ta đây là nữ nhân phúc hắc. Ở trong vương phủ của hắn, chưa có nữ nhân nào từng nghĩ sẽ tiết kiệm tiền cho hắn cả. Nhưng mà nàng không giống bọn họ. Nữ nhân này trước khi giả mạo Đại công chúa rốt cuộc đã mang thân phận gì?

Bách Lí Hiên Hàn mang nhiều ngân phiếu vậy mà không có bạc vụn, bất luận mua gì cũng khó. Dạ Nhi không thể làm gì khác ngoài việc vào tiền trang để đem ngân phiếu đổi thành bạc vụn. Lát sau, nàng lại kéo hắn đi dạo quán ăn vặt nổi tiếng nhất Thiên Thần quốc.

Nhìn bộ dạng được ăn ngon của nàng, Bách Lí Hiên Hàn nhũn nhũn chặt lỏng mày. Nàng vừa ở thiên hạ đệ nhất lâu ăn trưa xong mà. Nhìn thân thể nhỏ bé của nàng thực không giống loại người có sức ăn như vậy a. Đây, nàng lại đem một cái bánh bao nhân thịt bỏ vào miệng nữa rồi.

"Dạ Nhi, nàng ăn đã nhiều rồi, còn ăn xuống nữa, không sợ vỡ bụng sao?"

Dạ Nhi lắc đầu: "Ta còn không lo vỡ bụng, ngươi lo cái gì?" Nói xong, nàng đem một cái bánh bao ném cho Bách Lí Hiên Hàn: "Vương gia, bánh bao này mùi vị cũng không tệ, ăn thử một chút đi."

Bách Lí Hiên Hàn nhận lấy cái bánh, nhìn nàng ăn được vui vẻ như vậy, nên nể tình cắn một miếng. Đúng như nàng nói thật, mùi vị không tệ.

Chẳng qua là.....

Nàng mua mấy cái bánh bao là đủ rồi, tại sao lại mua tất cả bánh chứ? Bọn hắn có thể ăn hết chừng này ư? Song không đợi được nàng trả lời, hắn liền thấy nàng vác trên vai một túi bánh lớn đi tới một con hẻm nhỏ.

Lát sau, Bách Lí Hiên Hàn đã thấy nàng đi vào một cái sân. Sau nó là một căn nhà rách nát, bốn phía lộn xộn, còn nghe cả một mùi hôi thối nữa. Bất quá, lũ hài tử (trẻ con) ở đây chơi với nhau có vẻ rất vui.

Lúc bọn chúng vừa nhìn thấy Dạ Nhi, rồi rít chạy đến vây quanh nàng.

"Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ lại đến thăm bọn đệ rồi?"

Dạ Nhi nhìn đứa trẻ vừa nói xong rồi cười một tiếng, không chút để ý những cánh tay kia đang làm bẩn y phục mình: "Tiểu Phúc, Thái Bảo, bụng các đệ nhất định là đói rồi phải không? Tỷ tỷ hôm nay đến mang theo rất nhiều đồ ăn cho các đệ."

"Đa tạ tỷ tỷ, tỷ tỷ thực sự rất tốt!" Âm thanh non nớt vang lên, trên gương mặt của mỗi đứa trẻ đều là nụ cười khả ái (đáng yêu)

Lúc này, Thái Bảo nói: "Tỷ tỷ vào phòng khách ngồi một lát đi, cha sẽ rất nhanh trở về thôi."

Dạ Nhi thì không sao, nàng nhìn Bách Lí Hiên Hàn ngồi cạnh: "Vương gia nơi này hơi bừa bộn, người lại mang thân thể vạn kim, không nên đi vào cùng ta là tốt nhất."

Hắn nghe lời này, không biết là nàng đang châm chọc hay thành thật khuyên bảo nữa. Mặc dù địa vị hắn cao quý, nhưng chưa có gian khổ gì hắn chưa

thứ qua, sao lại giống bọn công tử tiểu thư được nuông chiều từ bé kia được?

"Nàng không sợ bản thì sao bản vương phải sợ?"

Dạ Nhi chỉ e dè nhìn hấn một cái.

Thôi, tùy hấn!

Tiếp đó, hai người đi theo đám hải tử cùng vào trong phòng.

Phía ngoài viện dù rách cũ quá mức, nhưng bên trong được cái sạch sẽ. Người ta đi vào cũng thấy thoải mái. Chẳng qua là đơn sơ đến đau lòng.

Nhìn quanh một vòng, phòng trừ có một cái bàn cùng vài cái ghế vớt ở ngoài thì cũng chẳng có gì khác. Mà đằng sau hậu viện, hình như có tiếng chặt củi. Thái Bảo hướng đến đó gọi to:

"Mẫu thân, tỷ tỷ xinh đẹp dạo trước lại đến nhà ta rồi."

Người trong bếp nghe tiếng liền vội chạy ra. Vừa nhìn thấy Dạ Nhi, bà kích động đến mức hai hốc mắt không tự chủ đỏ hoe lên, kè lên mấy giọt nước mắt: "Ân nhân sao lại có thời gian đến đây vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Dạ Nhi nhìn Cố đại nương, cười nói: "Đại nương quên lời ta lúc trước rồi sao? Ta tới đây để khám lại cho bà bà. Thân thể bà bà tốt hơn nhiều rồi chứ?"

Cố đại nương gật đầu: "Đỡ nhiều rồi, làm phiền ân nhân quá."

"Vậy thì tốt. Ta tin rằng dùng thuốc không lâu nữa, bà bà có thể đi lại như bình thường."

"Ân nhân thật tốt quá!" Cố đại nương lau nước mắt trên mặt, lúc này, bà mới phát hiện ra nam tử đứng bên cạnh Dạ Nhi: "Ân nhân, vị công tử này là....?"

Dạ Nhi còn chưa mở miệng, Bách Lí Hiên Hàn đã cướp lời: "Tại hạ tên là Lam Diệp, là phu quân của nàng."

Phu quân? Dạ Nhi tròn mắt nhìn hấn một cái. Nàng từ khi nào mà đã trở thành phu nhân rồi? Còn Lam Diệp đây là ai? Sao không nói mình là Lá Xanh luôn đi? Không nói lá xanh thì là nón xanh cũng được a! Thêu dệt tài tình quá!

Cố đại nương tựa hồ không cảm thấy được bọn họ có gì khác thường, cười ha hả nói: "Thật không? Ân nhân cùng vị công tử đây đúng là trai tài gái sắc mà ông trời ghép đôi a!"

Bách Lí Hiên Hàn nghe thấy rất thoải mái. Ngược lại, Dạ Nhi lại thấy không được tự nhiên.

Hấn nhìn Cố đại nương cười nói: "Đa tạ đại nương đã quá khen. Thật ra....ta cũng thấy như vậy!"

Á.....

Hấn không biết xấu hổ sao? Trước mặt Cố đại nương lại dám mặt dày như vậy. Rõ ràng hai người chỉ là phu thê trên danh nghĩa thôi. Phu quân cái gì? Ta khinh! Vô cùng khinh!

Xem ra hai người bọn họ người nói người hát rất hợp nhau, càng nói càng hăng say, Dạ Nhi vội tìm cách ngăn cản: "Đại nương, mau để ta xem tình trạng của bà bà. Không cần cùng người nhân rồi này nói nhiều đâu, nói nhiều sẽ bị loét miệng đấy!" (Vũ Nhi: Dạ Nhi tỷ nói năng quá phũ~~~)

Cố đại nương sừng sốt một chút, rút cuộc cũng thấy được điểm lạ, bà cười khúc khích hai tiếng rồi nói: "Thôi được rồi, để ta dẫn ân nhân đi, làm phiền ân nhân rồi."

"Có gì mà ân với nhân? Không phải ta đã nói với đại nương tên ta là Dạ Nhi sao? Gọi vậy nghe lọt tai hơn."

"Được được, Dạ Nhi cô nương!"

Hai nữ nhân vừa đi vừa nói, Bách Lí Hiên Hàn chỉ có thể lặng thinh đi theo phía sau. Khi đi tới một căn phòng nhỏ, Dạ Nhi xoay người chặn Bách Lí

Hiên Hàn lại: "Gia, lúc ta xem bệnh, người không nên vào trong."

Hắn nhìn vào phòng bên trong một chút, chỉ thấy một chiếc giường cũ nát, bên trên là một lão phụ già yếu. Cửa sổ cũng không có mở, cả gian phòng đều âm u, tiếng ho khan trầm trọng truyền ra từ bên trong.

Nếu Dạ Nhi đã không muốn cho hắn vào thì hắn cũng phải có cái lí của nàng. Hắn chỉ đành gật đầu: "Được rồi, ta sẽ ở ngoài chờ nàng."

Dạ Nhi khẽ ừ một tiếng rồi xoay người đi vào trong.

Nhưng một chốc sao, Cổ đại nương lại đi ra. Dạ Nhi đang chăm chú ở bên trong, bà cũng chẳng giúp được gì, cho nên bất đắc dĩ mới phải đi ra.

Thấy Bách Lí Hiên Hàn, bà nhẹ nhàng nói: "Lam công tử, hàn xá có chút rách nát, mong công tử bỏ quá cho."

Hắn cười một tiếng, ánh sáng rực rỡ chiếu lên khuôn mặt tuấn kiệt của hắn, lộ ra vẻ đẹp đặc biệt: "Sao có thể thế chứ?"

Tiếp đó, hắn suy nghĩ một lát rồi hỏi Cổ đại nương: "Đúng rồi, Cổ đại nương, bà quen Dạ Nhi như thế nào?"

Chẳng phải hắn đã phái người theo dõi Dạ Nhi rồi sao? Nếu có chuyện gì, người biết rõ nhất là hắn mới phải. Nhưng, chưa bao giờ hắn nghe chuyện Dạ Nhi quen biết Cổ đại nương.

Hồi tưởng lại ngày đầu tiên quen biết, gương mặt của Cổ đại nương lại sáng lên: "Con gái của ta bị công tử của Thượng thư đại nhân nhắm trúng, cho nên đòi ép nó về làm thiếp. Ta làm mẫu thân, há có thể trơ mắt nhìn nữ nhi bị đẩy vào hồ lửa? Nhưng tên vô lại kia lại là kẻ có quyền có thế, chúng ta lại là lê dân bách tính, sao có thể đấu lại hắn? Ngày con gái ta bị Lý công tử mang đi, ta định dùng cái chết ức hấn ngay giữa đường, trùng hợp có ân nhân đi qua nên cứu hai mẫu tử ta. Ân nhân là người rất, rất, rất tốt. Bà bà nhà ta mắc bệnh không tiện nói ra, nàng đã dùng y thuật chữa trị, còn cho chúng ta bạc mua thuốc nữa....."

Cổ đại nương kể ra những việc Dạ Nhi đã làm cho nhà mình, nước mắt xúc động vẫn còn đọng trên mắt.

Còn Bách Lí Hiên Hàn, trước khi nghe hết mọi chuyện, hắn không nghĩ nàng lại thiện lương như vậy. Bất quá, giờ thì hắn nghĩ khác rồi. Chẳng qua là mấy tên ám vệ hắn phái ra sao lại không bẩm báo cho hắn chuyện này? Khi về phủ hắn phải hỏi rõ mới được.

Vừa lúc đó, cánh cửa mở ra 'két' một tiếng, Dạ Nhi đi ra từ bên trong nói: "Gia, phiền người làm giúp ta một việc có được không?"

Biết nàng lâu vậy, đây là lần đầu tiên nghe nàng mở miệng nhờ người khác, hắn mỉm cười: "Đương nhiên rồi, nương tử cần hỗ trợ, vì phu còn có lí do để cự tuyệt sao? Không biết nương tử muốn vì phu giúp cái gì?"

Vì phu? Nương tử? Mấy từ này làm Dạ Nhi sồn cả da gà. Càng ngày hắn càng vô sỉ vậy ư? Thôi, bây giờ không phải lúc so đo với hắn. Cùng lắm là nàng ghi nợ lại, chờ sau này trả lại cả vốn lẫn lãi cho hắn.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng, nói: "Thật ra cũng chẳng có việc gì lớn. Ta chỉ muốn nhờ người đưa bà bà ra ngoài đây phơi nắng một chút."

Bách Lí Hiên Hàn không có cự tuyệt, trực tiếp theo nàng vào phòng trong. Nhìn bà bà đang nằm trên giường thật đáng thương. Bởi vì ốm đau hành hạ, cả người gầy rộc như bộ xương khô, hai cánh tay giống hai nhánh trúc, đến cả đốt ngón tay cũng lộ rõ ra ngoài.

Tìm không tìm được đau nhói. Hắn nhẹ nhàng ôm bà bà đi ra ngoài sân.

Vị bà bà khi đi ra ngoài nhìn thấy ánh sáng, thấy rõ được mặt mũi của Bách Lí Hiên Hàn, bà khẽ mỉm cười: "Ân nhân, người cùng vị công tử này hết sức xứng đôi với nhau. Nói vậy thôi chứ hẳn quả thật là tâm nghi (Vũ Nhi: không hiu hắt. chắc là tri kỷ tâm đầu ý hợp, tình cảm sâu nặng đây.) của người đấy."

Dạ Nhi quay đầu nhìn Bách Lí Hiên Hàn một cái, không nói gì cả, hắn lại nói tiếp: "Bà bà, nàng là thê tử tại hạ vừa cưới về."

"Ha ha, khó trách lúc trước ta hỏi nàng có tâm nghi chưa, nàng còn thẹn thùng. Ra là nàng đã thành thân rồi a."

Dạ Nhi hưng hăng trừng Bách Lí Hiên Hàn một cái. Đúng lúc đó, bỗng có một nam tử xông vào. Hắn ta cao gầy, mặc quần áo lam lũ, vẻ mặt rất bi thương. Hắn bước đi chậm nhưng lại cúi đầu, gió nhẹ thổi áo nhấc lên còn lộ ra vài vết thương.

Hắn ra dưỡng tử (con nuôi) của Cổ đại nương, Cổ Lâm Đào. Dạ Nhi và hắn cũng đã có duyên nói chuyện với nhau vài lần, ấn tượng đối với hắn cũng không tệ. Nghe nói hắn được Cổ đại nương nhặt về nuôi, rất thông minh. Cổ bá phụ khi còn tại thế đã muốn hắn thi đậu công danh, trở thành trụ cột của Cổ gia. Nhưng ba năm trước, Cổ bá phụ bị ác bá cường hào đánh đến chết, Cổ Lâm Đào không được đi học nữa mà trực tiếp gánh lấy trọng trách trụ cột của Cổ gia.

Vừa nhìn thấy hắn ta, Cổ đại nương lập tức hỏi dồn dập: "Đào Nhi, đã có chuyện gì xảy ra vậy? Sao trên người con có nhiều vết thương vậy? Lan Nhi đâu? Không phải nó đi cùng con sao? Nó đâu rồi? Sao không trở lại cùng con?"

Cổ Lâm Đào cố gắng đầu lên nhìn bà một cái rồi khóc nức nở: "Nương, đều do con vô dụng....Lần này, bọn con lại gặp Lý công tử. Lần trước có ân nhân tương trợ, mọi mọi may mắn thoát nạn, nhưng lần này hắn ta cương quyết bắt mọi mọi đi rồi, còn đã thương con."

Chương 21

"Cái gì? Lan Nhi...Lan Nhi của ta..." Cố đại nương vừa nghe, hai chân đã lão đảo định bước ra phía ngoài, song chưa chạy được mấy bước thì té xiu.

"Nương, người sao vậy? Người có sao không?" Cố lâm Đào lập tức vọt tới, từ từ đỡ Cố đại nương dậy. Dạ Nhi vừa mới châm cứu cho Cố bà bà, giờ Cố đại nương lại ngã xỉu nữa, nàng chỉ đành thở dài một hơi: "Lâm Đào, trước tiên ngươi đừng nói nhiều như vậy, dìu bà ấy vào trong nghỉ đi."

Cố Lâm Đào đương nhiên là bị dọa chết, vội vàng ôm lấy Cố đại nương dìu vào trong. Cố bà bà bây giờ khóc trong tuyệt vọng: "Lão thiên a, sao người có thể đối xử như vậy với người Cố gia chúng ta như vậy?"

Dạ Nhi rất lo rằng Cố bà bà sẽ kích động vì chuyện này, bệnh tình càng nặng hơn. Nếu vậy thì nhà này sẽ tan mất. Chỉ có nước cầu xin Bách Lí Hiên Hàn mới cứu được tâm bệnh của bà ấy.

"Gia, có thể giúp ta một việc nữa không?"

Hắn đã sớm biết được ý của nàng nên nói: "Cứ yên tâm, ta sẽ đem Cố cô nương bình an trở về."

Dạ Nhi không ngờ hắn lại dứt khoát như vậy, nội tâm bỗng nhiên thấy cảm động: "Được, vậy Cố cô nương trông cậy vào người."

Bách Lí Hiên Hàn gật đầu rồi rời đi.

Bách Lí Hiên Hàn vừa rời đi, Dạ Nhi vào trong, đến bên Cố đại nương, bấm huyệt nhân trung. Cố đại nương từ từ tỉnh lại. Vừa mở mắt, nước mắt của bà đã rơi xuống là chỗ: "Lan Nhi...Lan Nhi của ta..."

Dạ Nhi an ủi: "Cố đại nương, bà an tâm, Lan Nhi nhất định sẽ bình an trở về. Phu quân nhà ta đã đi xử lý chuyện này rồi."

Nói đến hai chữ phu quân này, tuy cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, nhưng vì an ủi Cố đại nương, nàng không thể không nói.

Thế mà Cố đại nương lại lắc đầu lia lịa: "Dạ Nhi cô nương, người cướp Lan Nhi đi chính là con của Thượng thư bộ Lễ, người ta vừa có quyền, vừa có thế, hay là chúng ta không nên đi thì hơn. Đến lúc đấu với hắn rồi, ta e là sẽ liên lụy đến hai người. Cố gia chúng ta đã chịu ơn cô nương quá nhiều rồi!"

Dạ Nhi khẽ mỉm cười: "Cố đại nương, ta đã nói là Lan Nhi sẽ bình an trở về phải không? Cứ tin ta. Ta cam đoan với bà, không những Lan Nhi lành lặn về đây mà tên ác bá kia cũng không quay lại quấy rầy nữa."

"Có...có thật không? Sao lại... có thể....?" Cố đại nương mấp máy môi, vẻ mặt không tin.

Cuối cùng, nàng đành tiết lộ: "Bởi vì phu quân của ta chính là đương kim Tam vương gia!"

"Cái.....Cái....này...." Chưa nghe hết câu, Cố đại nương và Cố Lâm Đào kích động thiếu chút nữa la lên. Cố đại nương hoảng hốt nắm chặt tay Dạ Nhi: "Dạ Nhi cô nương, không phải cô nương đang nói đùa chứ? Phu quân của cô nương...hắn thật sự là Tam vương gia?"

Nói như vậy thì nàng là vương phi rồi? Cố gia có phúc phận làm sao mà có thể với Tam vương gia, Tam vương phi đây?

Dạ Nhi khẽ cười một tiếng, cảm giác đôi tay đang nắm lấy cổ tay mình không ngừng run rẩy: "Ta đã bao giờ lừa gạt bà chưa? Tóm lại bà không cần phải quá lo lắng, cứ yên lặng chờ Lan Nhi về là được!"

Cố đại nương lau nước mắt trên mặt, nhìn qua Cố Lâm Đào, chỉ thấy trên người hắn toàn là vết thương. Dù hắn ta đã cố ý dùng y phục che lại vết thương nhưng trên người vẫn có rất nhiều chỗ rỉ máu.

Bà lo lắng hỏi: "Lâm Đào, ngươi ổn chứ? Vết thương thế nào rồi?"

Cố lâm Đào không muốn Cố đại nương lo lắng, lắc lắc đầu: "Nương, con không sao, đừng lo cho con, con tự chăm sóc được cho bản thân."

(P/s: sorry mọi người, mị sắp thi rồi nên bận, sau ngày 23 dự sẽ ra đều đặn mỗi tuần >= 4 chương :)))

Chương 22

Dạ Nhi nhìn bộ dạng của Cố Lâm Đào, thật không giống như vẫn ổn. Vừa rồi hắn đi qua cửa, nàng còn nghe hắn hơi rên một tiếng.

Hắn ta làm vậy chắc cũng chỉ muốn Cố đại nương không phải lo lắng. Mà chuyện này đã làm Dạ Nhi cảm động rồi.

"Lâm Đào, ngươi theo ta ra đây một lát."

Nàng nói xong, không cho hắn thời gian đáp lời đã xoay ngoài bỏ đi.

Cố Lâm Đào và Cố đại nương nhìn nhau ngạc nhiên. Tại sao Dạ Nhi lại gọi Cố Lâm Đào ra ngoài chứ? Thắc mắc một hồi, Cố Lâm Đào vẫn cố cắn răng chịu đau, bước theo Dạ Nhi.

Sau khi đi ra, hắn ta khó hiểu hỏi nàng: "Không biết ân nhân gọi tại hạ ra đây là có chuyện gì?"

Dạ Nhi cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên chân của hắn ta.

"Đưa chân ra cho ta kiểm tra. Nếu không, sau này tàn phế thì đừng có hối hận."

Nói rồi, nàng nhìn xung quanh, tìm một cái ghế cho Cố Lâm Đào ngồi xuống.

Cố Lâm Đào không ngờ Dạ Nhi lại có thể dễ dàng nhận ra vết thương của hắn ta như vậy. Nhưng thực ra, lúc trước hắn ta đã cố lắm mới chịu đau được, bây giờ, không có nương trước mặt, hắn ta liền hiện hết về đau đớn lên mặt.

Dạ Nhi vừa đưa ghế tới bên Cố Lâm Đào, hắn ta từ từ ngồi xuống, vén ống quần lên.

Thật đáng sợ.

Mặt đầu gối đã sưng phù lên, da thịt nát lẩn lộn vào nhau. Còn máu khô dính trên ống quần thì cũng bắt đầu bốc mùi.

Dạ Nhi dùng tay nhẹ nhàng chạm vào miệng vết thương.

"A.....Đau...." Cố Lâm Đào nhịn không được kêu lên. "Ân nhân, nhẹ thôi! Nhẹ thôi!"

"Xương đầu gối của ngươi chắc là bị nứt rồi. Để ta giúp ngươi nối xương, nhưng mà sẽ rất đau đấy, ngươi cố nhịn một chút."

Biết được mức độ nghiêm trọng của miệng vết thương, Cố Lâm Đào gật đầu: "Được, ta sẽ nhịn!"

"Ta bắt đầu đây."

Cố Lâm Đào nhìn đáng vẻ vén tay áo của nàng mà bất giác thất thần. Đôi tay của nàng thật trắng, trắng giống như tuyết vậy. Chưa bao giờ hắn ta thấy một nữ nhân nào hào sảng như nàng.

Tuy nhiên, Dạ Nhi không nghĩ nhiều được vậy. Lúc bị bán ở thế kỉ 21, nàng còn bị lộ hai đùi, bây giờ chỉ có hai cánh tay, có gì mà không thể lộ? Muốn trách thì chỉ trách tư tưởng ở thời đại quái gờ này vừa ngoan cố, vừa thông thái rởm.

Nàng cẩn thận điểm vào huyệt vị của Cố Lâm Đào, rồi lại nhìn sang tiểu đệ đệ Cố Nguyên Hoành vừa bước vào: "Nguyên Hoành, giúp tỷ tỷ một chút được không? Giúp tỷ đến hiệu thuốc bắc mua một ít thuốc."

Cố Nguyên Hoành nhìn Dạ Nhi với ánh mắt ngây thơ nhất, vội gật đầu: "Vâng."

Dạ Nhi viết đơn thuốc đơn thuốc đưa cho Cố Nguyên Hoành, sau đó đưa cho nó một ít bạc. Cố Lâm Đào thấy vậy liền từ chối rồi rít: "Ân nhân, nhà ta vẫn còn tiền, người không cần phải tốn tiền đâu, người đã giúp chúng ta nhiều rồi."

Nói xong, hắn lẩn trong túi ra mấy đồng bạc, đưa cho Cố Nguyên Hoành.

Dạ Nhi phì cười: "Ngươi không cần phải khách khí với ta. Chỗ tiền này của ngươi may ra cũng chỉ mua được một vị thuốc, vậy mấy vị còn lại tính sao đây?"

Cố Lâm Đào cúi đầu nhìn thoáng qua mấy đồng tiền, liền xấu hổ ngậm miệng lại.

Còn Cố Nguyên Hoành nhanh chóng cầm lấy đơn thuốc cùng bạc mà Dạ Nhi đưa chạy ra ngoài.

Sau khi Cố Nguyên Hoành đi khỏi, Dạ Nhi cẩn thận kiểm tra vết thương cho Cố Lâm Đào thêm một lần nữa. Vết thương động đến gân cốt, muốn trị liệu tốt chắc phải tốn một ít thời gian rồi. Bọn người kia ra tay cũng thật độc ác! Nàng đưa tay đặt lên đầu gối của Cố Lâm Đào: "Bây giờ còn đau không?"

"Đau." Môi Cố Lâm Đào hơi trắng, nhưng hắn ta vẫn cố mở miệng nói run run.

Thấy hắn ta đau như vậy, nàng không chắc khi nổi xương hắn có chịu nổi không nữa.

"Người cứ cắn chặt răng lại đi, nếu không chịu được nữa thì cứ kêu lên."

Cố Lâm Đào gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Dạ Nhi cầm lấy chân Cố Lâm Đào, chậm rãi gật gật nhẹ, sau đó đột nhiên một tay dùng sức lấy chân hắn gấp khúc!

"Rắc...rắc...." âm thanh của xương thanh thúy vang lên, thuận theo tiếng thét chói tai của Cố Lâm Đào:"A.....", tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Ngoài kia, Cố đại nương nghe tiếng thét, vội vàng chạy vào:"Có chuyện gì vậy? Tiếng thét vừa rồi là sao?" Lúc Cố đại nương thấy chân bị thương của Cố Lâm Đào thành như vậy, đầu tiên là choáng váng, cuối cùng nước mắt không kiềm được chảy dài trên má."Ồi! Đào nhi đáng thương của ta!"

Kết quả cuối cùng vẫn vậy. Lúc đầu nàng sợ đi không ở ngoài kia giúp Cố Lâm Đào chữa trị là vì sợ Cố đại nương nghĩ lung tung, nhưng may mà bây giờ mọi chuyện đã ổn cả rồi.

Dạ Nhi biết Cố Lâm Đào đang rất đau đớn, vì thế nhẹ nhàng đem chân hắn thả xuống dưới, nói: "Bây giờ có cảm giác như thế nào?"

Cố Lâm Đào từ đầu đã cảm thấy rất đau, bất quá hoạt động một chút, không ngờ cảm thấy giống như chưa từng bị đau vậy. Hắn mừng rỡ đáp: "Ân nhân, y thuật của người thật lợi hại, chân ta đã tốt hơn rất nhiều rồi."

Dạ Nhi cười cười, nổi xương, kỳ thực là chuyện dễ dàng, đầu gối hắn sai vị trí, chỉ cần làm quay về chỗ cũ là được.

Cố đại nương nhìn nhi tử bị thương ở chân, không khỏi đau lòng, nói:"Đào nhi, con bị thương nặng vậy, sao không nói cho nương?"

Cố Lâm Đào nhìn nương, nói: "Nương, mười mười bị Lý công tử bắt đi, người đã đau lòng lắm rồi, sao con có thể làm người bị tổn thương thêm, hơn nữa đây chẳng qua là một vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại đâu ạ."

"Hài tử ngọc, con đừng là hài tử ngọc mà!" Cố Đại Nương nói xong, lại lần nữa không nhận được nước mắt, đứng lên.

Bên này chuyện tình thời đã xử lý xong, không biết Bách Lý Hiên Hàn bên kia xử lý mọi việc thế nào rồi. Theo đạo lý mà nói, Cố Thanh Lan sẽ rất có thể mang về được đây an toàn.

Ngay khi Dạ Nhi không thể kiên nhẫn chờ nữa, rốt cục Bách Lý Hiên Hàn cùng Lâm Diệp cũng đã về, mà tên Lâm Diệp trong lòng còn ôm một nữ tử đáng người mảnh khảnh. Hình như đó là Cố Thanh Lan!

Lúc này, về mặt Cố Thanh Lan có một chút không tự nhiên, cứ như là bị hạ dược, nếu không nhanh cứu chữa, nàng nhất định sẽ bị nội thương. Một khi được phát tác, chỉ có nam nhân mới cứu được nàng, đến khi đó, sự trong sạch của nàng sẽ bị hủy hoại.

Dạ Nhi nhìn về phía Lâm Diệp:"Người nhanh ôm nàng vào phòng, ta muốn giúp nàng đem dược tính loại bỏ! Bằng không các người có hai người, một trong hai phải hiến thân!"

Hiến thân? Bách Lý Hiên Hàn không nghĩ nàng sẽ nói thẳng ra như vậy. Một chút rụt rè của nữ tử cũng không có. Bách Lý Hiên Hàn gật đầu, Lâm Diệp lúc này mới đem Cố Thanh Lan vào phòng.

Dạ Nhi nhanh chóng bước vào phòng, tuy đã nghĩ ra cách loại bỏ dược tính trong cơ thể Cố Thanh Lan, nhưng công hiệu của dược này thực sự quá mạnh, xem ra cái tên Lý công tử đã quyết tâm biến Cố Thanh Lan thành người của mình, bằng không sẽ không hạ dược nặng như vậy.

Rất nhanh, bên trong phòng chỉ còn nàng cùng Cố Thanh Lan và Cố đại nương, nhìn nữ nhi bị chịu khổ thành như vậy, Cố đại nương ngoài khóc lóc thương con cũng không có cách gì. Dạ Nhi lấy ra mấy cây ngân châm, châm cây đầu tiên ở cổ Cố Thanh Lan, nhưng mà chỉ được một thời gian ngắn, Cố Thanh Lan vẫn không kiềm chế được, vịn vẹo thân mình.

"Dạ Nhi cô nương, sao rồi? Lan nhi, nó.....còn cứu được không? Khi hỏi phần sau, tiếng của Cố đại nương giống như chỉ nói cho chính bà nghe vậy.

Dạ Nhi hơi nghiêm mặt liếc nhìn bà một cái, sau đó khẽ lắc đầu và xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Khuya nay làm 2 chương bù luôn!!! =)))

=====Ta là phân cách tuyến dễ thương=====

"Sao rồi? Dạ Nhi cô nương, muội muội của ta hiện tại thế nào?" Cố Lâm Đào là người đầu tiên chạy như bay đến bên Dạ Nhi, trong lời nói xen lẫn một tia run run.

Dạ Nhi bắt đầu đi lắc đầu:"Thật có lỗi, được tính kia thực sự quá mạnh, ta không có loại bỏ được tính mạnh như thế được!"

"Cái gì? Không...không thể nào...." Cố Lâm Đào lão đảo, mặt trắng bệch. Sau khi lấy lại tinh thần, hấn lập tức khập khiễng đi ra ngoài:"Ta phải đi tìm cái tên Lý công tử kia lấy giải được, nếu hấn không cho, ta sẽ bắt hấn đền mạng!"

"Đào nhi.....Đào nhi....." Cố đại nương sợ tới mức la hoảng lên:"Không! Con đừng đi, muốn đi thì cũng là ta đi, cái tên ác bá kia đúng là không có nhân tính, hấn giết người không ghê tay, nay Lan Nhi biến thành cái dạng này, nếu con lại bị mất mạng vì nó, con bảo ta về sau còn sống tiếp thế nào nữa?"

"Nương! Nếu con không đi, Lan Nhi sẽ không bảo toàn được tính mạng!" Cố Lâm Đào cực kì bi thương nói.

Lúc này, bỗng nhiên Dạ Nhi nói: " Vẫn còn một cách!"

Sao? Còn có một cách khác nữa ư? Lời này vừa được nói ra, mọi người như nín thở, lắng lắng chờ đợi nàng nói ra cách duy nhất hiện tại.

Chỉ thấy Dạ Nhi quét ánh mắt lạnh lùng qua Bách Lí Hiên Hàn và Lâm Diệp, tiếp theo làm hít một hơi thật sâu, nói: "Hai người các ngươi là nam nhân, trong đó phải có một người đi vào giúp Lan Nhi cô nương giải độc."

Hả? Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hô lên. Tựa như ý thức được lời nói của mình chưa thỏa đáng, Dạ Nhi bổ sung:"Đương nhiên, đến lúc đó, Lan Nhi bị hủy sự trong sạch, các ngươi nhất định phải thú Lan Nhi làm vợ."

Lâm Diệp và Bách Lí Hiên Hàn nghe nói như thế, sắc mặt đều có chút không vui. Nhất là Bách Lí Hiên Hàn, nói thế nào thì hấn cũng là phu quân của nàng, nàng có thể hào phóng như vậy, kêu hấn thú nữ nhân khác làm vợ? Chẳng lẽ ở trong mắt của nàng, hấn không có chút địa vị sao?

Mà Lâm Diệp tự nhiên biết Vương gia là không có khả năng đi vào , nhưng mà hấn ta cũng đã có hôn ước rồi, đương nhiên không thể có lỗi với thê tử chưa thành thân.

Dạ Nhi nhìn hai người bọn họ im lặng, đành trừng mắt nói: "Hai người các ngươi, ai đi vào? Quyết định không được thì chơi trò hên xui, ai thua thì đi vào cứu người!"

Lâm Diệp vội nói: "Thật có lỗi, vương phi nương nương, đời này ta chỉ có duy nhất một thê tử định hôn ước sẵn , cho nên tuyệt đối không thể thú Cố cô nương làm vợ!"

Hấn không thể, nói như vậy thì chỉ còn lại Bách Lí Hiên Hàn. Dù sao vợ hấn rất nhiều, có thêm một người cũng chẳng sao cả, bây giờ tình thế cấp bách, nàng không chút nghĩ ngợi nói: "Vương gia, nói như vậy việc này phải giao cho người rồi."

Nàng vừa nói xong, Cố đại nương và Cố Lâm Đào đều tròn mắt đứng lên, bọn họ sống đến tuổi này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người làm nương tử mà kêu phu quân thú nữ nhân khác , cũng thật hào phóng a!

Cố đại nương xấu hổ liếc nhìn Bách Lí Hiên Hàn, nói: "Dạ nhi cô nương, như vậy hình như không tốt lắm đâu!"

"Có cái gì không tốt , cứu người một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, ta nghĩ vương gia hẳn là sẽ không để ý !" Dạ Nhi nói xong, xoay mặt nhìn thoáng qua Bách Lí Hiền Hàn. Chỉ thấy hần sắc mặt hơi cứng lại, da mặt thỉnh thoảng lại giật giật.

Quay đầu, hai mắt sắc bén của hần liếc nhìn Dạ Nhi một cái, cuối cùng nói với ngữ khí lạnh như băng: "Nàng thực sự muốn ta thú Cổ cô nương làm vợ sao?"

Hỏi vô nghĩa, không lẽ là giả sao? Dạ Nhi về mặt ngây thơ nói: "Chuyện này có cái gì không ổn sao?"

Không ổn, một chút cũng không ổn!

Bách Lí Hiền Hàn sắc mặt ngày càng khó coi, liếc mắt nhìn mọi người một cái, cuối cùng hần nói : "Thật có lỗi, ta sẽ không làm như vậy !"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khi Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

"Ngươi..." Dạ Nhi tức giận nói, dù thế nào thì đó cũng là một sinh mạng đấy, làm sao hần có thể lạnh lùng như thế, không phải là quan hệ huyết thống thì thấy chết là không cứu ư? Nhưng mà nghĩ lại, nàng lập tức nhớ đến một việc: Đúng rồi, sao nàng lại không nhớ chứ? Hần không đáp ứng được là chuyện đương nhiên, bởi vì hần đã "bắt lực" thì làm sao cứu được Cổ Thanh Lan?

Ha ha, ta đã nói mà, trên đời này không có mèo không ăn vụng, đưa đến miệng mà còn không ăn trúng lại càng không có! Trừ phi hần không phải là mèo.

Thờ dài một hơi, Dạ Nhi lộ vẻ mặt tuyệt vọng, nói: "Vậy bây giờ làm sao mới được đây? Hai người các ngươi ai cũng không chịu vào, chẳng lẽ đi trên đường tùy tiện kéo theo một nam nhân tiến vào cứu nàng?"

Vừa lúc đó, Cổ Lâm Đào đột nhiên mở miệng: "Lan Nhi, hay là... giao cho ta đi."

Hần có uống nhầm thuốc hay không vậy?

Hần vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía hần. Dạ Nhi lập tức nói: "Ngươi là huynh trưởng của nàng, không thể giải độc."

Cổ Lâm Đào cười, nói: "Ân nhân, chẳng lẽ người đã quên hay sao? Ta bắt quá chỉ là kẻ mà nương đã nhặt bên ngoài trở về. Bởi vậy, ta và Lan Nhi không cùng huyết thống."

Cổ đại nương lập tức nhắc lại mọi chuyện. Bà hưng phấn nói: "Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ đến việc này nhỉ? Lan Nhi cùng Đào Nhi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng chúng không nói gì, nhưng ta cũng cảm giác được hai bọn họ đã sớm nảy sinh ra tình cảm."

Lâm Diệp nghe được lời nói của Cổ Lâm Đào, hần rút cuộc cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nếu theo tính cách của vương phi, người nhất định sẽ ép buộc hần ta vào đó mất. Lần trước khi vương phi phát hiện mình theo dõi, hần là thị vệ của vương gia mà cũng bị vương phi chính quá mức rồi.

Dạ Nhi nhìn Cổ Lâm Đào bị thương ở chân, nói: "Ngươi chắc là có thể chứ?"

Cổ Lâm Đào gật đầu, nói: "Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không cần phải để ý? Kỳ thật tại hạ cũng muốn sớm kết hôn Lan Nhi, nhưng chờ thi đậu khoa thi Trạng Nguyên rồi mới cưới nàng, nhưng hiện tại là tình huống như vậy, chỉ có thể cưới trước."

Đây sao lại không phải là chuyện tốt chứ? Dạ Nhi biết thời gian cấp bách, không thể kéo dài, nếu không Cổ Thanh Lan, nàng sẽ chết mất.

Nàng gật gật đầu, nói: "Vậy được, ngươi vào đi, lát nữa ta sẽ cho phương thuốc, rồi các ngươi hãy dựa theo phương thuốc mà tự điều trị cho thật tốt."

"Đa tạ Dạ Nhi cô nương!"

Sau khi Cổ Lâm Đào đi vào, Dạ Nhi liền viết ra phương thuốc, giao cho Cổ đại nương, sau đó trực tiếp đem ba trăm lượng từ túi tiền ra, đưa cho Cổ đại nương.

Cổ đại nương nhìn ngân phiếu do Dạ Nhi đưa cho mình, tay có chút run run, nói: "Ân nhân, người đã giúp Cổ gia chúng ta rất nhiều rồi, bây giờ còn cho nhiều ngân phiếu như vậy, ta....."

Lời này còn chưa nói hết thì đã bị Dạ Nhi ngắt lời: "Cổ đại nương, số tiền này xem như là bà mượn đi. Nay nơi này có nhiều người già yếu, vậy mà chỉ dựa vào một mình bà, họ căn bản là không có khả năng chống đỡ tốt. Nhìn bà đi, tuổi cũng đã lớn rồi, làm bọn trẻ học theo thánh nhân, về sau có thể vì

nước góp một phần lực, coi như là sự cảm tạ lớn nhất cho chúng ta rồi."

Cổ đại nương do dự một lát, cuối cùng hai mắt đầm đìa những giọt lệ hạnh phúc : "Đa tạ ân nhân! Đa tạ ân nhân!"

Làm việc cả ngày, Dạ Nhi cảm thấy hơi mệt một chút, và lại bụng cũng thăm thì kêu lên. Nàng hướng về phía Bách Lí Hiên Hàn, nói: "Gia, đã không còn sớm, chúng ta nên trở về phủ."

Sắc mặt Bách Lí Hiên Hàn cuối cùng cũng dịu lại chút ít, tiếp theo gật gật đầu, nói: "Được rồi, chúng ta về thôi!"

"Đề ta tiễn hai người!" Cổ đại nương lập tức nói.

"Không cần, người nên ở lại chăm sóc tốt bọn họ đi!" Nói xong, nàng liền cùng Bách Lí Hiên Hàn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chương mới nè nhà ơi!!! *biểu cảm dễ xương*=====Vẫn là ta-phân cách tuyến khả ái vô địch=====

Sau khi đi khỏi khoảng sân nhỏ, Dạ Nhi nhìn thấy bên ngoài có một chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị trước, nàng hỏi Bách Lí Hiên Hàn: "Vương gia cứu Cổ cô nương mất nhiều thời gian như vậy, có phải là bởi vì tìm xe ngựa hay không?"

Bách Lí Hiên Hàn lắc đầu: "Xử lý cha con Lý gia đúng là gặp một chút phiền toái nhỏ bởi vì bọn họ giấu Cổ cô nương đi, ta phải làm cho phủ Thượng Thư đảo lộn lên mới tìm ra được đây."

"Ngay cả khi người đích thân ra mặt, bọn họ cũng dám chứa chấp ư? Ta nghỉ ở phía sau bọn họ còn có chỗ dựa nữa."

"Dùng khí của cha con Lý gia quả thật lớn, ngày mai chúng ta vào cung gặp mặt phụ hoàng rồi giao cho người đi xử lý."

"Giao cho hoàng thượng xử lý?" Dạ Nhi có chút ngạc nhiên, nói tiếp: "Nói như thế nào thì Cổ gia chẳng qua chỉ là dân thường, nếu kinh động đến hoàng thượng thì hình như không tốt lắm đâu!"

Bách Lí Hiên Hàn cười nhẹ: "Đây chỉ là một chuyện 'tốt' mà Lý gia đã làm thôi, hôm nay, trên đường đi tới ta đã nghe được rất nhiều việc làm độc ác của Lý gia, nếu bây giờ ác bá không bị tiêu diệt, tương lai chắc chắn sẽ có rất nhiều người dân bị tổn hại, bách tính đều là con dân của phụ hoàng, ta làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn họ bị ức hiếp mà xem như không thấy?"

Không ngờ hần lại thương dân như vậy đấy, nếu tương lai hần được làm vua, nhất định sẽ là một vị vua tốt. Dạ nhi mỉm cười, trên mặt lại lộ ra nụ cười sáng lạn một lần nữa: "Vương gia, cảm ơn người."

Đây là lần thứ hai nhìn thấy nàng cười rực rỡ như vậy, Bách Lí Hiên Hàn có chút say mê, kim lòng không được, hần liền vươn tay kéo Dạ Nhi lại, vén sợi tóc của nàng lên, nói: "Chúng ta là phu thê, không cần nói câu cảm ơn."

Tay của hần mới chạm vào tóc, nhịp tim của Dạ Nhi đã đập loạn xạ cả lên! Sao hần có thể làm như vậy chứ? Mặt Dạ Nhi lập tức đỏ lên.

Tim đập thật nhanh, đúng lúc ánh trăng chiếu vào người Bách Lí Hiên Hàn, chỉ một khắc nhưng lại làm Dạ Nhi thất thần.

Từ khi nào mà hần trở nên ôn nhu như thế? Ôn nhu như những hoàng tử trong truyện cổ tích. Hai người cứ lặng yên đứng đối diện nhau như vậy, không ai lên tiếng, chỉ có tiếng xào xạc của lá cây bên tai.

Không thể nào nhìn được nữa, Bách Lí Hiên Hàn cúi đầu, chậm rãi đến gần nàng. Cánh môi của hai người càng ngày càng đến gần nhau, tim của Dạ Nhi đập càng lúc càng nhanh, càng loạn xạ. Đúng ngay lúc khoảng cách của hai người không đến một xen-ti-mét, Lâm Diệp đột nhiên từ phía sau đi ra nói: "Vương gia, hiện tại không còn sớm, chúng ta."

Ai da!

Nhìn tất cả những gì diễn ra trước mắt, hần lập tức tròn mắt lên! Ngay sau đó Dạ nhi phục hồi lại tinh thần, đỏ mặt, vội vàng nhảy lên xe ngựa.

Bách Lí Hiên Hàn quay đầu liếc nhìn Lâm Diệp, tức giận đến nổi cả mặt đều có tia tím bắn ra, chỉ còn cách nhau một chút nữa sẽ hôn rồi, vậy mà lại bị hần từ phía sau đi ra khuấy rối!

"Lâm Diệppppp.....!" Tiếng hét của Bách Lí Hiên Hàn vang vọng bốn phía, chìm trong khu rừng đều hoảng sợ bay ra.

"Ha ha. Ha ha." Lâm Diệp tất nhiên hiểu mình vừa gây họa, vì thế lập tức chạy đến lấy có nói : "Vương gia, ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không thấy, hai người cứ tiếp tục đi, ta đi trước có chút việc." Nói xong, hắn liền bỏ chạy, so với con thỏ còn nhanh hơn.

Aizzz! Bách Lí Hiên Hàn thất vọng, thở dài một hơi, sau đó bước lên xe ngựa, thì ra Dạ Nhi đã ngủ từ lâu rồi.

Nữ nhân này, trước đó một giây còn cùng mình...., sau một giây nói ngủ liền ngủ. Nhìn bộ dạng nàng nhắm mắt ngủ, chỉ trong một khoảnh khắc, hắn thật muốn đem nàng ôm vào trong lòng quá đi! Thời gian dường như ngưng đọng tại đây, hắn nhìn nàng mà thất thần, nở ra một nụ cười nhẹ nhàng, ôn nhu...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau một khắc đồng hồ ngồi trên chiếc xe ngựa xóc nảy, cuối cùng cũng về đến vương phủ rồi. Loại cảm giác này thật khó chịu mà. Nhưng mà Dạ Nhi lại vẫn còn ngủ ngon lành trên xe đấy. Bách Lí Hiên Hàn thấy nàng ngủ say quá đành phải nhẹ nhàng ôm nàng từ trên xe ngựa xuống.

Thành quân gia nhìn thấy cảnh này mà kinh ngạc đến nỗi thiếu chút nữa ngay cả cầm cũng rớt xuống đất. Lão thiên à, sao vương gia của bọn họ hôm nay lại đổi tính đổi nết thế? Sống tới bây giờ mà bọn họ vẫn chưa thấy Vương gia chủ động gần gũi với nữ nhân nào quá nhiều đâu. Vậy cảnh vương gia ôm vương phi vào cửa bây giờ là thật chứ? Có phải là ông đã hoa mắt rồi không?

Lâm Diệp ở phía sau cũng đi vào trong. Thành quân gia thấy hắn liền kéo lại, hỏi: "Lâm thị vệ, vương gia có uống nhầm thuốc không thế? Vì vậy mà ôm vương phi hồi phủ sao."

Lâm Diệp nhún nhún vai: "Thôi đi. Có khi lẫn lộn mà hay ấy chứ. Vương gia nhiều năm như vậy mà chưa hề nhầm lẫn cái gì, nhưng hôm nay hắn là ăn sai vài viên thuốc." Nói xong, hắn cười cười rồi đi, chỉ để lại Thành quân gia với vẻ mặt ngạc nhiên sững sờ đứng yên tại chỗ.

Hắn là ăn sai vài viên thuốc? Đây là cái lí luận gì thế? Nhưng dù sao thì đó cũng nhất định là việc đại hi.

Không phải chính ông cũng vẫn hi vọng vương phủ có thể có thêm vài tiểu hài tử nghịch ngợm nữa sao? Chẳng qua là vương gia đều không quan tâm tới mọi nữ tử trong phủ thôi. Rốt cuộc vị Vương phi mới này đã dùng biện pháp gì mà làm cho vương gia ôm nàng vào phủ luôn thế? Xem ra vương phủ sắp chuẩn bị đón tiểu thế tử rồi

.

Nghĩ đến đây, ông vội xoay người, phân phó hạ nhân làm cho Dạ Nhi mười bát canh để bồi bổ thân thể.

Mạt Lí thấy Bách Lí Hiên Hàn ôm Dạ Nhi vào phòng, cũng kinh ngạc đến nỗi cả người đều hóa đá. Dạ Nhi tỉnh lại mà biết vương gia ôm nàng vào phủ, đến lúc đó không biết nàng sẽ có phản ứng gì đâu.

Vì không muốn quấy rầy hai bọn họ, nàng biết điều lập tức định rời đi, nhưng đột nhiên lại bị Bách Lí Hiên Hàn gọi lại: "Mạt Lí, người đến đây một chút."

"Vương gia, người có gì phân phó?"

Bách Lí Hiên Hàn nói: "Đi lấy cho Vương phi một ít thức ăn, bốn vương lo nàng sẽ đói."

Mạt Lí đầu tiên là sững sốt, sau đó liền nở nụ cười: "Nô tì hiểu rồi." Nói xong, nàng lập tức rời khỏi phòng.

Lúc này, bên trong phòng cũng chỉ còn lại có hai người. Bách Lí Hiên Hàn nhẹ nhàng đặt Dạ Nhi trên giường, sau đó nhìn nàng ngủ say không chút phòng bị, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Từ khi nào mà bản thân hắn lại chỉ vì một nữ nhân mà nở nụ cười cười? Chẳng lẽ nàng ở trong lòng hắn quan trọng như vậy?

Dạ Nhi, rốt cuộc nàng là loại người gì? Vì sao nàng lại có thể đi vào lòng ta dễ như vậy?

.....

Lúc Dạ Nhi tỉnh dậy thì trời đã sáng, nhưng nàng cũng phát hiện mình đang nằm yên trên giường.

Mạt Lí đi đến bên giường: "Vương phi, giờ không còn sớm nữa đâu, người nên ngồi dậy rửa mặt chải đầu để cùng vương gia vào cung. Vương gia có lẽ

không đợi được nữa rồi."

Dạ Nhi biết hôm nay là ngày vào cung dâng trà dâng trà cho hoàng thượng và hoàng hậu sau lễ thành thân. Tuy còn có chút mệt mỏi không muốn rời giường, nhưng nàng vẫn cố bò dậy.

Bởi vì phải đi vào cung nên hôm nay nàng phải trang điểm kĩ lưỡng hơn so với ở trong phủ rất nhiều. Chỉ riêng Mạt Lị sẽ làm không kịp nên các nha hoàn khác phải đến giúp đỡ.

Cứ như vậy, Dạ Nhi bị mọi người vây quanh. Quả thật nàng không thoải mái chút nào cả, với lại nàng cũng không còn cách nào khác. Ai bảo bây giờ nàng lại là vương phi cơ chứ?

Haizz, nữ nhân cổ đại a, quần áo tất nhiên sẽ phải mặc rất nhiều, nhưng lại ăn mặc ba, bốn tầng thế này thì.....Hiện tại đang là mùa hè mà, mặc nhiều như thế không chết nóng mới lạ. Nếu ở thế kỉ 21, có phải nàng đang vừa bật điều hòa vừa ngồi ăn kem ly không?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

"Được rồi! Được rồi! Mạt Lị, ta thấy thời gian từ hiện tại cho đến lúc đến hoàng cung còn rất lâu. Chỉ bằng khoan mặc đã, cứ ném quần áo vào trong xe ngựa, chờ đi đến cổng hoàng cung rồi mặc lại cũng không muộn."

"Chuyện này sao có thể được? Ngộ nhớ bị người ta phát hiện thì danh dự của vương phi người không phải bị hủy hết sao?"

Dạ Nhi vừa nghe vậy đã nổi nóng: "Ta thay đồ ở trong xe ngựa chứ có phải thay đồ trên đường cái đâu, tại sao danh tiết của ta lại bị hủy?"

"Vương phi có điều không biết rồi, việc thay đồ này chỉ có thể làm trong khuê phòng. Nếu ra khỏi khuê phòng thay đồ thì được xem như là cùng cấp với gái thanh lâu, quyền rũ tên nam nhân ở bên ngoài rồi quay về đó!"

Cái gì chứ! Đây rốt cuộc là kiểu ngụy biện gì vậy? Nàng cũng không còn gì để nói nữa!

Nóng chết mất! Dạ Nhi chỉ mới mặc được một nửa số đồ phải mặc mà toàn thân đã đầy mồ hôi rồi. Nàng rất tức giận, đành dứt khoát nói: "Không mặc thì không mặc! Người lập tức cởi đồ ra ta! Đúng là nóng đến chết không cần đèn mạng mà! Muốn mưu sát ta sao?"

Mạt Lị cũng nóng nảy không kém: "Vương phi, không được! Bây giờ sắp đến giờ phải vào cung rồi, nếu người không nhanh lên, đến lúc đó đến muộn thì chi e là sẽ có đại sự."

"Ta mặc kệ, thật sự là quá nóng rồi, các người lập tức chuẩn bị bồn tắm tiến đi. Ta phải đi tắm đã!"

"Chuyện này."

"Còn thất thần ra đó làm gì? Người đi nhanh đi! Người đã quên là đêm qua không tắm rửa mà đã ngủ rồi à? Hiện giờ cả người ta lại đầy mồ hôi, ngộ nhớ đến lúc đó toàn thân bốc mùi mà hoàng thượng ngửi được thì tội danh phạm thượng ta không gánh nổi đâu!"

Đã đến nước này, Mạt Lị cũng hết chỗ để nói, đành phải đem theo mấy nha hoàn nữa rời đi.

.

Bách Lí Hiên Hàn làm xong việc thì vội vã đi sang đón Dạ Nhi. Vừa bước vào sân, hắn thấy đám nha hoàn chạy qua chạy lại vội vàng nên không hỏi han gì, trực tiếp đẩy cửa chính của phòng ra. Nhưng thật không ngờ, vừa đẩy cửa ra, hắn lập tức thấy Dạ Nhi, trên người nàng chỉ còn mặc chiếc yếm đồ...

"A a a."

Chưa đầy nửa giây sau, tiếng hét thất thanh từ trong phòng vang lên phá tan sự yên lặng vốn có. Nàng xấu hổ quá nên vội chụp lấy quần áo dưới đất che người lại.

Nước da trắng nõn, thân hình mảnh khảnh, đôi mũi nhọn thoát ẩn thoát hiện,.....Trong giây lát, Bách Lí Hiên Hàn bỗng thất thần.

"Người... người... người. Người còn không mau nhắm mắt lại, nhìn cái gì vậy mà nhìn? Lưu manh! Cầm thú! Hái hoa tặc! " Dạ Nhi tức giận đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng cả, thậm chí huyết áp cũng muốn tụt không phanh luôn. Chẳng qua, nàng chỉ muốn phải tắm một chút thôi, ai nghĩ sẽ vào bắt nạt chứ? Bây giờ thì tốt rồi, nàng chỉ mặc có cái yếm, cái gì cũng bị hắn thấy cả rồi. Nếu trên người không có cái yếm này, chẳng phải là bị hắn thấy hết

sao?

Bách Lí Hiên Hàn ngậy người ra một chút, nhưng mà về mặt hấn lại không ngừng cười xấu xa nói: "Không có việc gì, sao nàng lại hét to thế? Không lẽ nàng muốn nói cho khắp thiên hạ biết bây giờ ta đang thấy hết của nàng à?"

Bị hấn dọa như vậy, Dạ Nhi quả thật muốn độn thổ ngay cho rồi. Trong lúc đối phương đang hết sức đắc ý, nàng bỗng nhiên nâng chân lên rồi dùng sức đạp mạnh một cái, trực tiếp đá hấn văng ra khỏi cửa.

Bách Lí Hiên Hàn không lường trước được nha đầu sẽ đá mình. Hấn đường đường là một Hàn Vương gia, đây là lần đầu tiên bị nữ nhân đạp đấy. Che che bụng mình, hấn nhìn Dạ Nhi, nói: "Này! Nàng muốn mưu sát chồng sao?"

Dạ Nhi trừng mắt, liếc xéo Bách Lí Hiên Hàn một cái: "Là đòn đánh cảm thù! Nam nhân đệ tiện giống người ấy à, bốn cô nương đá cho một cước nhẹ nhàng, xem như đã lợi cho người lắm rồi!"

"Một cước này thiếu chút nữa đã đá lục phủ ngũ tạng của ta ra mà còn gọi là nhẹ à?"

Vậy mà Dạ Nhi vẫn như trước, mình có lý, chẳng phải đi sợ người ta: "Đó là điều đương nhiên. Không trực tiếp đem người đá vào trong quan tài là may cho người rồi. Người vẫn nên cảm tạ ta đi!"

Bách Lí Hiên Hàn vò bụng bị đá đau, lẩm bẩm tự nói: "Tục ngữ nói chí phải, thiên hạ chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó nuôi, mấy lời cuối cùng này, ít nhất ta cũng cảm nhận được sâu sắc."

"Cảm nhận rồi còn mau cút? Có phải còn muốn ta đá thêm một lần nữa không, hà tên lưu manh?" Câu cuối, Dạ Nhi phải nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Thực ra, không phải là em không muốn đăng tiếp, nhưng sắp có nhà mới rồi nên phải đăng ít lại, để dành sau này có đồ mà chất vô nhà....Thông cảm nhen....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Bách Lí Hiên Hàn thấy Dạ Nhi chỉ mặc cái yếm màu đỏ, bỗng nhiên sinh nảy ra một ý nghĩ vô cùng xấu xa, nói: "Nàng bảo ta đi mà ta lại đi ngay chẳng phải là rất mất mặt sao? Dù sao thì ta cũng chỉ là một vương gia thôi, vẫn chưa tu đến đạo hạnh muốn nhin là nhin được!"

"Người....." Dạ Nhi giận đến nổi sắc mặt trở nên khó coi, nàng chỉ biết nói tiếp: "Vậy người muốn thế nào?"

"Chuyện này mà nàng còn hỏi? Đương nhiên ta muốn được tắm với nàng!" Bách Lí Hiên Hàn nói xong thì cũng bắt đầu cởi vạt áo.

Việc này khiến Dạ Nhi hoảng sợ vô cùng, nàng vội vàng nói: "Này, này, chờ một chút, nam nữ thụ thụ bất thân, sao người có thể làm như vậy chứ?"

"Có cái gì là không thể? Nàng đừng quên ta là phu quân của nàng!"

"Phu quân thì thế nào? Nếu người còn không đi ra ngoài, có tin ta đánh người rằng rơi đầy đất không?"

"Thật chứ?" Bách Lí Hiên Hàn đột nhiên đi tới, kéo nàng vào lòng, bảo: "Nàng muốn đánh nhau với ta thật? Được, bây giờ chúng ta bây giờ đánh luôn đi, nhưng phải đánh ở trên giường!"

Cái.....cái gì? Dạ Nhi vừa xấu hổ vừa kinh ngạc nói thầm. Đúng là không biết xấu hổ. Mặt nàng đỏ lên như con tôm luộc, nhưng Bách Lí Hiên Hàn đã đến gần nàng khi nào. Bây giờ khoảng cách giữa nàng và hấn chỉ còn một chút ít khiến tim nàng đập mạnh lần nữa. Thậm chí.....có chút say mê!

Say mê? Trời ạ, không phải là mình thích hấn đấy chứ? Không được! Đánh chết nàng cũng không thể có tình cảm với loại nam nhân như hấn. Bất lấy tia lí trí cuối cùng, nàng dùng sức đẩy Bách Lí Hiên Hàn ra, "Người lăn ra ngoài cho ta, ai muốn đánh nhau trên giường với người? Người không sợ ta đánh gãy cái 'chân thứ ba' của người à?"

"Ha ha, nàng đừng nói thế, ta cũng rất muốn thử cảm giác khi cái 'chân thứ ba' của mình bị đánh gãy đây!" (**Ồ thì ta chong xáng lắm**)

Á.....

Trên đời này còn có người vô si hơn hấn sao? Hừ! Muốn thử cảm giác khi cái 'chân thứ ba' bị đánh gãy hả? Người nhân tiện giả bộ thì có. Người nghĩ rằng ta không biết nếu đánh gãy nó thì người bị phế luôn sao?

Cuối cùng, nàng không nhịn được nữa nên đành cắn răng nhượng bộ: "Đù rồi, đã sắp đến giờ vào cung, nếu 'vương gia' còn ở đây kéo dài thời gian không cho 'thiếp' tắm rửa, đến lúc đó nếu trễ thì đừng trách!"

Nàng mà nói ra những lời như vậy thì mọi chuyện bắt đầu nghiêm túc lên rồi. Thực ra mục đích ban đầu của Bách Lí Hiên Hàn là đến đây kêu nàng nhanh lên một chút mà.

"Được rồi, vậy nàng mau tắm đi." Nói xong, hắn sửa sang lại y phục trên người một chút rồi đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của hắn, Dạ Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sáng nay nàng giẫm phải cái gì vậy? Mới định tắm một chút mà đã bị người khác nhìn thấy. Nghĩ đến đây, mặt nàng không tự chủ đỏ lên.

Mặt Lí đi lấy cho Dạ Nhi ít cánh hoa hồng, khi về lại thấy vương gia đi ra khỏi phòng của vương phi, trên mặt còn có ý cười nhàn nhạt, hơn nữa, quần áo hơi không chỉnh tề.....

Hình như lúc vương gia tra hỏi mình ngày hôm qua thì sắc mặt của người lãnh đạm vô cùng. Nay lại cười tươi đến nỗi hai má hồng lên, chắc chắn là bây giờ đang hoa mắt, hoa mắt thôi.

Tắm rửa xong, Dạ Nhi thay cung phục màu trắng muốt, trang điểm tinh tế càng làm tôn lên vẻ đẹp bộ cung phục của nàng, cả người giống như thiên nữ hạ phàm.

Lúc này, Bách Lí Hiên Hàn đã thay y phục rồi mới đi tới. Hắn cũng mặc một bộ triều phục màu trắng, bên hông đeo thắt lưng được dệt bằng tơ vàng, giắt kèm con dao xanh lam. Mái tóc đen buộc lên dùng kim quan màu thạch bích, thân người thon dài thẳng tắp, cả người toát ra thần thái tuấn lãng nhưng không mất đi phong thái cao quý, khéo léo nổi bật lên hình ảnh một quý công tử phi phàm.

Oa! Đẹp, đẹp trai thật đấy! Cứ tưởng tên này ăn diện lên cũng vẫn phải còn có vài phần giống dạng chó hình người nữa cơ. Cũng khó trách nhiều nữ nhân muốn gả cho hắn như vậy!

Bách Lí Hiên Hàn thấy Dạ Nhi nhìn mình không chớp mắt, lấy quạt xếp trong tay nhẹ nhàng gõ đầu nàng, trêu ghẹo nói: "Sao thế? Xem nàng nhìn bọn vương không chớp mắt kia, chẳng lẽ bị mê hoặc bởi vẻ tuấn dật của bọn vương sao?"

-----^^-----

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Dạ Nhi nghe vậy vội hoàn hồn, thu lại vẻ mặt háo sắc vừa rồi. Sau đó nàng nhìn Bách Hiên Hàn với ánh mắt xem thường:

"Dừng! Vương gia, hình như người có chút tự ki phí không, có người nào tự khen mình tuấn tú sao?" Nói xong, không hiểu sao tim nàng đập lộp lộp mất hai nhịp.

Dù sao hắn cũng là đệ nhất mỹ nam của Thiên Thần quốc mà, không biết có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho hắn. Vậy mà chỉ có nàng, chỉ có mình nàng dám xem thường hắn, điều này làm hắn cảm thấy thất bại.

Dạ Nhi vươn vai, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Vương gia, thiếp đã chuẩn bị xong, chúng ta khi nào thì tiến cung?"

"Đi ngay bây giờ."

"Được, đi thôi." Hai người nói xong thì cùng nhau đi ra ngoài. Lúc hai người đi ngang qua hoa viên, Dạ Nhi tình cờ nghe thấy mấy hạ nhân đang nhỏ giọng nói chuyện:

"Người nghe gì chưa? Đêm qua, vương gia ôm vương phi trở về phủ, xem ra vương phi rất được vương gia sủng ái."

"Đúng vậy, ta nghe vương gia rất mực ôn nhu, sau khi ôm vương phi về phòng, vương gia còn ngủ lại đó một đêm nữa."

"Ngày đại hôn vương gia cho gọi thêm ba trăm phi vào động phòng, ta còn tưởng rằng vương phi chẳng chiếm chút địa vị nào trong lòng vương gia, ai ngờ..."

"Ngờ cái đầu người á, thử nghĩ xem, việc này nếu truyền đến tai các trăm phi thì cuộc sống sau này của vương phi chắc hẳn là không còn được bình yên

chút nào đâu."

"Cũng phải, ta nghe Tiểu Hồng nói, đêm qua, Mộ phi phát hỏa cả buổi tối, còn đập vỡ cả vòng ngọc vương gia tặng."

"..."

Dạ Nhi nghe bọn hạ nhân nói chuyện, mấy chuyện phía sau đều không liên quan tới nàng, nhưng mà nàng lại để ý đến câu nói đầu tiên kia.

Gi? Hôm qua Bách Hiên Hàn tự mình ôm nàng vào vương phủ? Tiêu rồi tiêu rồi, chuyện này giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết oan. Tương lai nàng còn phải lưu phu nữa cơ, bây giờ bị tất cả mọi người hiểu lầm hết thì sau này lưu hán xong còn có thể đi ra ngoài kiếm miếng ăn sao?

Ngẩng đầu lên, nàng trộm liếc mắt nhìn Bách Hiên Hàn một cái, chỉ thấy mặt hắn cũng cơ quắp nhưng không có thêm biểu hiện gì, giống như bây giờ hắn không nghe thấy ai nói gì.

Hừ, bọn họ lớn tiếng vậy, ngay cả nàng cũng nghe được, huống chi hắn còn không bị điếc.

Thật không biết trong hồ lô của nam nhân này bán thuốc gì? (***) Ý nói không biết Hàn ca đang nghĩ gì(***)

Dạ Nhi cắn giận thờ dài một hơi, sau đó giậm chân đi trước, không để ý đến phía sau nàng, Bách Lí Hiên Hàn đang cười cười..

.....

Ra khỏi vương phủ, hai người ngồi cùng một xe ngựa, Dạ Nhi rốt cục nhìn không nổi nữa hỏi Bách Hiên Hàn: "Đêm qua ngươi ôm ta về vương phủ đấy à?"

Khóe miệng Bách Lí Hiên Hàn khẽ cong: "Chứ nàng nghĩ là hạ nhân khiêng nàng về?"

"Ta...." Dạ Nhi bỗng dưng cứng miệng: "Ta nghĩ là do mình mộng du về đấy!"

Đột nhiên, Bách Lí Hiên Hàn bất ngờ nghiêng người đến sát nàng, cười đến khiến người khác sờn gai ốc: "Nhưng rất tiếc, đêm qua nàng không có mộng du."

Bởi thân cận quá nên Dạ Nhi có thể cảm nhận được hơi thở của hắn đang chạy tán loạn khắp cổ tay mình làm cho cổ tay hơi tê tê, cả người đều không được tự nhiên. Nàng cố gắng hít sâu một hơi rồi nhích người về phía trước, làm bộ tức giận nói: "Tại sao khi đó không đánh thức ta?"

Bách Lí Hiên Hàn nhún vai, trung ra vẻ mặt vô tội: "Thì nàng có nói đâu...."

Nói nhảm! Ta ngủ rồi còn biết gọi thế nào? Ngủ mà còn nói chuyện được thì cần ngươi gọi làm cái quái gì?

Tên nào tàn! (***(--""))(***)

Ngồi ngấm sắc mặt tức giận của nàng càng ngày càng đỏ lên, Bách Lí Hiên Hàn canh đến khi nàng sắp bùng phát thì tranh thủ nhào đến ôm lấy nàng, đồng thời nói: "Lúc ấy bốn vương nhìn nàng ngủ rất ngon, vì không muốn quấy rầy mộng đẹp của nàng nên mới không cho người ra ôm nàng vào đây chứ. Nói cho cùng thì mọi việc đều xuất phát từ tấm lòng thành cả. Nàng nở lòng nào mà lại nghĩ tấm lòng thành trong trắng đó thành lòng lang dạ thú vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khí Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31

Lời hắn nói không hẳn là không có đại lý, cũng bởi thế mà làm cho Dạ Nhi muốn giận mà không giận nổi. Nàng hít sâu một hơi rồi bình tĩnh nói: "Vương gia, người không biết làm như vậy thiếp sẽ cảm thấy xấu hổ sao?"

"Xấu hổ? Sao nàng lại phải xấu hổ? Nàng với ta đã là phu thê, ôm nhau ở một chỗ, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa (***) đạo lý hiển nhiên(***)!"

"Cho dù chỉ ôm một cái thì cũng không được ôm ở trước công như vậy!"

"Vậy ý nàng là ta nên ôm nàng trong phòng chứ gì? Được rồi, nàng yên tâm, lần sau nhất định ta sẽ ôm nàng ở phòng ngủ của chúng ta."

Cái tên này.....

Dạ Nhi tròn tròn mắt, sao nàng có cảm giác giống như vừa bị hấn gài bấy vậy, bị lừa rồi!

Lấy lại tinh thần, nàng phần nộ quát: "Ai muốn ôm người trong phòng hả? Vừa nghĩ đã buồn nôn."

Bách Lí Hiên Hàn dùng một tay bá đạo ôm nàng vào trong ngực: "Có nôn hay không đến lúc đó hẵng hay. Ừm, vương phi thân ái của ta, với tư cách là tướng công, ta đương nhiên sẽ làm tròn bổn phận. Nhưng không biết khi nào nàng mới thực hiện nghĩa vụ sinh con nối dòng của mình đây?"

Lúc Dạ Nhi nghe tới mấy chữ con nối dòng, mày nhỏ chột nhú lại. Hơn nữa, cả người bị hấn ôm nên nóng đến sắp phát lửa.

Thực đáng chết, trong cái thời tiết nóng chết người này mà người còn muốn ôm ta đến khi nào? Có phải ôm chặt như vậy để âm mưu lấy mạng người, sau đó chờ thể tử chết thì quang minh chính đại lấy thêm một đàn thể thiếp mới không?

Nàng phải khó khăn lắm mới giả bộ bình tĩnh được: "Vương gia, xung quanh người có rất nhiều nữ nhân, muốn nối dõi tông đường không phải rất đơn giản sao? Chỉ cần ngài mở miệng nói một tiếng, đảm bảo sẽ có một đám nữ nhân tranh nhau lên giường với người đấy."

"Ái phi có điều không biết rồi, Thiên Thần quốc chúng ta có một quy định, đó là nếu chính phi không thể sinh con nối dòng, vậy thì các tiểu thiếp trong phủ đời này cũng không được sinh con."

"Sao cơ?" Cầm Dạ Nhi sụt rôi xuống đất: "Sao lại có cái quy củ biến thái vậy như vậy? Lỡ chính phi là gà mái không biết đẻ trứng, như vậy vương gia không phải là đoạn tử tuyệt tôn sao?"

"Đúng vậy!" Bách Lí Hiên Hàn có vẻ bất đắc dĩ nói: "Kì thật ta cũng không muốn thế, nhưng đây là quy củ do lão tổ tông đặt ra, chúng ta là hậu thế, không thể làm trái được! Nếu không là đại nghịch bất đạo." Nói xong, hấn dùng vẻ mặt thú vị nhìn Dạ Nhi, rất chờ mong phản ứng của nàng.

Xong rồi! Xong rồi!

Sau lưng của Dạ Nhi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trái phi của hấn ngay cả nằm mơ cũng muốn được sinh con cho hấn, nếu biết mình là nguyên nhân không thể để các nàng đạt được nguyện vọng, không nói đến hận mình thôi mà có khi còn bất chấp thủ đoạn độc ác để đối phó mình ấy chứ. Bởi vì khi mình chết, trong phủ mới có thể lập tân vương phi. Như vậy, các nàng cũng có thể sinh con trai thừa tự rồi.

Thế không phải cái mạng nhỏ của mình đang gặp nguy hiểm ư? Nói không chừng vào một ngày nào đó, sau khi lên giường ngủ rồi không bao giờ rời giường được nữa.

Không được! Vì bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi nơi này. Phải! Như vậy là tốt nhất!

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng nàng nói: "Vương gia, thiếp có một thỉnh cầu nho nhỏ, người đồng ý với thiếp được không?"

"Thỉnh cầu gì?"

"À...ừm....người hưu ta được không?"

Cái gì! Bách Lí Hiên Hàn vừa nghe xong lập tức nổi giận mà im lặng.

Thấy hấn không nói, Dạ Nhi tưởng là có hi vọng nên nói tiếp: "Thật ra ta cũng biết vương gia bị ép lấy ta. Nếu ta không muốn gả, vương gia cũng không muốn cưới, không bằng chúng ta hòa ly (***) đi! Hòa ly xong, vẹn toàn đôi bên!"

Rốt cục thì Bách Lí Hiên Hàn nở một nụ cười quỷ dị: "Nếu chúng ta hòa ly, đến lúc đó tại vương sẽ đổ lên đầu dân chúng Thiên Diệp quốc của nàng thì sao? Lúc trước phụ hoàng nàng vì muốn hai nước hòa bình nên mới gả nàng cho ta. Hơn nữa, hai bên còn thành lập hiệp nghị là ta và nàng, không ai được hưu ai, bằng không sẽ xem như có một bên vi phạm hiệp ước. Để xem, khi đó chiến tranh nổi lên bốn phía, nàng cũng đừng trách Thiên Thần quốc chúng ta vô tình với Thiên Diệp quốc của nàng."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Khi Phi Của Đế Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.